

Sosyalizm İçin

+ +

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/23 • 6 Haziran 2008 • 50 YKr

CMYK

+ +

İÇİNDEKİLER

Kürt sorununda “çözüm” tartışmaları . . .	3
1 Haziran mitingi fiyaskosu	4
Düzen içi dalaşmanın “telekulak” safhası	5
İşçi ve emekçi ücretleri zamlar karşısında eridi!	6
Sosyal yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadele!	7
Sağlıkta ticaret ölüm demektir!	8
TÜSİAD enerjide özelleştirmenin bir an önce tamamlanmasını buyuruyor...	9
Kürt diline özgürlük!	10
AKP Kyoto’yu imzladı...	11
İşçi ve emekçi hareketinden...	12-13
Lastikte dört bin işçi grevde...	14
Temiz bir damla su için bile sosyalizm! 15	
Bahar süreci, sınıf hareketi ve sol hareket - Ekim	16-19
Genç-Sen 3. Temsilciler Meclisi Toplantısı	20
ODTÜ’de boykot kazanımla sonuçlandı...	21
Öğrenciler TMMOB Genel Kurulu’ndaydı!	22
“Eleme sınavları değil, gelecek istiyoruz!”	23
Nazım anmaları	24
İşçi sınıfının ve sosyalizmin büyük şairi Nazım Hikmet yaşıyor!	25
Dünyadan...	26-27
2008 Avrupa Futbol Şampiyonası egemenlerin elinde kirli bir araç işlevi görüyor...	28
Habip Gül’ün mezarına saldırı!	29
Avrupa’da “İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele!” kampanyasından...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/23 ● 6 Haziran 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Düzen güçleri arasındaki çıkar çatışması en son “telekulak” krizi şeklinde kendisini gösterdi. Her biri işçi ve emekçilerin en temel haklarının gaspı, Kürt halkının imha ve inkarı, devrimci, ilerici güçlere yönelik baskı ve zor sözkonusu olduğunda esasa ilişkin bir sorun yaşamayan düzen güçlerinin bu “dalaşması” işçi ve emekçiler arasında sahte taraflaşmalar yaratmamalıdır. Zira bu çatışmada arkasına işçi ve emekçilerin desteğini alacak kesimin, devlet içinde yuvalandığı mevzilerde elini daha da güçlendirmesi, bu da demek oluyor ki emperyalizme uşaklıkta, emekçilere saldırıda daha da pervasızlaşması anlamına gelecektir. Bundan da işçi ve emekçilerin kazançlı çıkmayacağı açıktır.

Yerel seçimler yaklaşırken hepsi birbirinin aynı olan düzen güçlerinin bu çatışmada “demokrat, mağdur ve haklı” rolüne soyunması, işçi ve emekçilerin desteğini buradan doğru arkasına almaya çalışması anlaşılır bir durumdur. Zira onlar için aslolan sömürü ve kölelik düzenlerinin sürmesidir. Bu çarkın dönmesi için de her türden yöntemi kullanmaktan geri durmayacaklardır. Birbirlerini yıpratmaya çalışırken düzenin yıpranması sözkonusu olduğunda ise birbirlerine hızla kenetlenenlerdir.

Ancak kapitalist sistemin işçi ve emekçilere her açıdan yokluk, yoksulluk, geleceksizlik ve kölelik dayattığı her geçen gün daha da kötüleşen çalışma ve yaşama koşullarından da görülebilmektedir. Ağırlaşan çalışma koşullarına karşı alttan alta biriken tepki ve öfke ise artık işçi ve emekçilerin sömürü ve zulme daha fazla katlanmak istemediğinin göstergesidir. Sermayenin giderek artan azgın saldırılarına karşısında hareketlenme eğilimine giren sınıf hareketinin birleşik, kitlesel ve militan bir zemin üzerinden yükselmesi son derece belirleyici ve önemli bir yerde durmaktadır. Sermaye iktidarının SSGSS, istihdam paketi, sendikalar yasasında değişiklik, personel rejimi, kıdem tazminatı, yağmur gibi yağın zamlar, düşük ücretler vb. uygulamaları bu zemini güçlendirmek ve büyütme için fazlasıyla imkan sunmaktadır. Özellikle işçi sınıfının tarihine şanlı bir sayfa olarak yazılan 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümü yaklaşırken gelişmelere, saldırılara ve mücadelenin görevlerine bu bilinçle bakmak yerinde olacaktır.

Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi'nin

yıldönümünde gerçekleştirecekleri her türden eylem ve etkinliğe bu bilinçle yaklaşacaklar, güncel gelişmelerle bağlantısı içinde işçi sınıfı ve emekçi kitleleri 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye çağıracaklar.

Ölümlerin sıklıkla yaşandığı ve çalışma koşullarının en ağır biçimlerde kendisini gösterdiği Tuzla Tersaneler’de işçilerin mücadelesine öncülük eden **Tersane İşçileri Birliği**, 15 Haziran günü 15-16 Haziran etkinliği gerçekleştirecek. Tersane işçilerinin mücadelesini önümüzdeki dönem somut taleplere dayalı ve tersanelerde oluşturulmuş örgütlülüklerle dayanarak adım adım örülen bir grevle taçlandırmak için yoğun bir faaliyet yürüten **Tersane İşçileri Birliği**'nin gerçekleştireceği etkinliğe etkin bir katılım sağlamak, etkinliği güçlendirmek için her türden desteği sunmak gerekmektedir.

Ankara’da 15 Haziran, Adana’da ise 8 Haziran günü, 15-16 Haziran’ın ışığında sınıfın örgütlenme sorunlarını gündemleştiren ve tartışan etkinlikler gerçekleştirilecek.

Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Direnişi vesilesiyle bir kez daha işçi ve emekçileri örgütlenmeye ve militan mücadeleye çağırarak için bugünden hazırlıklarını yapmalı, buldukları her alanda güçlü etkinlikler gerçekleştirmek için tüm enerjileriyle yüklenmelidirler.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Kürt sorununda “çözüm” tartışmaları

Kürt sorununa ilişkin çözüm tartışmaları bir kez daha gündeme gelmiş bulunuyor. Sadece tartışılmakla da kalınmıyor, çeşitli iddialarla ortaya çıkan kesimlerin bir takım somut hamleleri de dikkat çekiyor.

Bunlardan biri 1 Haziran mitingi çerçevesinde “Kürt sorununa demokratik çözüm” talebiyle ortaya konulan inisiyatif. “Kürt sorununda çözüm için tarihi adım” gibi nitelermeler düşünüldüğünde gerçekte bir başarısızlık örneği olan bu miting, beraberinde sol içerisinde çözüm tartışmalarını gündeme getirmesi açısından yine de olumlu bir işlev gördü.

Öte yandan sermaye iktidarı, gerilla güçlerine yönelik askeri ablukaya eşlik eden bir siyasi abluka girişimiyle, belli bir plan dahilinde yeni hamleler peşindedir halen. 1 Haziran mitinginin hazırlıklarının yapıldığı aynı günlerde Tayyip Erdoğan da “Diyarbakır çıkarması”nı yaparak “tarihi” “GAP eylem planı”nı açıklıyordu. Erdoğan burada yaptığı konuşmada, attıkları adımın “tarihi önemde” olduğunu, “terör”ün kökünü nihayet kurutacaklarını, bölge halkını sosyal ve ekonomik bir rehabilitasyona tabi tutacaklarını ilan ediyordu.

Sürmekte olan “çözüm” tartışmalarında ortaya konulanların gerçek niteliğini ve sınırlarını sergilemek kadar, Kürt sorununda devrimci bir çözüm yolunun da bulunduğunu göstermek bugün her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor. Zira “çözüm” adı altında öne sürülenler her ne kadar yeni değilse de, savunucuları onları cilalamakta birbirleriyle yarışıyorlar ve bir toz bulutu oluşturuyorlar. Bununla birlikte hala da mücadele istek ve enerjisini koruyan ve bunu ortaya koyan Kürt halkı, bu “çözüm” önermelerinin çözümsüzlüğünü iyi bilse de, başka bir alternatif göremediği koşullarda belirsizlik içinde kalıyor, sonu gelmeyen hayal kırıklıkları yaşıyor.

“Kürt sorununa demokratik çözüm” talebi, devletin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikasına karşı yöneldiği ölçüde elbette haklı bir yön taşımaktadır ve demokratik bir muhtevaya sahiptir. 1 Haziran mitingine herşeye rağmen katılım gösteren Kürt emekçilerinin en önemli motivasyonu tam da buradan güç almaktadır. Kürt hareketi üzerinde kurulan çok yönlü ablukaya ve sürdürülmek istenen inkar ve imhaya “artık yeter” denilmektedir.

Fakat “çözüm” adı altında ortaya konulanlar, Kürt halkının temel ulusal hak ve özgürlüklerini eksiksiz içermek bir yana, bazı hak kırıntıları sınırlarını pek az aşmaktadır. Bu ise, “çözüm” adı altında gerçekte yeni bir çözümsüzlük önermekten öte bir şey değildir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik davasının mevcut rejimin sınırlı bir anayasal tadilatı ile bir çözüme kavuşturulabileceğini sanmak, dayanaktan yoksun boş bir liberal hayaldir. Bu sorunun çözümü değil, bir başka biçim içinde sürdürülmesi ve sürdürülmesidir. Bu sınırlarda bir çözüm sorunu kısa bir süreliğine belki erteler, ama daha da ağırlaşmış halde yeniden gündeme gelmesini hiç bir biçimde engellemez.

Diğer taraftan, devletin askeri operasyonlardan sonra bir “siyasi çözüm” planını uygulamaya sokacağı yönündeki beklentiler Erdoğan’ın “Diyarbakır çıkarması” ile bir kez daha boşa çıktı. Bir kez daha görüldü ki, devletin inkar ve imha politikasından

başka Kürt sorununda herhangi bir çözüm planı yoktur. Devletin çözüm projesi olarak sunduğu, Kürt burjuvazisini ve toprak sahiplerini düzene daha sağlam biçimde bağlama projesidir. Türk devleti, Güney Kürdistan’daki devletleşme yönündeki gelişimin sakatlanmasını hedefleyen siyasi-diplomatik ve askeri operasyonlarda belli bir başarı kazanmasının ardından, içerde de inkar ve imhaya dayalı politikasını yeni koşullara uyarlayarak sürdürmeye yönelmiştir. Son olaylarla bu bir kez daha net bir biçimde görülmüştür.

Emperyalist odakların dümenini tuttuğu bir politik plan doğrultusunda hareket eden sermaye iktidarı, kendi gerici sınıf çıkarları ve hedefleri doğrultusunda hareket ediyor. Halen emperyalist odaklar için, Türk devletinin Kuzey Kürtleri üzerindeki dayatmacı ağırlığının yeni rötüşler eşliğinde sürdürülmesinde esasa ilişkin bir sorun bulunmuyor. Kaldı ki sorunun kendisi emperyalistler payına, hem Türkiye ve hem de Güney Kürdistan üzerindeki egemenliğin pekiştirilmesinin, duruma göre tarafların zayıflıklarından ve açmazlarından yararlanmanın bir olanağı olarak kullanılıyor.

Emperyalizme sırtını dayayan sermaye devletinin Kürt sorununda çözüm olarak öne sürdüğü politika, Kürt büyük burjuvazisinin ve toprak sahiplerinin düzenle köklü bağlarını iyiden iyiye sağlamlaştırmak, giderek Kürt orta sınıflarını da düzene entegre etmekten ibarettir.

Kürt burjuvazisinin Kürt sorunundaki tutumunu halihazırda, elbette bazı bireysel-kültürel haklarla da cilalanmak üzere, asıl olarak yılların mücadelesinin yarattığı birikimin ekonomik ranta dönüştürülmesi kaygısı ve hesabı belirlemektedir. Nitekim Tayyip Erdoğan’ın açıkladığı “GAP eylem planı” ile birlikte bu yolda büyük bir kapı da açılmıştır kendisine. Şu an Kürt burjuvazisinin büyük toprak sahipleri ile birlikte Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle kurduğu ilişki bu sınırlardadır. Bu tutumla uyumlu olarak da siyasal planda büyük bölümüyle AKP bünyesinde konumlanmış durumdadır. Bugün, arkasında emperyalistlerin durduğu sermaye iktidarı ile kader birliği yapmış olan Kürt büyük burjuvazisi ve büyük toprak sahipleri Kürt halkının özgürlük mücadelesinin karşısındadırlar. Kürt orta burjuva katmanlarının önemli bir bölümü de halen gerici güçlerin safında hareket etmektedir.

Geriye başından itibaren mücadelenin tüm yükünü taşıyan, büyük bedeller ödeyen ve halen de ödemekte olan, savaşın sosyal sonuçlarını ise ayrıca büyük bir yük olarak etinde kemiğinde duyan Kürt emekçi katmanları kalmaktadır. Ulusal davayı halen bunlar taşımakta, Kürt hareketini halen bunlar desteklemekte, temel mücadele gücünü bunlar oluşturmaktadırlar. Fakat bunları çıkarları ve özelemleri tümüyle devrimci bir çizgi, buna dayalı bir çözüm yolu gerektirdiği halde mevcut Kürt hareketi önderliği bundan tümüyle uzaktır. İzlediği çizgi kurulu düzenin ekonomik ve siyasal çerçevesini hiçbir biçimde aşmamakta, kurulu düzenin anayasal bir reformdan geçirilmesi istemine dayanmaktadır. Bu açıdan sözkonusu olan burjuva demokratik bir reform projesidir, Kürt sorununu köklü bir biçimde çözmeye değil fakat anayasal reformlarla

hafifletmeye, aynı anlama gelmek üzere sürdürmeye dayalıdır. Bu özelliği ile gerçekte Kürt burjuvazisini sınıfsal çıkar ve tercihleriyle de temelde çelişmemektedir. Fakat yazık ki halen Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesinin en büyük açmazını oluşturmaktadır.

Bunlara eklenecek olanı yakın döneme ilişkin bir değerlendirmenin sonuç bölümlerinden alıyoruz:

“Devrimci strateji, özgürlük mücadelesinin gerçek yükünü çeken sınıf ve katmanların sınıfsal çıkar ve ihtiyaçlarına da uygun düşen strateji demektir. Ulusal davanın sınıfsal mantığını zaman içinde adım adım unutmak ve giderek terk etmek, Kürt hareketinin tarihsel nitelikte bir büyük hatası oldu ve bu onu bugünkü çıkmaza getirip sapladı. Bundan ancak son 30 yıllık mücadelenin bu en temel dersini hesaba katan yeni bir değerlendirme ve strateji ile çıkılabilir, ortada başka hiçbir gerçek çıkış yolu görünmemektedir. Doğal olarak bu halen burjuva öğelerle bulaşık olan mevcut hareket içinde bir iç ayrışmayı göze almayı da gerektirir. Bu elbette kısa vadede belki geçici bir güç kaybı anlamına da gelir. Fakat orta ve uzun vadede bu, benimsenecek yeni strateji sayesinde fazlasıyla telafi edilebilecektir. Önce Kürt emekçilerinin açığa çıkarıldığında muazzam bir kuvvet olduğu görülebilecek olan sosyal enerjisiyle ve ikinci olarak da, tam da bu sayede Türk işçi ve emekçileri ile yaşanacak yakınlaşma ve bütünleşme sayesinde... Bu yakınlaşma ve bütünleşme devrimci stratejinin öteki yönüdür ve yalnızca Türkiye’de değil bütün bir Ortadoğu’da Kürt düğümünü çözebilecek biricik gerçek olanaktır.”

“Kürt sorunundaki tarihi düğümlemeyi açacak yol budur, tercih buradan yapılmak zorundadır. Bunun dışında ortada şimdiki kısır döngüyü sürdürmekten başka bir alternatif görünmüyor...” (ABD, Türkiye ve Kürt sorunu, Ekim, Sayı:250, Başyazı)

Kürt sorununda devrimci stratejinin politik-pratik alanda güç kazanması için bir yandan işçi sınıfını devrimcileştirme yönündeki çalışmalara hız vermek, diğer yandan Kürt emekçilerini devrimci strateji etrafında birleştirecek bir inisiyatif sergilemek gerekmektedir.

1 Haziran mitingi fiyaskosu

KCK Yürütme Konseyi Başkanı Mustafa Karasu, *yeniozgurpolitika.com* sitesinde yeralan 16 Mayıs tarihli yazısında 1 Haziran mitingine ilişkin şunları söylüyordu:

“1 Haziran’da Kadıköy’de yapılacak miting Türkiye tarihinin en işlevli mitingi olacaktır. Bu miting kadar toplumsal ve siyasal sonucu önemli olacak başka bir miting şimdiye kadar gerçekleşmemiştir. Kadıköy mitingi güçlü geçerse tarih değiştiren bir miting olarak tarihe geçecektir. Türkiye’de sorunlarda öncelik ilk defa bu kadar isabetli yapılmıştır. Kördüğümün ucundan yakalanmıştır. Türkiye’nin kördüğüm olmuş tüm sorunları, Kürt sorununu çözümlenmesiyle bir bir çözülecektir. Bırakalım sorunların çözümünü, Türkiye her alanda birkaç kat daha fazla güce kavuşacaktır. Kürt sorununun demokratik çözümü ve adil bir barış Türkiye’ye sihirli bir değnek değil gibi çok olumlu gelişmeler yaratacaktır.”

Karasu’nun başta Kürt sorunu olmak üzere önemli toplumsal-siyasal değişimleri sağlayabilecek bir işlev yüklediği, “sihirli bir değnek” olarak gördüğü 1 Haziran mitingi nihayet gerçekleşti. Fakat bu miting siyasal planda en ufak bir sarsıntı dahi yaratmadı. Kürt halkının geçmiş kitlesel eylemleri yanında sönük kelimesinin dahi yetersiz kaldığı bir darlık ve zayıflık taşıdı. Her şeye rağmen olumlu olarak görülüp değerlendirilebilecek bir işaret vardysa, bu da mitinge yüklenen beklentiler ve hayallerin gölgesinde kaybolup gitti. Büyük umutlar ve heyecanlarla ülkenin dört bir yanından Kadıköy’e akan Kürt yoksul emekçileri, miting bittiğinde büyük bir hayal kırıklığıyla evlerinin yolunu tuttular.

Oysa, mitingin düzenleyicisi olan, “Türkiye Barış Meclisi” çatısı altında kendilerini ifade eden liberal aydınların keyfi yerindeydi. Çünkü, Kürt halkının kitlesel gücünü peşin peşin arkasına almanın rahatlığıyla, ülke düzeyinde politika yapma imkanını elde etmişlerdi. Miting öncesinde olduğu gibi, miting boyunca da bu imkanı iyi bir biçimde kullandılar. Zira, herşey başından sonuna kadar istedikleri siyasi çerçeve içinde kaldı. “Emekçi çözümü” adına mitinge destek verenlerin kırmızı şapkaları gibi ufak tefek sorunlar ile birlikte miting sonrasında Kürt gençliğinin “artık yeter bu maskaralık, kimi kandırıyorsunuz” dercesine kendi sloganlarını ve enerjisini dışavurması dışında pek bir sorun yaşanmadı. Diğer taraftan Kürt gençliğinin militan bir ruhla ortaya koyduğu inisiyatif de, yaratılmaya çalışılan siyasi mizansenin dışında kaldığı için pek önemsenmedi.

İşte bundan dolayıdır ki, miting sonrasında hala miting öncesindeki şevkle bahsedebilmek yüzüzlüğünü de sadece onlar gösterebildiler. Mitingin büyük bir başarıyla gerçekleştirildiğini tekrarlayıp güzellemelelere devam ettiler. Doğrusu, kendileri açısından başarılı bir eylem gerçekleştirdiklerine şüphe yok. Siyasal mücadele arenasında bir hiçken birden bire kendilerini başta Kürt sorunu olmak üzere Türkiye’nin tüm temel sorunlarını çözeceğine dair anlam yüklenen bir siyasi eylemin önderi pozisyonunda bulup, sonra da istedikleri gibi ağrısız sancısız eylemi başarıyla tamamlamış olmalarından dolayı övünmeleri haklarıdır.

Fakat böylelikle, liberal projelerine dolgu

malzemesi olarak kullanmaya çalıştıkları Kürt halkı nezdinde büyük bir itibar kaybı da yaşamışlardır. Kürt halkı her ne olursa olsun sabrını sonuna kadar koruyarak TBM’nin dar eylem çerçevesine kendisini uydurmaya zorlamış ve kendisine verilen görevi yerine getirmiştir. Ama miting süresince, halka giydirilmiş siyasi giysinin ne denli iğreti ve yabancı durduğu da çarpıcı biçimde görülmüştür. Kürt halkı, iyi niyetlerle bu elbiseyi zoraki de olsa taşımış, mitingin bitmesiyle de üzerinden atıp gitmiştir.

Sonuç olarak, gerek düzenleyicilerin gerekse de Kürt hareketi temsilcilerinin kendisine yüklediği büyük anlam ve misyonun tersine, ortaya çıkan manzarasıyla eylem gerçekte bir fiyasko örneğidir. Bu haliyle değil tarihe kaydedilmek yaşamakta olduğumuz döneme bile kaydedilemeyecek, kısa süre içinde unutulup gidecektir. Halklar tarihi ancak zorlu militan mücadeleleriyle yazabilir ve değiştirebilirler. Tarihe geçeceği önden duyurulan mitingin kendi olumsuz örneği üzerinden kanıtlandığı da gerçekte bu olmuştur.

Kadıköy mitingine 30 bin kişi katıldı...

“Yeter! Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz!”

Türkiye Barış Meclisi’nin çağrısıyla düzenlenen “Artık Yeter! Kürt Sorununda Demokratik Çözüm” mitingi 1 Haziran günü Kadıköy’de onbinlerin katılımıyla gerçekleştirildi.

Kürt sorununda “yeni bir başlangıç” çağrısıyla düzenlenen miting sabah saatlerinde Tepe Nautilus’ta toplanan kitlenin saat 11.30’da yürüyüşe geçmesiyle başladı. Türkiye’nin farklı illerinden ve Kürdistan’dan da mitinge katılım sağlanırken, hedeflenen katılımın gerçekleşmediği gözlemlendi.

Miting öncesi birçok farklı çevre tarafından yapılan çağrılarda “Tek pankart, tek slogan” vurgusu ön plana çıkmıştı. Mitingte tek pankart ve ortak dövizlerle yüründü. En çok öne çıkan slogan ise “Ölüm değil çözüm istiyoruz!” sloganıydı.

Ağırlıklı olarak DTP kitlesinin katılımı ile gerçekleşen mitingte “Yeter! Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz!”/“Türkiye Barış Meclisi” pankartı açıldı. Belirlenen ortak beş sloganın atılması sürekli anons edildi ve kitle bu konuda devamlı uyarıldı.

KESK Genel Başkanı, TTB Merkez Konseyi Başkanı, Petrol-İş Genel Başkanı, Hava-İş Genel Başkanı’nın da yer aldığı yürüyüş ve miting programında ÖDP’den Ufuk Uras, DTP milletvekillerinden başta Ahmet Türk, Hasip Kaplan, Aysel Tuğluk, Akın Birdal ve Sebahat Tuncel olmak üzere milletvekilleri katıldılar. Reformist partilerin temsilcilerinin de yer aldığı miting boyunca; “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Ölüm değil çözüm istiyoruz!”, “Savaş değil barış istiyoruz!”, “Biji bratiya gelan!” sloganları atıldı.

Miting Tertip Komitesi’nin sloganlar konusundaki uyarılarına rağmen sürekli “Biji Serok Apo!”, “Şehit Namırın!”, “Biji bratiya gelan!”, “Katil Erdoğan!” sloganları atıldı. DTP’nin dışında EMEP, SDP, ÖDP, ESP, EHP, SODAP, DİP Girişimi’nin yanısıra birçok kitle örgütü katılım sağlandı. Miting programı kitlenin tümünün alana girmesiyle başladı.

İlkay Akkaya ve Diyar konuşma aralarında Türkçe ve Kürtçe parçalar söylediler. Miting Tertip Komitesi adına ilk konuşmayı Murat Çelikkan yaptı. Kürt sorununa bakışlarını şu şekilde özetledi: “Çözüm diye dayatılan operasyonların, saldırıların, köy boşaltmaların çözüm olmadığını çok iyi biliyoruz. Savaş değil, çatışma değil diyalog istiyoruz. Silahların gürlüğü altında daha özgür yaşamak istiyoruz. Sorun sınırötesi operasyonlar değil, çözüm de sınırötesi operasyonlar olamaz.”

Çelikkan, ‘Kürtlerin kimlik haklarının tanınması ve siyaset yapmalarının önünün açılmasını’ talep ettiklerini söyledi.

Miting programı, Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine vurgu yapmak üzere Pınar Yanardağ ve Ömer Özcan’ın konuşmalarıyla devam etti. Özcan, halkların kardeşliği ve “barış” çağrısını taşıdığı Kürt kimliği ile ifade ederken, Pınar Yanardağ ise “bir Türk olarak” barış ve kardeşlik çağrısında bulundu.

DTP milletvekillerinin kürsüden konuşma yapmamları dikkat çekerken, Türkiye Barış Meclisi adına Ayhan Bilgen konuşma yaptı. Bilgen, “Kürt sorunu çözülmedikçe, çatışmalar bitmedikçe gerçek adalet ve özgürlük olmayacak!” diyerek, Kürt sorunun en çok Türklerin sorunu olduğunu belirtti. Kürt sorununun demokratik, barışçıl yoldan çözümü vurgusunu yaptı.

Mitingin sonunda Hayat TV ve Yol TV’nin canlı yayın araçları “PKK propagandası yapmak ve görüntüleri ROJ TV’ye ulaştırmak” gerekçesiyle bir saate yakın bir süre durduruldu.

Mitinge 30 bine yakın kişi katıldı.

Düzen içi dalaşmanın “telekulak” safhası

CHP Genel Sekreteri Önder Sav'ın odasındaki özel konuşmanın yayımlanmasıyla patlak veren “telekulak krizi” artarak sürüyor. CHP'lilerin iddiaları üzerinden telefon dinlemeler ve haberleşme özgürlüğü konusu gündeme taşınmış durumda. Kendine dokunduğunda, “demokrasi ve iletişim özgürlüğü”nü hatırlayan CHP yönetimi, bu olayı düzen içi çatışmanın bir aracı olarak kullanıyor. AKP de buna aynı biçimde karşılık veriyor. Son gelişme, egemen güç odaklarının ellerindeki her silahla çatıştığını, dahası çatışmanın her yolu mübah gören bir aşamaya geldiğini göstermektedir.

Sav'ın dinlenmesi olayını “Watergate skandalı”na benzeten CHP suç duyurusunda bulunurken, AKP de Baykal hakkında tazminat davası açtı. Ayrıca CHP, yasadışı dinlemelere ilişkin TBMM Genel Kurulu'na soruşturma önergesi verdi. Recep Tayyip Erdoğan, “telekulak krizi” vesilesiyle CHP'ye “GAP eylem planı”nı telekulak iddiasıyla kasten sabote ettiğini söyleyerek ateş püskürdü.

Geçen yıl e-muhtıra biçimine bürünerek süren düzen içi dalaşma, bir yandan 22 Temmuz seçim sonuçlarından aldığı güçle AKP'nin cumhurbaşkanlığını ele geçirme, üniversite ve türban operasyonu hamleleri ile sürerken, öte yandan AKP'nin kapatılması davasında başsavcının kapatma yönünde görüş bildirmesi ve Yargıtay muhtırasının ardından “telefon ve ortam dinleme”lerle yeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Rakibinin politik hamleleri konusunda bilgi almanın kirliliği olan “telefon ve ortam dinleme”lerin en son hedefi, kayda alınan konuşmaları ile CHP Genel Sekreteri Önder Sav oldu.

Bir telekulak cenneti olarak bilinen Türkiye'de son günlerde önce Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Paksüt olayı patlak verdi. Arkasından, CHP Genel Sekreteri Önder Sav, CHP Genel Merkezi'ndeki odasında yaptığı özel konuşmaların dinlendiğini ve basına sızdırıldığını söyledi. Diğer yandan, başta Ergenekon olmak üzere çetelerle ilgili soruşturmalar için dinlenen telefonların kayıtları da çarşaf çarşaf gazete sayfalarını süsledi.

Gerçi CHP'nin hükümete yönelik “Watergate” skandalı suçlaması dönüp kendini vurdu. Bu olayın CHP Genel Sekreteri'nin cep telefonu kullanımıyla ilgili garip bir skandala dönüşmesi de yüksek bir olasılık. Ancak CHP olayındaki bu gelişme, izleme ve dinleme skandalında AKP hükümetinin sorumluluğunu ortadan kaldırmıyor. Aksine her gün ortaya çıkan belgelerle izleme ve dinleme skandalı yeni boyutlar kazanıyor.

Aynı günlerde Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi (eski adıyla DGM) hakiminin verdiği izleme kararıyla Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkanlığı'nın ülke çapında tüm sabit ve mobil telefonları, faks, data ve internet haberleşmesini izleme yetkisine kavuşturduğu açığa çıktı. Emniyetin izleme/dinleme yetkisi her üç ayda bir yenilenerek 70 milyon insanın kimin kimle haberleştiği, mesajlaştığı sınırsız bir izlemeye tabi tutulabilmiş. Ortaya çıkan belgeler, sadece CHP genel sekreterinin değil, tüm ülkenin dinlendiğini sergileyerek olayın ulaştığı kirliliği boyutu, tüm toplumun gözetim ve denetim altına alınması rezaletiyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.

Türkiye'de resmi istihbaratın MİT, Jandarma ve Emniyet tarafından yürütüldüğü biliniyor. Bunun dışında, söz gelişi Liman Koruma gibi birimleri de dahil edersek, toplam 11 kuruluş dinleme yapabiliyor.

Başta MİT, Jandarma ve Emniyet olmak üzere bu kurumların zaman zaman güç veya iktidar kavgası içine girdiği, bu nedenle, sadece başkalarını değil, birbirini dinlediği de sır değil.

Sermaye devletinin tüm toplumu hedefleyen izleme/dinleme biçimindeki özel yaşama yönelen hoyratça müdahalelerinin bahanesi, “önleme amaçlı izleme” palavradır.

Palavradır, zira öyle olmasa Hrant Dink ve Rahip Santorini ile Malatya katliamının kurbanları hayatta olurlardı! Devletin binlerce cinayeti, katliam ve provokasyonu önlenmiş olurdu!

Yine bugünlerde ortaya çıkan bir belgede, Adalet Bakanlığı'nın, aynı hakimliğin Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkanlığı'na verdiği izleme/dinleme yetkisine itiraz etmezken, fakat jandarmanın bu şekilde haberleşmenin sınırsız izlenmesi uygulamasına “anayasa, demokratik düzen ve insan haklarına aykırıdır” gerekçesiyle itiraz ettiğini öğreniyoruz. Yani, Adalet Bakanlığı'nın itirazı polise verilen sınırsız izleme/dinleme yetkisine değil, sadece bunu Jandarma'nın da yapacak olmasınadır.

Acaba neden? Nedeni açık. Emniyet, büyük ölçüde hükümetin kontrolü altında olduğundan ona verilen izleme/dinleme yetkisine itiraz edilmiyor. Zira, polisin izlemelerde elde ettiği haberleşme trafiği ile ilgili bazı bilgiler AKP hükümetinin düzen içi güç mücadelesinde kullanımına sunulabiliyor. Jandarmanın bu dalaşmada AKP'nin karşısında “laik” cenahta yer almasından dolayı bir itirazla karşılaşabiliyor. Fakat sonuçta devreye “büyükler”in girmesiyle iş tatlıya bağlanıyor, sınırsız izleme/dinleme yetkisine o da kavuşuyor!

Dikkat çekici nokta, “telekulak krizi” üzerinden çatışan tarafların gizli “telefon ve ortam dinleme”lere karşı ilkesel bir tutuma sahip olmayışlarıdır. Her iki taraf da bu konuda ikiyüzlü ve sahtekar bir konumdadır. AKP'ye göre, izleme ve dinlemeyi kontrolündeki polis yaparsa sorun olmazken; CHP'ye göre ise, bu işi AKP hükümetinin kontrolü dışındaki (tarikatçı olmayan) polis dahil devlet birimleri yapabilir.

Yıllardır devrimci, ilerici, muhalif kurum ve kişilerin telefonlarının dinlendiği iddiaları karşısında sessiz kalan CHP'nin kendisi “mağdur” olunca konuyu gündeme getirmesi tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Dahası, CHP'nin ve tüm toplumun bugün mağduru olduğu telefon dinlenmesiyle ilgili yasal düzenlemenin

altında bizzat kendisinin de imzası bulunuyor. Telefon dinlenmesi faaliyetini İletişim Daire Başkanlığı adı altında tek merkezde toplayan yasa, 2005'te CHP'nin desteğiyle Meclis'ten geçmişti. Emniyet, Jandarma ve MİT'e “istihbari” amaçlı telefon dinleme ve izleme yetkisi veren yasa, “terörle mücadele”yi güçlendirecek “önleyici istihbarat” adı altında meclis gündemine getirilmişti. JİTEM'i yasal hale getiren yasanın görüşmeleri sırasında telefon dinlenmesine onay veren CHP'nin tek itiraz noktasını, dinlemeyi yapacak İletişim Daire Başkanı'nın Başbakan tarafından atanmasıyla ilgili düzenleme oluşturmuştu!

Burjuva demokrasileri son elli senedir insan hakları, kişisel hak ve özgürlüklerin güvencesi olmakla övündü. Özel hayatın gizliliği ilkesi burjuvazinin en çok hassasiyetle üzerinde durduğu konuydu. Yani, hiç kimse bir mahkeme kararı olmadan, hiç kimsenin telefonlarını dinleyemez, mektup, telgraf vb. okuyamaz, evine giremez vs. idi. Oysa, burjuva demokrasileri her zaman ikiyüzlü davrandı. 11 Eylül'den sonra polis devleti uygulamaları daha da yaygın hale geldi.

Kapitalist-emperyalist dünyaya göbekten bağlı ve Osmanlı'nın ceberrut devlet geleneğinden beslenen Türkiye'de de sermaye devletinin özel hayatın gizliliği ilkesine yaklaşımını, son “telekulak krizi” bütün çıplaklığıyla önümüze seriyor. Sermaye devleti, gerici-faşist yüzünü bir süreliğine AB'ye uyum yasalarıyla örtmeye çalışarak iğreti rötuşlara dayalı bazı yasal düzenlemeleri demokratik hak ve özgürlüklerin tanınması olarak yutturmak istedi. Ama bütün bu aldatıcı manevralar sermaye düzeni gerçeğine birkaç yıl bile dayanamadı. Ardı arkası kesilmeyen yeni yasal düzenlemelerle durum eskisinden beter hale getirildi. Baskı, terör ve yasaklar düzeni yeniden tahkim edildi.

“Telekulak krizi”nin ortaya döktüğü gerçeklerden hareketle söylersek, AKP ve CHP şahsında düzen güçlerinden hak ve özgürlük beklemek ham bir hayaldir. Zira onlar sorunun çözümü olmak bir yana, bizzat kaynağıdır. Tüm bu baskı, terör ve yasaklar sistemi tam da onların sömürü ve talan düzeni sorunsuzca ve engelsizce işleyebilsin diyerdir.

Çözüm, özel hayatın gizliliği de dahil tüm temel hak ve özgürlüklerimizi devrimci sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke almaktır. Demokratik hak ve özgürlüklerimizi ancak sermaye iktidarına karşı bir proleter devrim perspektifiyle mücadele ederek kazanabiliriz.

Hükümet doğalgaz zammı için düğmeye bastı... Sırada elektrik zammı var...

İşçi ve emekçi ücretleri zamlar karşısında eridi!

Hükümetin zam furyası devam ediyor. Gıda fiyatlarında yaşanan artışla yaşam koşulları iyice ağırlaşan emekçiler, doğalgaza yapılan son zamlarla birlikte artık bellerini doğrultamaz bir hale gelmişlerdir. Tayyip Erdoğan bir süredir doğalgaz zammına ilişkin yapılan tartışmalara son noktayı koyarak, sadece doğalgaza değil aynı zamanda elektriğe de zam yapılacağını açıkladı.

Erdoğan'ın açıklamasının hemen ardından 1 Haziran'dan itibaren geçerli olmak üzere konutlarda kullanılan doğalgazda yüzde 7.4, sanayide kullanılan doğalgazda ise yüzde 8.3 oranında zam gerçekleştirildi. Zammın emekçilerin üzerindeki yükü misliyle arttıracığı ise açıktır. Zira, gerek konutlardaki ısınma ihtiyacını karşılaması, gerekse de doğalgazın hayli geniş bir sektörde kullanılması nedeniyle, bu artışın emekçilere doğrudan ve dolaylı yollardan faturası olacaktır.

Nitekim, doğalgaz zammının hemen ardından İstanbul'da şehir içi ulaşımına yapılan yüzde beşlik zam ile ekmek fiyatlarına da yeni bir zam haberi geldi. Peşpeşe yaşanan bu artışların önümüzdeki dönemde diğer ürünlerde ve hizmet sektörlerinde devam edeceği anlaşılıyor. Zira elektrik zammı kapıda bekletiliyor. Daha önce Enerji Bakanı Hilmi Güler'in yaptığı açıklamalarda ise elektrikte zammın otomatige bağlanma tarihi 1 Temmuz olarak ilan edilmişti. Böylelikle emekçiler daha aradan bir sene geçmeden elektrikte ikinci bir zamlarla karşılaşacaklar. Elektrikte fiyatlandırmanın otomatige bağlanmasıyla birlikte, bundan sonra "piyasalarda" yaşanan her türlü gelişme elektrik fiyatlarını etkileyecek ve sonuçları doğrudan emekçilere yansıtılacak.

Emekçilerin yaşadığı sefaleti gözlerden kaçırmak için bugüne kadar TÜİK'in enflasyon rakamlarından "medet uman" hükümetin artık bu çabasının da sonuç vermediği gözükmektedir. Zira enflasyonun düşük gösterilmesi için hesaplamalarda yapılan onca hileye rağmen, TÜİK'in açıkladığı son Mayıs ayı enflasyonu ile birlikte yıllık enflasyonun iki haneli rakamlarda gezindiği artık hükümet tarafından da itiraf edilmek zorunda kalmıştır. TÜİK'in Mayıs ayına ilişkin enflasyon rakamlarına göre; Üretici Fiyat Endeksi'nde (ÜFE) yüzde 2.12, Tüketici Fiyat Endeksi'nde (TÜFE) ise yüzde 1.49 oranında artış yaşanmıştır. Bu oranlar yıllık bazda ele alındığında, ÜFE'de yüzde 16.53'ü, TÜFE'de yüzde 10.74'ü bulmaktadır. Açıklanan bu sonuçlar üzerinden hükümet yıllık yüzde 4 oranındaki enflasyon hedefini rafa kaldırmış, 2009 sonu için yüzde 7.5, 2010 yılı için yüzde 6.5 ve 2011 yılı için yüzde 5.5 olarak yeniden revize etmiştir.

TÜİK'in açıkladığı rakamların gerçek enflasyonu yansıtmadığı ortadayken daha Mayıs ayında bu rakamlara ulaşılmış olması, emekçilerin yaşadığı sefaletin boyutlarının anlaşılması bakımından çarpıcıdır. Öyle ki, Türk-İş'in "açlık ve yoksulluk" sınırına ilişkin verileri Mayıs ayı için, açlık sınırında 720 YTL'yi, yoksulluk sınırında ise 2 bin 346 YTL'yi bulmuştur. Bu sonuçlar üzerinden hükümetin artık "takiyye" yapacak bir güç bulmadığı, durumu "küresel piyasalar" üzerinden açıklamaya çalışmasından ve de çözüm yolu olarak kredi

kartlarında ve tüketici kredilerinde faiz indirimine gidilmesini ileri sürmesinden anlaşılmaktadır. Yaşamlarını zaten borç çevrimi üzerine kuran emekçilerin alım gücü artmadıktan sonra, bu tür çözümlerin onları daha fazla borç batağına itmekten başkaca bir sonuç doğurmayacağı açıktır.

Örneğin 2008 yılı ilk çeyreği itibarıyla tüketici kredisi ve kredi kartı borcunu ödemeyenlerin sayısında önemli bir artış olmuştur. Ocak-Mart dönemi itibarıyla kredi kartı borcunu ödemeyenlerin sayısı geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 88 artışla 140 bine, tüketici kredisi borcunu ödemeyenlerin de yüzde 160 artışla 33 bine yükseldiği açıklanmıştır. Bu sonuçlardan da anlaşılacağı üzere, emekçilerin yaşamını idame ettirebilmek için kullandıkları kredi kartları ve tüketici kredilerinin, onların bankalar aracılığıyla daha fazla sömürülmesinden öte bir işlevi bulunmamaktadır. İş güvencesinin olmadığı ve varolan güdük sosyal hakların da tırpanlandığı bir ülkede emekçileri bu yola başvurmaya itmenin idam sehvasına göndermekten farkı yoktur. Nitekim kredi kartı kullanımının ve borçların geri ödenemeyişinin emekçi ailelerde yarattığı yıkımlara dair yeterince örnek bulunmaktadır.

Tırmanan enflasyona ve peşpeşe gerçekleşen zamlara karşı konuşulmayan, tartışılmayan tek konu ise bu durum karşısında emekçilerin aldığı ücretin erimesidir. Elektriğe, doğalgaza, ulaşım, gıda fiyatlarına, kısacası iğneden ipliğe her şeye zam yapılırken ve bunun gerekçeleri olarak "artan maliyetler" vb. gösterilirken emekçilerin artan yaşam

maliyetinin nasıl karşılanacağı sorusu tamamen tartışma dışı bırakılmaktadır. Zira bu sorun burjuvazinin temsilcilerini değil emekçilerin kendisini ilgilendirmektedir.

Hükümet bu tutumunu, bir süre önce İMF'ye verdiği niyet mektubuyla bir kez daha ortaya koymuştur. İMF'ye önümüzdeki dönem için eylem planını açıklayan hükümet, özelleştirme politikalarını devam ettirmenin yanısıra ücretleri de arttırmayacağına dair vaatlerde bulunmuştur. Gerek İMF yetkilileri gerekse hükümetteki bakanlar daha önce de birçok kez yaptıkları açıklamalarda, ülkedeki ücretlerin "yüksek" olduğunu dile getirmişlerdir.

Bugün asgari ücrete yapılan senelik zammın açıklanan enflasyon rakamlarıyla birlikte çoktan erimiş olduğu düşünülürse, hükümetin yıl sonu itibarıyla asgari ücreti önceki yıla oranla geriletmesi hedefini daha şimdiden garantiye almış olduğu görülür. Bu nedenle, zamlar karşısında ücretlerde yaşanan kaybın telafisini talep etmek, Temmuz ayı için ara bir zam talebinde bulunmak emekçilerin en doğal ve meşru hakkıdır. Ancak bu taleplerin yalnızca örgütlü militan bir mücadelenin gücüyle karşılanabileceği unutulmamalıdır.

Halen devam etmekte olan TİS süreçleri ve de önümüzdeki dönem gerçekleşecek bir dizi sektördeki TİS görüşmeleri bu kayıpların telafisi noktasında önemli birer dayanağa çevrilebilir. Bütün mesele, tabanda bu yönde güçlü bir istek ve iradenin ortaya konulabilmesidir.

OSİM-DER'den panel...

"Sosyal yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadele!"

Geçtiğimiz günlerde meclisten geçen "İstihdam Paketi" üzerinden tüm sosyal yıkım yasalarını ve buna karşı geliştirilmesi gereken birleşik mücadele hattını, OSİM-DER olarak 31 Mayıs günü düzenlediğimiz bir panelle kapsamlı bir tartışmaya konu ettik.

Sessiz-sedasız geçirilen "İstihdam Paketi"nin işçiler tarafından bilinmiyor olmasından hareketle, panel öncesinde yasanın teşhiri çalışmasını yürüttük. Bu kapsamda İMES kapısında bildiri dağıtımı gerçekleştirdik, afişlerimizle panele çağrı yaptık. Ayrıca OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu pakette özellikle emekçi kadınları ilgilendiren başlıkları içeren yaygın bir bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. 30 Mayıs günü panele çağrı yapan el ilanları dağıttık.

Panel TTB'den Dr. Süheyla Akkoç ile DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Başkanı Şahan İlseven konuşmacı olarak katıldı.

Panelin ilk bölümünde SSGSS saldırısı ile başlayan ve "İstihdam Paketi" ile devam eden saldırıların kapsamı üzerine bir sunum gerçekleştirildi. İkinci bölümde ise son bir yıl içinde sınıfın yaşadığı hareketliliğe ve SSGSS sürecinin açığa çıkarttığı enerjiye değinilerek, bundan sonra yürütülecek mücadele üzerine bir sunum yapıldı.

Panel canlı bir tartışma havasında geçerken, özellikle ikinci bölüm uzun tartışmalara konu oldu. Tartışmalar, sendikaların bugünkü tablosu ve sendikal mücadele üzerine yoğunlaştı.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı panel boyunca işçiler gerek sordukları sorularla gerekse de deneyimlerini paylaşarak tartışmalara katıldılar.

Panel, mücadele çağrısıyla son bulurken, "istihdam paketi"yle ilgili dernek tarafından hazırlanan kısa broşür katılımcılara dağıtıldı.

Sosyal yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadele!

22 Temmuz seçimlerinden önce ve sonra yaşananlar, sermayenin kendi ihtiyaçları doğrultusunda bir çözüm aradığını gösterdi. Sermayenin öncelikli ihtiyacı kendi taleplerini karşılayacak bir hükümetin oluşturulmasıydı. AKP bu işin adresi olarak ortaya çıkarken, popülist uygulamaları ile halkın desteğini de almayı başardı. Halkta yaratılan “refah ve demokrasi gelecek” beklentilerinin aksine AKP, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda saldırı yasalarına hız verdi. Demokrasi ve özgürlük alanında bol bol demagoji yaparken baskı ve zoru daha da artırdı.

Sosyal yıkım saldırılarının amansız bir uygulayıcısı olan AKP hükümeti önce SSGSS’yi yasalastırdı, ardından “istihdam paketi”ni onayladı. SSGSS yaygın eylemliliklerle karşılanırken “istihdam paketi” sessiz sedasız geçti.

Tüm bu saldırılar, kriz içinde debelenen kapitalizmin yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak üzere hayata geçirilmektedir. Dünya ölçüsünde uygulanan neo liberal saldırı programları krizin tüm faturasını işçi sınıfına ve emekçilere çıkartma programıdır. Sermayenin önündeki tüm engellerin kaldırılması ve daha esnek bir üretim süreci yaratılması olarak tanımlanabilecek neo-liberalizm özellikle “sosyal devlet” olgusunu hedef alan bir dizi politikanın hayata geçirilmesine yol açmıştır. Sovyetler’in çözülmesi ve Doğu Bloğu’nun çöküşü saldırıları daha kolay uygulama imkanı sağlamıştır.

Kapitalizmin krizi her geçen gün derinleşmektedir. Krize karşı sermayenin geliştirdiği çözümler ise kapitalizmin doğası gereği kârlılığa yönelik çözümlerdir. Kârlılık yönündeki her çözüm, öncelikle üretim sürecinde işçilerin daha fazla ve daha yoğun çalışması anlamına gelirken, yaşamın her alanının sermayenin denetimine girmesine yol açmaktadır. Bu kapsamda Türkiye’de, DTÖ (Dünya Ticaret Örgütü) ile imzalanan GATS (Hizmet Ticareti Genel Antlaşması) çerçevesinde bir dizi alan sermayenin talanına açılmıştır. Özelleştirmenin ve kamu alanındaki talanın resmi adı olan GATS 1995’de yürürlüğe girmiş, aynı yıl meclis tarafından onaylanmış, 2003’te AKP hükümeti tarafından tümüyle benimsenmiş, 2005 yılında ise kademeli olarak uygulamaya geçirilmeye başlanmıştır.

Örneğin Telekom’un özelleştirilmesi bu anlaşmanın ilk başlığı oluşturmaktadır. Başka bir örnek olarak da emekçilerin gecekondusuna “kentsel dönüşüm” bahanesiyle göz dikilmesini gösterebiliriz. Anlaşmada belirtilen başlıklardan biri de inşaat alanının yabancı sermayeye açılmasıdır.

Bu kategoriler arasında sağlık ve sosyal güvenlik hizmetleri de bulunmaktadır. SSGSS yasası da bu toplam dönüşüm içinde işçi ve emekçilere kesilen fatura olarak ortaya çıkmaktadır. Sessizce geçirilen “İstihdam paketi”nin “kıdem tazminatı”nı gaspeden bölümü ise, geniş kesimlerin tepkisini bertaraf etmek amacıyla şimdilik geri çekilmiştir.

Yasanın getirdiği bazı değişiklik şöyle:

* SSK ve Bağ-Kur prim borcunun tamamını, gecikme cezası ve gecikme zammının yüzde 15’ini bir ay içinde peşin ödeyenlerin borç faizlerinin yüzde 85’i silinecek.

* İşsizlik Sigortası Fonu’ndan GAP’a kaynak aktarılacak. F fonundan sağlanan kaynak yatırımlardan elde edilecek gelirlerle geri ödenecek.

* İşe yeni alınan kadınlar ile 18-29 yaş arasındaki genç işsizlerin SSK primleri, 5 yıl boyunca İşsizlik Sigortası Fonu’ndan karşılanacak.

* Sigortalıların, malullük, yaşlılık ve ölüm sigortaları primlerinden, işverenin ödeyeceği 5 puan Hazinece karşılanacak.

* İşsizlik Sigortası Fonu’nun 2008’e ait 1 milyar YTL’lik neması ile gelecek 3 yıllık 2.5 milyar YTL’lik özelleştirme geliri GAP için kullanılacak.

* Özel sektörün çalıştırdığı özürsüzlülerin SSK primleri Hazine tarafından karşılanacak.

* Asıl işveren ile alt işveren (taşeron şirket) arasında kurulan ilişkinin yazılı yapılması şartını getiren yasayla, eski hükümlü ve terör mağdurları için işverene getirilen zorunlu istihdam kaldırıldı.

* Kreş, işyeri hekimliği, işyerinde spor tesisinin kurulması gibi uygulamalarda bazı değişiklikler öngörülüyor.

Yasa kapitalist patronlara işe alım konusunda büyük serbestlik tanıyor. Devlet, patronların yerine getirmek zorunda oldukları bazı yükümlülükleri üstlenerek işten çıkarmaları kolaylaştırmış oluyor. Yeni yasa ile tecrübesiz ve asgari ücretle çalışmaya hazır gençler işe alınsın diye tecrübeli işçilere kolayca kapı gösterebilecek. Sermaye devleti böylece gençlerin istihdamının önünün açıldığını söylüyor. Genç işçi çalıştırmanın “ödüllendirilmesi” özünde düşük ücret dayatması demektir. Genç işgücünün daha fazla sömürülmesi bu yolla yasallaşmış oldu. İşin başka bir yönü de, bu paketle birlikte hem işyerlerindeki örgütlülüklerin dağıtılması kolaylaşmış hem de yenilerinin kurulması yaratılacak işçi sirkülasyonu ile engellenmiş oluyor.

Yasa kadın işçileri de atlamıyor. Geçmiş yasa da bulunan “50’den fazla kadın çalıştırılan işyerlerinde kreş açma zorunluluğu” ortadan kaldırılarak, bu güdük “kreş hakkı” bile tümüyle yok edilmiş oluyor. Çocukların bakımı tümüyle kadınların üzerine bırakılıyor. Çocuk bakımı toplumsal bir sorumluluk olmadığı ve kadının görevi olarak görüldüğü sürece de kadının üretim alanının dışına sürülmesi kaçınılmaz bir sonuç olarak karşımıza çıkıyor. Ancak sermaye kendi ihtiyaçlarına göre kapattığı kapının yerine yenisini açmaktan da geri durmuyor. Çocuk bakımı yasa ile taşeron şirketlere bırakılıyor. Ancak asıl vurgun kadın istihdamına getirilen sözde özendiricilikle yapılıyor. Kadın işçi çalıştırmayı özendirildiği söylenen değişikliğe göre, ilk kez çalışmaya başlayan kadının ilk yıl için sosyal güvenlik primi devlet tarafından karşılanacak. Sonra bu oran yıllara bölünerek düşürülecek. Böylece primi devlet tarafından karşılanma “ayrıcılığı” sona eren kadınlar hemen işten atılacak.

Paketteki düzenlemeler “iş güvenliği”ne de neşter vuruyor. Yasa, patronların bir personeli iş güvenliği uzmanı olarak görevlendirmesine ya da bu hizmeti dışarıdan alabilmesine olanak tanımaktadır. İş güvenliğini kişilerin inisiyatifine bırakmanın ne demek olduğunu Tuzla Tersaneler gerçeği bize

anlatmaktadır. Dışarıdan hizmet alımı da iş güvenliğinin piyasalaşmasına neden olacaktır. Patronların işletme içindeki yükümlülüklerinin gevşetilmesi ve bu alanda taşeron hizmeti satın alınması, iş sağlığı ve güvenliğini bir rekabet ve maliyet konusu haline getirecektir.

Yasada ayrıca “işyeri kurma izni” de kaldırılıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın işyerlerinin kurulma aşamasından çekilmesi, çalışma yaşamını ilgilendiren pek çok konunun değerlendirme dışı kalmasına neden olacak ve işyerlerine ilişkin zaten yaygın olan denetimsizliği yasallaştıracaktır.

Yasanın en önemli yanlarından bir de fonların kullanımında ortaya çıkmaktadır. İşçi ve emekçilerden kesilen paralar fon, paket, prim derken

sermayeye aktarılmaktadır. Milyarlarca YTL krize doğru yol alan sermayenin hizmetine sunulurken, devlet, sermayenin üzerindeki prim yükünü hafifleterek İşsizlik Sigortası Fonu’nu patronlara kaynak aktarma fonuna dönüştürmüş bulunmaktadır.

İstihdam sorunu devletin asli görevlerinden biri olmaktan çıkarılarak “özel istihdam büroları”na devrediliyor. Özel istihdam bürosu açmak için başvuru koşullarını düzenleyen mevcut madde hükümünden “Türk vatandaşı ve” ibaresi çıkarılarak emek istihdamı yabancı yatırımcılara da açılıyor ve bir piyasa unsuru haline getiriliyor.

Neo-liberal politikalar temelde sermayenin önündeki tüm engellerin temizlenmesi anlamına gelmektedir. Dünya çapında sosyal kazanımlara hızlı bir saldırı olarak gelişen bu yeni dönem, işsizliği, taşeronlaşmayı, kaçak çalışmayı ve düşük ücretleri de beraberinde getirmektedir. Tekellerin üretimi ucuz emek gücünün bulunduğu alanlara kaydırma ihtiyacı, yasalarda buna uygun değişiklikleri gerektirmektedir. Bugünkü tüm saldırılar bunun için gündeme gelmektedir. İMF ve DTÖ gibi Türkiye ekonomisini doğrudan yöneten kuruluşların, AB sürecinin ve Maastricht Kriterleri’nin yaratmak istediği, sermaye için dikensiz bir gül bahçesidir. Bugün eğitim, sağlık gibi haklarımız hizmet sektörü olarak ilan edilmektedir. Herkesin kullanımına açık akarsu, kıyı gibi alanları özelleştirme çalışmaları sürmektedir. Önce mezbelelik hale getirip sonra da kasıtlı olarak televizyonlara gizli kamera çekimleri ile yansıtılan Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu’nun özel sektöre devredilmesi gündemdedir.

Kriz batağında çırpınan, savaşlarla, baskı ve zorla, sosyal yıkım saldırısıyla ayakta durmaya çalışan kapitalizm bir yokoluşa doğru gitmektedir. Ancak bunu yaparken, tüm dünyayı ve onun yarattığı büyük birikimi de yok etmektedir. Sosyal yıkım saldırılarının anlamı budur. Bunu durdurabilecek tek güç ise işçi sınıfı önderliğinde örgütlenecek bir mücadeledir.

Derinleşen sosyal yıkım süreci birleşik bir mücadele hattını tüm işçi ve emekçilere dayatmaktadır.

Sağlıkta ticaret ölüm demektir!

1996 yılında Şanlıurfa Doğum Hastanesi'nde sezeryanla yaptığı doğum sırasında Kızılay Kan İstasyonu'ndan alınan bir ünite kanla AIDS hastalığının pençesine düşen Müzeyen Işıkgöz, iki yıl sonra bebeğini kaybetmişti. Müzeyen Işıkgöz de düzenli tedavisi yapılmadığı için bu yıl hayatını kaybetti.

Yine Şanlıurfa'da bir yaşındaki çocuğun Devlet Hastanesi Kan Bankası'ndan aldığı kan nedeniyle HIV virüsü taşıdığı bildirildi. Y.Ç yanık tedavisi için Şanlıurfa'ya götürüldü ve Devlet Hastanesi Yanık Ünitesine yatırıldı. Bebeğe tedavisi sırasında verilen kanın tetkik sonucuna bakmayan görevli memurun, deftere negatif olarak işlediği daha sonra ortaya çıktı. Bir türlü iyileşmeyen bebeğin Adana'ya götürülmesi korkunç gerçeği ortaya çıkardı. 1,5 yaşındaki bebeğe verilen kan HIV virüsü taşıyordu.

AKP hükümetinin elinde oyuncak olan sağlık alanı, yeni skandallarla sarsılmaya devam ediyor. Yaklaşık iki yıldır süren "kene" meselesini koskoca bir sorun haline getiren ve "çorapların içine paçaları sokmak, pikniğe gitmemek" vb. "bilimsel" önerilerde bulunan hükümet, kapılarda kalan hastalardan zehirli şebeke sularına kadar birçok sağlık skandalına imza attı.

Sağlıkta özelleştirme politikaları devam ederken, hükümet şaasalı kutlamalara, lalelere, kömür yardımlarına para akıtıyor. Bütçedeki açıklar Türk ordusunun Kürdistan'a yağdırdığı bombalarla artarken, bunun bedelini her yönüyle işçi ve emekçiler ödüyor.

Buraya kadar ifade edilenlerde yeni bir şey bulunmuyor. Ancak işin boyutları her geçen gün daha vahim bir hal alıyor. Artık iş, "sermayenin halkın cebine uzanan eli"nin ötesine geçmiştir. Özelleştirmeler, denetimsizlik, sermaye ve hükümet çevrelerine yeni rant alanları açma vb. uygulamalarla kitlesel ölümlere varabilecek duruma gelmiştir. Hastane kapılarında bekletilen insanların haberlerini daha sık duyar hale gelmemiz herşeyi açıklıyor.

Devletin sağlık skandalları karşısında "soruşturma açtık, sorumlular cezalandırılacak" vb söylemleri inandırıcı değildir. Ülkenin her yanında mantar gibi biten özel hastaneler eliyle yürütülmesi planlanan sağlık hizmetleri bundan sonra ölümü de yanında getirecektir. Herşeyi ticaret nesnesi haline getirenlerin bundan sonra yaratacağı skandallar sürpriz olmayacaktır.

AKP hükümetinin imzasını taşıyan bazı sağlık skandalları:

- İstanbul'da Nihal Çelebi Zeynep Kamil Hastanesi'nde doğum yaptı. Bebek iki gün sonra öldü. Aile 2 bin 281 YTL'lik faturayı ödeyemedi. Cenaze rehin kaldı. (8 Mart 2008)

- İzmir'de kuvöz bulunamadığı için yeni doğan bir bebek öldü. (8 Mart 2008)

- Şanlıurfa'da Temmuz 2005'te kanama geçiren bir kadın hastanede doktor bulamadı. Doktor hastayı özel yazıhanesine çağırdı. Fakir hasta parasızlıktan gidemedi, hastanede doğurdu ve yolda can verdi.

- Edirne, Manisa, Kayseri'de yenidoğan ünitesinde onlarca prematüre bebek mikrop kapması sonucu hayatını kaybetti.

- Bu olaylardan bir süre sonra İstanbul Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi yenidoğan ünitesinde iki gün arayla dört bebek öldü. Dört bebeğin enfeksiyon nedeniyle öldüğü söylendi.

- 25 Nisan 2008'de Adana'da, şeker hastası olduğu

in için sağ bacağını diz kapağının altından kaybeden ve tekerlekli sandalyeye mahkum olan Tijen Yılmaz, protez taktırmak için gittiği hastanede 50 YTL'si olmadığı için tedavi edilmedi.

- Sivas'ta 7 Temmuz 2007'de dördüncü çocuğuna hamile 26 yaşındaki anne, hastanede 1.5 YTL'lik ameliyat ipliğinin bulunmaması yüzünden yaşamını yitirdi.

- Adana'da 15 Nisan 2008 tarihinde meydana gelen tüp patlaması sonucu yanarak yaralanan 7 yaşındaki İbrahim Yıldırım, kaldırıldığı hastanede saatler boyu bekletildi.

- Aksaray'da günlerce kaynağı bulunamayan bir salgın nedeniyle 12 bin kişinin zehirlendiği olay unutulmadan bu kez Osmaniye'de benzer bir sağlık skandalı yaşandı. Aksaray'da kanalizasyon, içme suyu şebekesine karıştığı için binlerce kişi hastanelik olmuştu. Osmaniye'de ise ancak yakılarak yok edilebilen tıbbi atıkların Ceyhan Nehri'ne atıldığı ortaya çıktı.

- Adıyaman'da, 22 Aralık 2004'de 9. çocuğunu doğurduktan sonra rahatsızlanarak Kahta Devlet Hastanesi'ne kaldırılan, burada hastane merdivenlerinde sedyeden düşürülen kadın, Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

- 26 Mayıs 2008'de çıkan bir habere göre; Bilim İlaç şirketinin çalışanı işten ayrılınca "kirlibilim.com" adlı sitede bine yakın doktora promosyon adı altında verilen hediyelerin -aralarında yurtdışı tatilleri, cep telefonu, bilgisayar vb. de var- tam listesini yayınladı.

- Halkalı'da yaşayan Temur ailesinin 14 aylık kızları Sıla, 15 Mayıs 2008'de kaynar suyla haşlandı. 4 hastaneyi dolaştıktan sonra Özel TEM Hospital'in yoğun bakım ünitesinde boş yer olduğu ortaya çıktı.

Özel ambulans çağırılmayan aile, 112'den yardım istedi. Büyük acı çeken Sıla, gecikmeli olarak gelen ambulansla TEM Hospital'e kaldırıldı.

- 2005'in Temmuz ayında Sakarya Pamukova'da belediyenin sağlık memuru izne ayrılınca, yerine belediye mezbahasında görev yapan veteriner Akgül

Bir ölüm kampı: Tuzla tersaneler

Dünyada yaşanan iş cinayetlerine baktığımızda, savaşlarda yaşanan ölümlerle eşdeğer bir tablo görürüz. Yapılan araştırmaların sonuçlarına göre, her yıl 1.2 milyon işçi iş cinayetlerine kurban gitmektedir. Her yıl 250 milyon işçi iş kazaları, 160 milyon işçi meslek hastalıkları ile yüzyüze kalmaktadır. Dünya ölçüsünde yaşanan bu ağır kayıpların önemli bir ayağını Türkiye oluşturmaktadır. Türkiye üzerinden baktığımızda, iş cinayetlerinin sıklıkla yaşandığı yer Tuzla tersaneleridir.

İş cinayetlerinin nedenlerinin başında, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması gelmektedir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği, işyeri kapısından girer girmez oluşabilecek tüm risk faktörlerinin önlenmesini, yani tüm koruyucu önlemlerin alınmasını gerektirir. Hem mesleki hem de iş güvenliği eğitimi vermek patronun sorumluluğundadır. Ama bir avuç asalak takımı bugün örgütsüzlüğümüzden yararlanarak bizleri daha fazla sömürmek ve kârına kâr katmak çabasındadır.

İş cinayetlerinin diğer bir nedeni sayısı bini bulan taşeronların varlığıdır. Bir gemide onlarca taşerona bağlı olarak çalışan yüzlerce işçi içiçe çalışmanın sonuçlarını yaşamaktadır.

İş cinayetlerinin bir diğer nedeni uzun çalışma saatleridir. Ağır, yorucu ve uzun çalışma saatleri iş cinayetlerine adeta davetiye çıkarmaktadır.

Tuzla tersanelerde sık sık ölümler yaşanmaktadır. Tersane işçileri birleşik, kitlesel, militan bir direnişle ve sınıfa karşı sınıf şiarıyla harekete geçmeyi başardığında, her gün bir işçinin kanının aktığı bu ölüm kampı da yaşam kampına dönüşmeye başlayacaktır.

Tersane işçileri en insani taleplerini dahi karşılamayan tersane patronlarının karşısına mücadele içinde adım adım örgütlenerek, güç ve deneyim biriktirerek çıktıklarında, bu bir avuç asalak bugünkü pervasızlığı sergileme gücünü bulamayacaktır.

TÜSİAD enerjide özelleştirmenin bir an önce tamamlanmasını buyuruyor...

Sermayeye hizmette bu alanda da sınır yok!

Türkiye Sanayiciler ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), geçtiğimiz haftalarda "Elektrik Enerjisi Stratejisi Değerlendirmeleri" başlıklı bir panel düzenledi. TÜSİAD bu panelle, elektrik üretimi ve dağıtımının "serbest piyasaya" açılması konusunda gelinen aşamayı değerlendirerek, sermayenin buna ilişkin acil beklentilerini hükümete ilettiği oldu.

Diğer sektörlerde olduğu gibi enerji sektöründe de özelleştirmelerin tamamlanarak sermayeye devredilmesi neoliberal saldırı politikalarının temel hedefleri arasında yer almaktadır. Hükümete geldiği 2002'den beri uyguladığı özelleştirme politikalarıyla sermaye hizmette kusur etmeyen AKP'den beklenen, bu aynı performansın enerji sektöründe de sergilenmesidir.

Aslında AKP'nin hükümete geldikten sonra enerji sektörünün özelleştirilmesi için hiçbir çalışma yapmadığını ileri sürmek haksızlık olur. Elektrik üretimi ve dağıtımını hizmetlerinin ayrılmasından sonra bu alandaki özelleştirme politikalarının daha rahat hayata geçirilebilmesi için bir takım yasal düzenlemeler gerçekleştirildi. Elektrik dağıtım hizmetlerinin özelleştirilmesi için kimi ihaleler düzenlendi. Sermayenin esas gözünü diktiği elektrik üretim sektöründe özelleştirmelerin daha sorunsuzca gerçekleşebilmesi için yıllara yayılan bilinçli bir politika uygulanarak koşullar hazırlandı. Bir yandan bu alandaki devlet yatırımlarını yasaklayan yasalar çıkartılırken, diğer yandan sermayeye devretmeden önce sektörün "kârlılık" oranını arttırmaya dönük elektrik tüketimini sınırsızca özendiren icraatlara gidildi. Böylelikle enerji sektöründe hem bir "arz" sorununun doğmasına yol açılırken, hem de bunun özelleştirmenin gerekçesi ve dayanağı haline getirilmesi sağlandı. 2006 yılının yaz aylarında yaşanan elektrik kesintileri ile topluma bu özelleştirmelerin gerçekleştirilmesinin ve özellikle de nükleer santrallerin kurulmasının zorunlu olduğu kanıtlanmaya çalışıldı.

Ancak hükümetin bu sektördeki icraatları ve "performansı" sermayenin ihtiyaçlarının karşılanması bakımından yeterli görülmemektedir. Sermaye temsilcilerinin hükümete yönelik eleştirileri sektörün kârlılık oranının hala "düşük" bulunması ve özelleştirme sürecinin tamamlanmamış olmasıdır.

TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, panelde yaptığı konuşmada, Türkiye'de enerji tüketiminin yılda ortalama yüzde 8 oranında arttığını belirterek şunları söyledi: "...mevcut tüm kapasitenin kullanılması halinde dahi güvenilir enerji üretimine göre 2009 yılında enerjide arz güvenliği açısından zorlanılacak." Enerji arz güvenliğine ilişkin sıkıntının, enerji piyasalarının "serbestleşme sürecinin" öngörülen şekilde işlememesine bağlayan TÜSİAD Başkanı konuşmasına şöyle devam etti:

"2001'de kabul edilen 4628 ve 4646 sayılı kanunlar elektrik ve doğalgaz piyasalarının yeniden yapılandırılmasını öngörmekteydi. Buna göre yeni yatırımların özel sektör tarafından yapılması ve kamunun bu faaliyetlerden kademeli olarak çekilmesi hedeflenmiştir. Böylece dağıtım şirketleri özelleştirilerek, kayıp ve kaçaklar azaltılacaktı. Buna rağmen 2004 yılında özelleştirme programına alınan Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş.'nin özelleştirilmesi

henüz gerçekleştirilmedi. Bu özelleştirmenin bir an önce tamamlanması ve üretim tesislerinin de özelleştirilmesine başlanması gerekiyor."

Liberal bir piyasanın AB üyelik sürecindeki önemine dikkat çeken Yalçındağ, "arz güvenliğinin" sağlanmasının aynı zamanda enerji kaynaklarının çeşitlendirilmesi ve "Türkiye'nin çok boyutlu bir enerji politikası geliştirmesiyle" mümkün olacağını belirterek nükleer enerji kullanımının önemine de değindi. Tabii bu konuda da "sektörün önündeki atıl yapı ve finansman engellerinin giderilmesi gerektiğini" vurgulayarak sermayenin hükümetten beklediği teşviklere işaret etti.

TÜSİAD Başkanı'nın, enerji sorununda yaşanan "arz sıkıntısı"ni hükümetin özelleştirmeleri "ağırdan aldığı" ve sermayenin sektöre tamamen girmesi için "kârlılık" oranını yeterince arttırmadığı yönündeki eleştirileri, Enerji Bakanı Hilmi Güler tarafından "sitem"le karşılandı. Zira, yaşanan "arz sıkıntısı" tam da özelleştirme politikaları hedefiyle uygulanan icraatlar sonucunda gerçekleşiyor. Dahası Güler, yaşanan "arz sıkıntısı"nın gerisinde doğrudan özel sektörün de rol oynadığını hatırlatarak şunları söylüyor: "*Fiyatlarının yüksek olmasından yakındığınız elektriği şu anda istediğiniz fiyattan satıyorsunuz. Hatta kendi üretiminiz için bizden ucuza alıp, yüksek fiyattan geri satıyorsunuz. Kimse de sesi çıkmıyor.*"

Bakan Güler'in konuşmasında dile getirdiği örnek, geçen sene özel sektörün kendi santrallerinde üretilen devlete sattığı elektriği, fiyatın yüksek olduğu pik saatlerde gerçekleştirmesi olayıdır. Doğalgazla üretim yapan otoprodüktörlerin yalnızca fiyatın yüksek olduğu saatlerde üretim yapması, elektrik toptan satış fiyatlarının da arttırılmasının nedeni olarak sunulmuştur. Enerji Bakanının, özel sektörün üretimi kısımasından "yakınması"na neden olmuştur. Böylelikle bir yandan özel sektör daha fazla kazanırken, öte yandan "enerji arzı sorunu"nun hükümetin özelleştirme politikaları sonucu yaşandığı gerçeği gözlerden saklanmıştır.

Enerji Bakanı TÜSİAD panelinde sermaye çevrelerine bu örneği hatırlatarak, bugüne kadar kendileri için gerçekleştirdikleri hizmetleri karşılığında şimdi huzurlarında yapılan eleştirilere gücendiğini belirtti. Ayrıca Güler konuşmasında gerçekleştirdikleri hizmetleri de saydı. Özelleştirme çalışmalarını desteklemek için kömürü de özel sektöre açtıklarını bildiren Güler şunları söyledi: "*Afşin Elbistan'da 2,4 milyar ton yeni kömür rezervi bulduk. Bu da 40 milyar dolar yapar. Bunun ihalesini doğrudan özel sektöre açtık.*"

Kömür rezervlerinin işletilmesi için özel sektörün alım garantisi istediğine değinerek, 15 yıl alım garantisi verdiklerini belirtti. Yine petrol piyasasını özelleştirdiklerini hatırlatan Güler, 1 Temmuz'da

elektrikte, 24 Eylül'de ise nükleer enerjide serbest piyasaya geçileceğini söyledi. Elektrik enerjisi için de, "*ayrıca elektrik üretimi de özelleştirilecek. Bir tek iletimi bizde kalacak. Ama bana göre iletim de özelleştirilmeli*" diyerek özelleştirme politikasına yürekte bağlılığını vurgulamış oldu.

Böyle bir panelde, enerjide yaşanan "arz sıkıntısı"nın gerçek nedenlerinin tartışılmasını ya da toplumun bu yöndeki ihtiyaçlarının nasıl karşılanacağına dair çözüm yollarının üretilmesini beklemek elbette ki saflık olur. Nitekim Enerji Bakanı'nın da bu panelde "enerji sıkıntısını" aşmak için (en azından özelleştirme süreci tamamlanana kadar!) topluma "tasarruflu ampul" kullanılması yönünde çağrıda bulunmasına şaşırılmaması gerekir.

Güler, yaşanan enerji sıkıntısı karşısında Küba lideri Fidel Castro'nun "tasarruflu ampul" uygulamasına değinirken, bu uygulamanın ancak her şeyin toplumun çıkarlarına göre düzenlendiği bir sistemde gerçek ve işlevsel bir çözüm olacağına değinmemesi kuşkusuz şaşırtıcı değil. Verilen örnek sermaye temsilcilerinin ikiyüzlülüğünün yeni bir göstergesidir.

Sermayenin yüksek çıkarları karşısında sedeye yatanların onun karşısı bir toplumsal düzenden feyiz alabilecekleri bir şey olamaz. Olsa olsa kendi sefil çıkarları için bundan faydalanma yoluna giderler ki, Enerji Bakanı'nın yaptığı da bu olmuştur.

İşçi ve emekçiler yaşamlarını her gün daha fazla çekilmez hale getiren özelleştirme saldırılarına karşı topyekûn mücadeleyi yükseltmedikleri sürece, sermayenin temsilcileri tüm arsızlıklarıyla icraatlarını sürdürecektir.

1558 çocuk Kürtçe konuştuğu için hapis cezasına çarptırıldı...**Kürt diline özgürlük!**

TCK'nın 222. Maddesi'nde; "25.11.1925 tarihli ve 671 sayılı Şapka İktisası Hakkında Kanunla, 1.11.1928 tarihli ve 1353 sayılı Türk Harflerinin Kabul ve Tatbiki Hakkında Kanunun koyduğu yasaklara veya yükümlülükler aykırı hareket edenlere iki aydan altı aya kadar hapis cezası verilir" denmektedir. Diyarbakır'da Jandarma Sorumluluk Bölgesi içinde 2006 ve 2007 yılları arasında toplam 1558 Kürdistanlı çocuk hakkında Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 222. maddesine muhalefetten 2 ayla, 6 ay arasında değişen, Kürtçe konuşma cezaları verildi. Böylelikle, sömürgeci sermaye devletinin hukuku, ana dili Kürtçe olan çocukların siciline, "Kürtçe konuşma suçu"nu işledi.

Kürtçe dil yasağı 12 Eylül Anayasası'nın ürünü

Kürtçeyi "anadil" olarak yasaklayan yasa, "Türkçeden Başka Dillerde Yapılacak Yayınlar Hakkında Kanun" başlığı altında, 12 Eylül faşist generallerinin oluşturduğu Danışma Meclisi'nce çıkarıldı. Yasanın komisyonda görüşülmesine Kenan Evren bizzat katıldı. Kürtçe yasağı ile ilgili yasa, onun katkı ve buyruklarıyla hazırlandı.

Bu yasaya göre, "Türk vatandaşlarının anadili Türkçe"ydi ve "Türkçe'den başka dillerin anadil olarak kullanılmasına ve yayılmasına yönelik her türlü faaliyette bulunmak yasak"tı. Yasa tasarısı Danışma Meclisi'nde görüşülürken Komisyon Başkanı, 1982 Anayasası'nda yer alan "Türkiye devleti"nin "dili Türkçedir" sözlerinden, "Halkımızın konuştuğu anadilin Türkçe olduğu"nun "Anayasada açık ve kesin bir şekilde ifade edildiği"ni savlamış, Kürtçeyi yasaklayan yasa, anayasal dayanağını bu yorumdan almıştı.

Örneğin Irak'ta o dönemde ikinci devlet dili Kürtçe'ydi.

Böylelikle, resmi dil koşulu getiren devlet, uluslararası ilişkilere bile inkarıcı kimliğinin ürünü olan yasakları taşıyordu.

Kürtçe dil yasağı

Kürt diline yönelik yasak, ne 1558 Kürt çocuğunun aldığı ceza ile başladı, ne de 1558 Kürt'le sınırlı. 1558 çocuğa reva görülen ceza, Kürtçe dil yasağının son halkasıdır. Önceki yıllarda da sokakta Kürtçe konuşanlar soluğu karakolda aldılar. Düşünlerde mutluluğunu Kürtçe türkü söyleyerek dile getiren binlerce Kürt emekçisi cezaevini boyladı. "Ben Kürt'üm" diyen politikacılar "Yüce Divan"da yargılandı. Tek bir "Kürt" sözcüğü, bir yazarın yargılanması için yeterli neden sayıldı.

Kürtçe'nin yasaklanması her ne kadar kamusal alanda hatta sokakta uygulandı ise de asıl hedeflenen evde, hatta sokakta onu konuşulmayacak bir dil haline getirmek değildir. Yasak, Kürt halkının sosyal ve siyasal yaşamda kendini ifade etmesini engellemeye yöneliktir. Kürt halkının, kültürel, edebi, felsefi, bilimsel ve politik alanlarda, kendi dilini kullanamaz hale getirmektedir.

Sömürgeci sermaye devletinin bir diğer hedefi ise Kürt halkını kendi diliyle şiir, edebi metin, makale, deneme, konferans, panel, seminer vermez hale getirmektir. Dualarını ve beddualarını, hakaret, sövme

ve sevgisini Kürtçe ifade etmesini engellemektir. Kürt halkının dilini evlatlarına taşımasının önüne geçmektir. Cezalarla, yasaklarla, korku dağlarını büyütüp, mümkünse Kürtçe konuşulmayacak bir ortama ulaşmaktır.

Kürtçe'nin günlük hayatta kullanılması düşünme ile eşleşirken, Kürtçe'nin sosyal, siyasal, felsefi, kültürel ve edebiyat alanlarında kullanılması düşündüğünü ifade etmeyle eşleşir. Kürtçe konuşmadığı sürece, Kürt halkının Kürtçe düşünmesini engellemesi zaten düşünülemez. Bu nedenle kimsenin düşüncesine pranga vurulamaz. Asıl yapılmak istenen Kürt halkının dilinin prangalanmasıdır. Örneğin Kürtçe ile yazımın, panel, konferans, seminer, film, tiyatro gibi birçok alanda kullanılmasının engellenmesidir.

Devlet Kürtçe konuşmayı, siyaset yapmayı, edebiyatı, felsefe ve bilim üretmeyi tehdit olarak görüyor. Yasakçılar yasaklarla gündelik hayatta tamamen Kürtçe'yi yasaklamayacaklarını bilmelerine rağmen yasakları koydular ve yıllarca bunu denetlediler.

Özelde Kürt dili üzerindeki yasakların ve cezaların kaldırılması, genelde Kürt halkının özgürlük umudunun büyütülmesi, Kürt sorununun devrimci

çözümünden geçiyor. Her ulusun ve her dilin gerçek özgürlüğe kavuşmasının biricik yolu işçi sınıfının iktidarındır, sosyalizmdir.

Erol Zavar'a özgürlük!

Erol Zavar ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebi ile Ankara'da 31 Mayıs günü gerçekleşen yürüyüşe katılmak için İstanbul'dan 30 Mayıs akşamı Ankara'ya hareket edildi.

Eski TÜYAP önünde toplanan kitle yola çıkmadan önce halaylar çekti, "Erol Zavar'a özgürlük!" sloganı atıldı.

Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelen ilerici, devrimci kurumların katılımıyla 31 Mayıs günü Ankara'da bir eylem düzenlendi. Sabah saat 11.00'de yüzlerce insan Yüksel Caddesi'nde buluştu. Burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan metninde, mesane kanseri olmasına rağmen 7 yıldır F Tipi Cezaevi'nde tutulan Erol Zavar'a özgürlük istendi.

Ardından ÇHD avukatlarından Selçuk Kozağaçlı hukuksal sürece dair bir konuşma yaptı. Elif Zavar ise Erol Zavar'ın sağlığı hakkında son gelişmeleri aktardı ve "bütün hasta tutsaklar serbest bırakılsın" dedi. Son olarak Sincan Hapishanesi tutsaklarından Ali Gülmez'in annesi konuştu.

Basın açıklamasına 200'ü aşkın kişi katıldı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarıda hücreleri parçala!", "Erol Zavar'a özgürlük!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Basın açıklamasının ardından Sincan Cezaevi'ne hareket edildi. Cezaevi önünde basın metni okunarak, "buraya tekrar geleceğiz ama bu defa Erol Zavar ile birlikte döneceğiz" denildi. Eylem "Tecrit öldürür, dayanışma yaşatır!", "Devrimci irade teslim alınmaz!" sloganlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Adana'da tutuklama terörü...

Adana Emniyeti'nin ilerici ve devrimci güçlere dönük saldırıları devam ediyor. 1 Mayıs öncesinde birçok ilerici ve devrimci gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Devlet, Adana'da gerçekleştirilen her eylem ve etkinliği, herhangi bir faaliyeti bahane ederek evleri basıyor, insanları sokak ortasında gözaltına alıyor.

Bu saldırılara 2 Haziran günü bir yenisi daha eklendi, sabah saatlerinde **Devrimci Demokrasi** okurlarına dönük bir operasyon başlatıldı.

1 Mayıs'ta yasadışı slogan atılarak örgüt propagandası yapıldığı iddiası ile gözaltına alınan 17 kişi, 3 Haziran günü savcılığa ifade vermelerinin ardından tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildiler. 14 kişinin tutuksuz yargılanmasına karar verilirken, üç kişi örgüt propagandası yapmak iddiası ile tutuklandı.

Demokratik Haklar Platformu 3 Haziran günü bu saldırıya ilişkin yazılı açıklama yaptı. Açıklamada şu ifadeler yer verdi:

"Özgürlükler üzerinde yaratılan bu baskının temel amacı, mevcut sömürü düzenini devam ettirmek olduğu gayet iyi bilmekteyiz. Ancak bu saldırıların bizleri yolumuzdan alkoyması mümkün olmayacaktır. Geçmiş tarihimiz buna tanık olduğu gibi, bugün de aynı ısrarla yolumuza devam etmekteyiz."

Kızıl Bayrak / Adana

AKP Kyoto'yu imzladı...

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Rosa Luxemburg'un "Ya barbarlık ya sosyalizm" sözü hiç bugünkü kadar anlamlı olmamıştı. Çağımız emperyalist işgallere ve bölgesel savaşlara tanıklık ederken, geçtiğimiz yüzyıla damgasına vuran ve milyonlarca insanın ölümüne yol açan iki büyük savaş yaşandı. Kapitalizmin ürettiği felaketler bunlarla da sınırlı değildir. Doğanın dengesini bozan, çevre kirliliğini canlıların yaşamını tehdit edecek düzeylere vardır, küresel ısınmaya neden olan kapitalizm doğayı, çevreyi ve insanlığın geleceğini yoketmeye devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist devletler, nedeni oldukları küresel ısınmaya karşı Kyoto Protokolü'nü yeterli görmüşlerdi. Ancak bazı devletler, örneğin ABD ve yakın zamana kadar Türkiye bu protokole bile imza atmaktan imtina ettiler. Karbon emisyonunun azaltılmasını öngören antlaşmayı AKP hükümeti geçtiğimiz günlerde imzalayacağını açıkladı.

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek yaptığı açıklamada, hükümetin, Kyoto Protokolü'nün onaylanmasını benimsediğini kaydetti. "Bugün itibarıyla 176 ülke bu protokole taraf olmuştur. Bu protokolün ilk 5 yıllık uygulaması bitmek üzeredir; bundan sonrası için de hazırlıklar başlamıştır. Türkiye, bu protokolü kendine has nedenlerle başlangıçta imzalamamıştır. İmzalanmamış olması, bu görüşmelerin de belli ölçüde dışında kalmasını mümkün kılmaktadır. Yeni dönemle ilgili hazırlıklar başladığında Türkiye'nin çekinceleri olacaksa ya da kendine has şartları gündeme getirecekse bunu benimseyip, bu sürece daha aktif katılması gerekecektir. Onun için de bu protokolün onaylanması hükümetimizce benimsenmiştir" dedi.

Görünen o ki, büyük ölçüde AB orijinli anlaşmanın "yetersizliği" AKP hükümeti tarafından da görülmüş olacak ki, imzalamaya karar vermişler.

Kyoto'yu bir kenara bırakıp "küresel ısınma"nın anlamını tanımlamak gerekiyor. Küresel ısınma kabaca atmosfere salınan gazların sera etkisi yaratması sonucunda dünya yüzeyinde sıcaklığın artması olarak tanımlanabilir. Daha ayrıntılı açıklamak gerekirse, dünyanın yüzeyi güneş ışınları tarafından ısıtılıyor. Dünya bu ışınları tekrar atmosfere yansıtıyor ama bazı ışınlar su buharı, karbondioksit ve metan gazının dünyanın üzerinde oluşturduğu doğal bir örtü tarafından tutuluyor. Bu da yeryüzünün yeterince sıcak kalmasını sağlıyor. Ama son dönemlerde kapitalist sanayinin yarattığı kirlenme, ormansızlaşma vb. nedenlerle karbondioksit, metan ve diazot monoksit gazların atmosferdeki yığılması artış gösterdi. İşte bu artış küresel ısınmaya neden oluyor. 1860'tan günümüze kadar tutulan kayıtlar, ortalama küresel sıcaklığın 0.5 ila 0.8 derece kadar arttığını gösteriyor. Geçtiğimiz yaz, su sorunun yarattığı kaos yapılan yamalarla geçitirilirken, kuraklığın ne demek olduğunu anlamlı bir tatbikatla kavramış olduk.

Sorun öylesine önemli ki, bir takım bilim adamlarının "dert etmeyin, bu tarz iklim değişiklikleri hep yaşanır" tarzı su serpmeye dönük açıklamaları bile çevrecileri susturmaya yetmiyor. En liberal ekolojist örgütler bile dünyayı kaybetmekten bahsediyor. Çevre örgütlerinin kendi çapları kadar sürdürdükleri tartışmalar ise en fazla sera gazlarının atmosfere salınımını denetlemek üzere gündeme getirilen

Kyoto'yu aşamıyor.

Oysa bu anlaşma hiçbir derde deva olmayacaktır. Zira bu anlaşma, burjuva bilim adamlarının hazırladıkları ve petrol devlerinin canını fazla sıkıkmamak kaydı ile imzaladıkları bir anlaşmadır. Kyoto, sınırlanmış ülkelerin toplam karbon salınımlarını 2012'ye kadar 1990 seviyelerinin yüzde 5.2 (ABD içinse yüzde 7) altına indirmelerini öngörüyor. Yani, en iyi ihtimalle küresel ısınmanın yüzde birine ilaç olabilecek. Oysa, bilimsel veriler bu konuda Kyoto ve sevenleri kadar iyiniyetli değil. Giderek dengesi bozulan tabiat, insanlıktan, petrol ve kömür tüketimini çok kısa bir süre içinde yüzde 70 oranında kısmasını talep ediyor.

Bu protokolün çözüm önerisi ise kabaca "siz istediğiniz gibi fosil yakıtı kullanmaya devam edin ama denge için orman dikin" demekten ibaret: "İlgili uluslararası çevre antlaşmaları kapsamındaki taahhütler ile sürdürülebilir orman düzenleme

uygulamaları, ağaç dikimi ve ağaç takviyesine/desteğine ilişkin teşvikler dikkate alınarak Montreal Protokolü ile düzenlenen sera gazlarına ilişkin rezervlerin korunması ve iyileştirilmesi..." (Kyoto Protokolü, madde 2.1)

Çevreci örgütler açısından kafa karışıklığı kapitalizmle karşı karşıya geldikleri anda başlıyor. Hoplaya zıplaya Kyoto'ya bir imza isteyen çevreciler, görünen o ki kapitalizmi fazla tanımıyorlar.

Kapitalizmin çarklarını durduracak tek şey, bu çarklar arasında ezilen ve kanı akıtılanlar olacaktır. İşçi sınıfı gerçekten tarihi bir sorumluluk ile yüzyüzedir. Küresel felaketin eşiğinde insanlığın biricik umudu yine proletarya ve onun güzel günler tarifidir. Sosyalizm öldü mü tartışmaları bir kenara, sosyalizm artık bir zorunluluktur. Dünyayı barbarların elinden çekip almanın vakti gelmiştir. Doğanın öfkesi kendini yok eden kapitalizme olduğu kadar onu durdurmaya insanlığındır aynı zamanda...

İÜ: "Tersane işçileriyle dayanışmaya!"

İÜ Ekim Gençliği olarak tersanelerde yaşanan kölece ve kuralısız çalışma koşullarını ve yaşanan iş cinayetlerini üniversitelerde gündemleştireceğimiz iki haftalık bir çalışma başlattık. Öğrencileri tersanelerde yaşananlara karşı ses yükseltmeye ve tersane işçilerinin mücadelesine destek olmaya çağırıyoruz.

Tuzla tersanelerindeki çalışma ve yaşam koşullarını, artan iş cinayetlerini, tersane patronlarının tersanelerde yükselen mücadele karşısında duydukları korkuyu, GİSBİR ve Dok Gemi-İş'in ortak düzenlediği provokatif eylemi anlatan ve tersane işçilerinin mücadelesiyle dayanışma çağrısı yapan duvar gazeteleri asıyoruz, bildiriler dağıtıyoruz. "İş cinayetleri, sigortasız çalıştırma, ücret gaspları... İşte kölece ve kuralısız çalışma koşulları! İşte tersaneler cehennemi! İşte kapitalizm!" ve "Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!" şiarlı afişlerimizi kullanıyoruz.

Önümüzdeki hafta ise fotoğraf sergisi düzenleyeceğiz. Tersane işçilerine destek olmak için dayanışma kartları satmayı, Tersane İşçileri Birliği'nin düzenlediği dayanışma gecesine katılmayı planlıyoruz.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Çiğli İşçi Platformu saldırıları protesto etti...

Yaklaşık iki ay önce, Çiğli İşçi Platformu çalışanı bir işçi Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde Kalmaksan adlı fabrikada yaşanan iş kazalarına ilişkin Çiğli İşçi Bülteni'nde çıkan yazısı nedeniyle patronun saldırılarına maruz kalmış ve işten çıkartılmıştı. Kalmaksan patronunun saldırgan tutumu, yaşanan durumu protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen Çiğli İşçi Platformu çalışanlarına saldırısıyla devam etmişti. Kalmaksan patronu ve adamları tarafından tahta ve demir sopalarla saldırıya uğrayan Çiğli İşçi Platformu çalışanlarında kırıklar ve yaralanmalar oluşmuştu. Çiğli İşçi Platformu çalışanları olay yerine gelen jandarma tarafından zorla ve darp edilerek gözaltına alınmışlardı. Bu saldırılar karşısında Çiğli İşçi Platformu çalışanları Karşıyaka Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyusunda bulunmuş, ancak takipsizlik kararı verilmişti.

Buna karşılık, Karşıyaka Cumhuriyet Başsavcılığı fabrikada yaşanan sorunları dile getirdiği için darp edilen, işten çıkartılan ve tüm bunlara karşı işçi haklarını korumak için mücadele eden platform çalışanları hakkında soruşturma açtı. Bunun üzerine Çiğli İşçi Platformu 30 Mayıs günü İnsan Hakları Derneği'nde bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan açıklamada soruşturma hakkında bilgi verildi. Savcılık tarafından soruşturma nedeni olarak gösterilen "suçlar"ın 301. madde kapsamında yer aldığı belirtilerek şunlar ifade edildi: "Yasa ve yasaklarla işçilerin, emekçilerin mücadelesini engellemeye çalışanlar, 301. madde gibi maddelere, bunların içerdiği yasaklara her daim ihtiyaç duymuşlardır, duyacaklardır. Bu yasa ve yasaklamalar, ancak, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların muhalefeti ve mücadelesi sayesinde engellenebilir..."

Basın toplantısında İşçi Kültür Sanat Evi temsilcisi de söz aldı. Devrimcilerin ve demokrat aydınların 301. maddeden yargılandığını, saldırıya uğradığını ve baskıya maruz kaldığını hatırlattı, sermaye devletinin işçinin hak arama eylemini de bu kapsamda saydığını belirtti.

Kızıl Bayrak / İzmir

İşçi ve emekçi hareketinden...

PETKİM'de devre karşı eylem!

Petkim işçileri 28 ve 29 Mayıs günü gerçekleştirdikleri eylemlerle Petkim'in özelleştirilmesini protesto ettiler. 28 Mayıs günü sabah saatlerinde PETKİM Aliğa A Kapısı önünde bir araya gelen Petrol-İş üyesi işçiler, yargı sürecinin sonuçlanması beklemeden PETKİM'in devredilmesine karşı çıktılar. PETKİM'in satışına karşı işbaşı yapmadılar.

Burada PETKİM işçilerine seslenen Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı Salih Aydın yargı sürecinin lehlerine sonuçlanacağından emin olduklarını söyledi. PETKİM'in devredilmesine karşı mücadelede gereken her şeyi yapacaklarını vurgulayan Aydın, özelleştirmeyi durduracaklarını ifade etti.

Petkim'in yüzde 51 hissesinin blok satışı ihalesinde 2 milyar 40 milyon dolar teklif veren Socar-Turcas Petrokimya AŞ'yle satış sözleşmesi ise 30 Mayıs günü imzalandı.

"Abluka" tutsakları 6 Haziran'a...

"Abluka" isimli operasyonla gözaltına alınarak tutuklanan Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Ankara şube yöneticileri 6 Haziran günü ilk duruşmalarına çıkacaklar.

TÜMTİS Ankara Şube Yönetim Kurulu üyesi 7 sendika yöneticisi ve sendika üyesi 10 kişi, 20 Kasım 2007 tarihinde evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alındılar. TÜMTİS Genel Merkezi ve şubelerinin Sabri Topçu'nun sendikadan tasfiye edilmesinden sonra başlattığı örgütlenme seferberliği devlet terörüyle karşılandı. Patronlar TÜMTİS'in yürüttüğü sendikal örgütlenme faaliyetini dizginlemek için yargı teröründen medet umuyor.

TÜMTİS yöneticisi ve üyeleri içinden 10'u serbest bırakılırken şube yönetim kurulu üyesi 7 kişi hakkında 23 Kasım günü tutuklama kararı

çıkartıldı. Tutuklanan Ankara şube yöneticileri Sincan Kapalı Cezaevi'ndeler.

İddianamede tutuklama gerekçeleri; sendikanın üye sayısını arttırarak haksız çıkar elde etmeye çalışmak, çıkar amaçlı suç örgütü kurmak ve sendikaya zorla üye kaydetmek olarak sıralanıyor.

Profilo işçileri:

"Tazminat hakkımız!"

Çerkezköy'de bulunan Profilo Telra Fabrikası'ndan iş akdi feshedilen 700'e yakın işçi bir yıldır alamadıkları tazminatları için 30 Mayıs günü Mecidiyeköy'de bulunan Profilo Alışveriş Merkezi önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde "Türk-Metal Sendikası Çerkezköy Şube" pankartı ve çeşitli şiarların yer aldığı Çerkezköy Profilo Mağdurları imzalı dövizler açtılar.

Basın açıklamasını Türk-Metal Sendikası Çerkezköy Şube Başkanı Murat Koçak yaptı. Koçak

yaptığı açıklamada, iş akdi feshedilen 700'e yakın işçinin bir yıldır yaşam mücadelesi verdiğini, son olarak 3 Nisan'da fabrika önünde yaptıkları basın açıklamasının bir uyarı olduğunu, aksi takdirde haklı mücadelelerinin devam edeceğini vurguladı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde, "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Tazminat hakkımız söke söke alırız!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEGA işçileri: "Grev hakkımız engellenemez!"

Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde başlattıkları grevlerinin 114. günü olan 30 Mayıs'ta TEGA Mühendislik işçileri Sincan merkezinde eylem gerçekleştirdiler.

Sincan Kaymakamlığı önünde toplanan TEGA işçileri ve DİSK temsilcileri "Grev hakkımız engellenemez / BMİS" pankartı açarak yürüyüşe geçtiler. "TEGA işçisi köle değildir!", "Grev hakkımız engellenemez!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından Sincan Lale Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Burada konuşan Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, başta TEGA süreci olmak üzere örgütlenme süreçlerinde gerçekleşen saldırılara değindi. 114 gündür devam eden grev sürecinde, grevci işçilere yönelik

defalarca fiili saldırı gerçekleştiğini, aynı süreçte grev kırıcı işçilerin kanunsuz bir şekilde çalıştırıldığını belirten Serdaroğlu, bunun karşısında Çalışma Bakanlığı'ndan Sincan Kaymakamlığı'na kadar bir dizi kurumun kılını dahi kıpırdatmadığını ifade etti.

Ardından BMİS İç Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güllengül kısa bir konuşma yaptı. 70 kişinin katıldığı eylem DİSK Bölge Temsilcisi, DİSK ve KESK'e bağlı sendika şubeleri,

İşçiden İşçiye bülteni çalışanları, EMEP, ÖDP, Halkevleri, UID-DER destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Otobüs şoförleri eylemde!

Bir süre önce Bursa Büyükşehir Belediyesi ve taşeron firma tarafından sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan TÜMTİS üyesi otobüs şoförlerinin mahkemeleri devam ederken, şimdi de belediyenin yaptığı ihale gerekçe gösterilerek

işçilere kölece çalışma koşullarını dayatan bir sözleşme sunuldu. Bu dayatmayı kabul etmeyerek sözleşmeyi imzalamayan 123 TÜMTİS üyesi işçi toplu olarak işten çıkarıldı.

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin kuruluşu olan Bursa Ulaşım Anonim Şirketi'nin (BURULAŞ) belediye otobüslerinde çalışan TÜMTİS üyelerine 1 Haziran'dan bu yana işbaşı yaptırılmıyor. Sendikanın tüm girişimlerine rağmen ihalenin kime verildiği bilgisi sendikadan gizleniyor.

Kölelik dayatmalarına karşı çıkan TÜMTİS üyesi işçiler ise bir kez daha eylemi seçtiler. 2 Haziran günü öğlen saatlerinde Orhangazi Parkı'nda toplanan işçiler haklarını alana kadar kararlı olduklarını haykırdılar. "İşçi kıyımına sessiz kalmayacağız; onurumuzdan, sendikamızdan vazgeçmeyeceğiz!" pankartının açıldığı eylem sırasında halaylar çektiler. Bekleyişlerini

sürdüren işçiler ve sendika yöneticileri belediye yetkilileri görüşme çağrısında bulundular.

TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförleri, 3 Haziran günü de Büyükşehir Belediyesi önünde yine eylemdeydiler. Açıklamaya birçok sendika ve kitle örgütü destek verdi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Neşe Plastik'te grev sona erdi

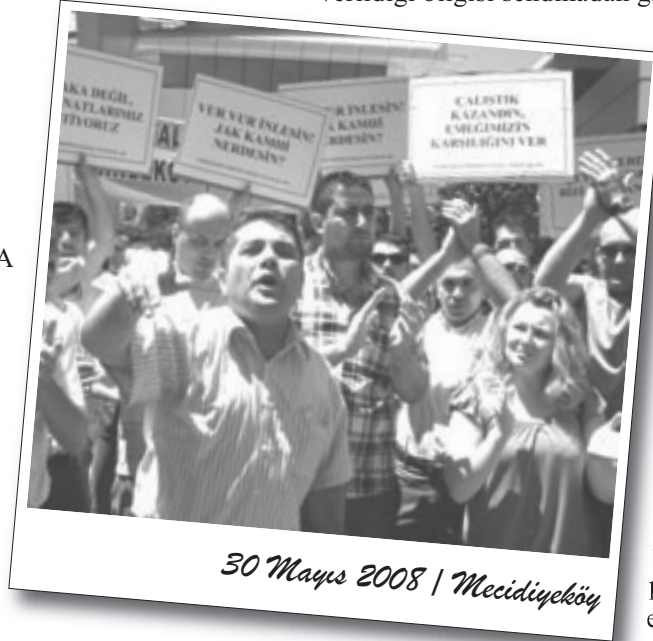
Gebze-Şekerpınar TOSB-TAYSAD Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Neşe Plastik Fabrikası'nda 13 Mayıs günü toplu sözleşme sürecindeki tıkanmayla başlayan grev 1 Haziran günü varılan anlaşmayla sonlandırıldı.

Toplu sözleşme sürecinde Neşe Plastik patronu ve fabrikada çalışan 141 işçinin üyesi olduğu Petrol-İş Sendikası 2 No'lu Şube, ücret maddeleri konusunda anlaşma sağlayamamıştı. 18 gün süren Neşe Plastik grevinin sona erdiğini duyuran Petrol-İş Sendikası ise yaptığı bilgilendirmede varılan anlaşmanın sonuçlarına değinmedi.

Camda anlaşma sağlandı

Kristal-İş Sendikası ile Cam İşverenleri Sendikası arasında sürdürülen 21. Dönem Cam Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde 2 Haziran günü anlaşma sağlandı. İmzalanan sözleşme, Şişecam grubuna ait Paşabahçe Cam Sanayi ve Ticaret A.Ş. ile Cam Elyaf Sanayi A.Ş. işyerlerinde çalışan yaklaşık 5 bin cam işçisini kapsıyor.

3 Haziran olarak belirlenen grev uygulama kararı, 2 Haziran günü geç saatlerde varılan anlaşma sonucu kalktı. Sendikanın açıklamasına göre; ücretlerde birinci yıl yüzde 13 artış sağlandı, aylık ücretlere ortalama 193.5 YTL zam yapıldı. Ortalama aylık çıplak ücretler 1679 YTL'ye yükseldi. Sosyal

haklar yüzde 15 ile yüzde 66 oranında arttı. Düşük ücretler iyileştirildi. İşe giriş ücreti uygulaması başlatıldı.

Bildik vaatler bildirgesi!

30 Mayıs'ta yapılan Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nın Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısının ardından sonuç bildirgesi yayınlandı.

Bildirge tümüyle TEKEL Sigara fabrikalarının satışına ayırdı. Özelleştirme saldırısına karşı Tekel işçilerinin kararlılıkla süren direnişleri sendika bürokrasisi tarafından kesilmiş ve TEKEL'in satışına dair yapılan "ateşli" açıklamalarla süreç geçiştirilmişti. Sonuç bildirgesinde benzer söylemler tekrarlandı, sigara fabrikalarının devrine izin verilmeyeceği iddia edildi.

Ayları bulan özelleştirme sürecinde tabandan gelen basınçla eylemler örgütlemek zorunda kalan Tek Gıda-İş Sendikası yine aynı basınçla özelleştirmelere karşı mücadele vereceğini söylüyor. Ankara'da Özelleştirme İdaresi önündeki eylem hala hafızalarımızdaki tazeliğini korurken, Tek Gıda-İş'in sonuç bildirgesindeki esip gürlmeleri bir anlam taşıyor.

TOKİ işçi kanyla besleniyor!

TOKİ'nin sosyal tesislerinin işlerini alan, İzmir'in Uzundere semtinde faaliyet yürüten ESHA adlı müteahhit firma, TOKİ'nin

ödeme yapmadığını söyleyerek uzun zamandır işçilere düzenli ücret ödememektedir. Son günlerde burada çalışan işçiler sık sık kısa süreli iş bıraktılar, ancak ücretlerin ödeneceği sözlerinin ardından çalışmaya devam ettiler.

29 Mayıs günü, ESHA'nın paraları ödememesi nedeniyle bir işçi bunalıma girmiş, TOKİ'nin yaptırdığı konutlardan birinin en üst katına çıkarak intihar etmek istemiştir. İntihar girişimini önleme çabaları uzun süre sonuçsuz kalmış, aynı işyerinde çalışan bir arkadaşının çatıya çıkarak intihardan vazgeçirmesi sonucu olay ölümle sonuçlanmamıştır.

Daha önce de başka bir müteahhitte çalışan işçilerden intihar edenler olmuştur.

Kızıl Bayrak / İzmir

BMİS: "Oyuna gelmeyeceğiz!"

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklama ile 2821 Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nu değerlendirdi.

"Hükümet yasanı al başına çal!" başlıklı açıklamada, işçi hakları ve sendikal özgürlükler konusunda AKP'nin 12 Eylül mantığının devamı olduğu söylendi. 2821-2822 sayılı yasaların işçi sınıfının ayağa kalkışını önlemek üzere düzenlenmiş yasalar olduğu belirtildi. Sendikalar yasasındaki toplu iş sözleşmesi yapma zorluğu eleştirildi. Yeni yasayla beraber TİS imzalamasını olanaksızlaştıran uygulamalara dikkat çekildi:

"Limter-İş'e yönelik baskılar son

bulsun!"

Limter-İş Sendikası avukatları, sendikayı hedef gösteren açıklamalar yapan tersane patronları hakkında 29 Mayıs günü Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunarak sorumluların yargılanmasını istediler. "İş cinayetleri sorumluları yargılsın!" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasını Sezin Uçar yaptı. Tuzla tersanelerde en basit iş güvenliği ve işçi sağlığı önlemleri alınmadığı için son 9 ayda 23 işçinin yaşamını yitirdiğini söyledi. Bu seri cinayetlere karşı önlemler alınmasını istedi. Eyleme ÇHD, İHD ve Savunma Hakları Derneği destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES "kazan" kaldırdı!

SES Anadolu Yakası Şubesi ve Marmara Üniversitesi Hastanesi çalışanları, yemeklerin ücretlendirilmesi, döner sermaye katkı paylarının ve nöbet paralarının ödenmemesi üzerine 30 Mayıs günü hastanenin acil servisi önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

Yapılan açıklamada, bu uygulamalara sendikanın 16 gün boyunca yemek boykotuyla cevap verdiği ve uygulamanın geri çekilmesini sağladığı, ancak 16 Mayıs 2008 tarihinden itibaren tekrar yönetmeliğin

uygulayamaya konması üzerine eylemlere yeniden başladıkları belirtildi.

Gerekirse "kazan kaldırmasını" bildikleri vurgulandı.

Eyleme Validebağ ve Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastaneleri çalışanları da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

MEB sınıfta kaldı!

Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube Yönetim Kurulu, Şişli Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından yapılan ortaöğretim kurumları performans ölçme ve değerlendirme sınavındaki test kitapçıklarında 20'den fazla sorunun yanlış olduğunu, 30 Mayıs günü gerçekleştirdikleri bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu. Açıklamada, performans ölçme ve değerlendirme sınavındaki test kitapçıklarında yapılan yanlışların AKP'nin eğitim politikalarından ve siyasi kadrolaşmasından bağımsız olmadığı söylendi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: "AKP, eğitim

sistemini kendi ideolojisine uygun hale getirmek için tüm devlet olanaklarını kullanıyor. Özellikle siyasi kadrolaşma yoluyla tüm kademelere niteliksiz, formasyon sahibi olmayan bilgisiz-beceriksiz unsurları yerleştiriyor. Bu politikalar sonucu eğitim sistemi sorunlar yumağı haline gelmiştir."

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Arçelik alma, zulme ortak olma!"

Direnisteki Arçelik işçileri, direnişlerinin 155. gününde Arçelik ürünlerini boykot kampanyasıyla ilgili 3 Haziran günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir eylem gerçekleştirdi.

Eylemde "Arçelik'te işçi kıyımına son! Yaşasın Arçelik

direnışimiz"/Nakliyat-İş pankartı ve "Yaşasın Arçelik direnişimiz!", "Arçelik ürününü kullanma, zulme ortak olma!", "Arçelik ürünlerini tüketmeme boykotunu başlatıyoruz!" Koç/Arçelik işçileri imzalı dövizler açıldı.

Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu konuya ilişkin bir basın açıklamasını yaptı. Arçelik işçilerinin direniş sürecini özetleyerek, "işçi sendika düşmanlığına karşı zalime ortak olmamak için Koç Holding/Arçelik ürünlerini kullanmamaya, tüketmemeye çağırıyoruz." dedi.

Basın açıklamasının ardından işçiler sloganlar eşliğinde İstiklal Caddesi üzerinde toplu bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sendikalardan basın açıklaması...

Yakın zamanda gerçekleştirilecek olan Çukurova Üniversitesi rektörlük seçimi öncesinde seslerini duyurmak ve taleplerini bildirmek isteyen SES Adana Şubesi, Dev Sağlık İş Çukurova Bölge Şubesi ve Eğitim Sen Adana Şubesi 4 Haziran günü Balcalı Hastanesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

SES temsilciliğinde bir araya gelen emekçiler buradan alkışlarla yürüyerek açıklamanın yapılacağı yere geldiler. Burada okunan metinde YÖK

sisteminin getirdiği anti - demokratik değerlerin yaygın olduğu, bugünkü Çukurova Üniversitesi'nde üniversite yönetiminin de, baskı ve korku kültürünü üretmek ve sürdürerek kurumsal olarak "özgür düşüncüyü" ortadan kaldırdığı, böyle bir ortamda özgür bilim üretimini ve sağlıklı çalışma koşullarını olanaksız hale getirdiği

vurgulandı. Ardından talepler okundu. Sloganlarla sona eren eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

29 Mayıs 2008 / Petkim

Lastikte dört bin işçi grevde...

“Grevimiz ‘ücret grevi’ değil onur grevi!”

Lastik sektöründeki grevler bugüne kadar Hükümet ve Bakanlar Kurulu kararlarıyla ertelendi. Şimdiye kadar dört kez farklı süreçlerde “grev” deneyimi yaşayan lastik işçileri 31 Mayıs günü Kocaeli ve Adapazarı’ndaki lastik fabrikalarında greve çıktılar.

9 Ocak 2008 tarihinde lastik patronları ve yaklaşık dört bin lastik işçisinin örgütlü olduğu DİSK’e bağlı Lastik-İş Sendikası arasında devam eden toplu sözleşme görüşmeleri greve çıkılacağı gün olan 31 Mayıs 2008 tarihine kadar sürdü. Öğlen saatlerine kadar devam eden görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine Kocaeli’de Türk Pirelli, Goodyear ve Brisa’da, Adapazarı’nda Goodyear’ın bir başka fabrikasında işçiler grev önlüklerini giyerek davul zurnayla greve çıktılar.

Lastik patronlarıyla sendika arasında görüşülen 59 maddeden 29’u grev gününe kadar çözüldü. Çözülen maddeler içinde lastik patronlarının dayattığı “yeni işe giren işçiler için çalışan işçilerin %50’si” teklifiydi. Lastik işçileri için hayati önemde olan bu teklif sürecin başından itibaren reddedildi ve bu konuda patron tarafı geri adım attı.

Ancak ücretle bağlantılı maddelerde sağlanamayan uzlaşma grev yolunu açtı. Sendikanın talep ettiği %12’lik ücret artışına karşılık patronlar %4,3’lük bir teklif sundular. Lastik işçilerine dayatılan bir diğer kölelik maddesi ise, iki dönem önce imzalanan ve işçiler tarafından tepkiyle karşılanan toplu sözleşmenin derinleştirilmesi anlamına gelen “izin konusu”ydü. İki dönem önce sendikanın yine apar topar imzaladığı sözleşmede haftalık izinlerin tekrar tartışma konusu yapılması işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. 31 Mayıs sabahı Lastik-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu (İzmit Goodyear: 450 kişi, Adapazarı Goodyear: 1000, Brisa: 1230, Pirelli: 1100) fabrikalarda yapılan grev oylamalarında “grev” iradesi ortaya çıktı.

Lastik grevinin 5. gününde görüştüğümüz işçilerin hemen hepsi, “Greve ücreti temel alarak başlamadık. İşveren bizi aylarca oyaladı, ciddiye almadı. Son gün geldiğinde de anlaşma yapmak için masaya çağırıldı. Bu grev bizim için bu sefer farklı oldu. Bizim için itibar, onur grevi oldu” düşüncesini taşıyorlar.

Burjuva medyada grevlerinin nedeni olarak ücret konusunun öne çıkarılmasına da bu yüzden tepkililer. İşçiler, 31 Mayıs tarihinden itibaren fabrika önlerinde kurulan çadırlarla ve ikişer grev gözcüsüyle nöbetleşe olarak bekleyişlerini sürdürüyorlar. Lastik-İş Sendikası Kocaeli Şubesi’nde ise tıpkı fabrika önleri gibi geceli ve gündüzlü bekleyiş devam ediyor. İşyeri temsilcileri ve sendika üyeleri gün boyu sendika binasını boş bırakmıyorlar.

Şube binasında görüştüğümüz Goodyear Kocaeli Fabrikası İşyeri Temsilcisi Ufuk Şafak greve çıkış nedenlerini “bir birikim sürecinin sonu” olarak nitelendiriyor. Geçmişte yaptıkları grevlerin hükümet ve bakanlar kurulu kararları ile ertelendiğini belirten Şafak, talepleri karşılanana kadar grevlerini sürdüreceğini, yılların birikimi sonucunda böyle bir kararı aldıklarını sözlerine ekliyor.

İşçiler; daha önce (1980 öncesi) bir tabak yoğurt

için greve çıkılan günler olduğunu, yakın zamanda ise çay mahallerinin iyileştirilmesi için eylemler yaptıklarının bilgisini veriyorlar.

İşçilerin grev iradesi patronların dayatmaları karşısında güçlenmiş görünüyor. Öyle ki, Kocaeli Goodyear Fabrikası Lastik-İş Sendikası’nın şimdiki gelen başkanı Abdullah Karacan’ın yöneticiliğe adım attığı fabrikaydı. Bu fabrikada yapılan grev oylamasında ağırlıklı olarak “hayır” oyu çıktı. Ancak buna rağmen diğer fabrikalardan yükselen irade, süreci greve götürdü.

İşçiler, önceki toplu sözleşme döneminde patronlara duyulan tepkinin bir sonucu olarak greve çıktığını söylüyorlar. Aldıkları ücretin toplumda “çok” olarak nitelendirilmesine karşı da “Sektör ağır bir sektör, beden gücü olmadan işler yürümüyor. Çoğu arkadaşımızda bel ve boyun fıtığı, ülser gibi iş hastalıkları var. Sosyal yaşantımız neredeyse yok” diyerek cevap veriyorlar.

İki dönem önceki toplu sözleşme sürecinde iki günlük tatil hakkının bir güne indirilmesi ve bu sözleşmede bu hakkın gaspının derinleştirilmesi fazlasıyla tepki çekmiş görünüyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

GOP’ta 15-16 Haziran etkinliği...

verilerek, büyük 15-16 Haziran işçi direnişini konu alan sinevizyon gösterimine davet edildi. Saat 21:00 de başlayan sinevizyon gösterimini neredeyse parktaki kitlenin tamamı izledi. İki gün süren 15-16 Haziran işçi direnişinin nedenleri anlatıldı. İşçilerin yasayı nasıl da geri püskürttükleri, burjuvazinin tüm engellemelerine rağmen işçilerin sendikal hakları için nasıl bir mücadeleye girişerek kazandıkları belirtildi.

Bugün işçi ve emekçilerin sağlık haklarının gaspedildiği, paran kadar sağlık hizmeti verilmeye başlandığı belirtilerek, sendikalarda örgütlenme özgürlüğü için işçilerin birleşik gücüne ihtiyacın olduğu vurgulandı. Gösteri alkışlar eşliğinde bitirildi.

GOP İşçi Platformu resim sergisini 1 Haziran günü de Karadeniz Mahallesi emekçilerine taşıdı. Mehmet Akif Ersoy Parkı’nda açılan sergi, emekçilerin ilgisiyle karşılandı. Birçok işçi emekçiyle sergi üzerine sohbetler edildi. Serginin açıldığı alanda stand da açılarak, GOP İşçi Bülteni, GOP-DER kartpostalları ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / GOP

GOP İşçi Platformu 31 Mayıs günü Gazi Mahallesi’nde iki ayrı etkinlik düzenledi. 1970’te yaşanan şanlı büyük 15-16 Haziran işçi direnişinin 38. yılı vesilesiyle hem sergi açıldı hem de sinevizyon gösterimi yapıldı.

Şair Abay Lisesi önünde yapılan sergiye ilgi büyüktü. Sergide tersane, maden, TEGA, İlbek, Yörsan, Telekom, Akmercan, cam işçileri ve Novamed’li kadınların grev ve direnişleri yer aldı. Yanısıra 2008 1 Mayıs gösterilerinden kareler sergilendi.

Ayrıca lise önünde stand açılarak serginin anlamı ve önemi üzerine konuşuldu. Kızıl Bayrak gazetesi ve kartpostal satışı yapıldı. Ses düzeni kurularak, 15-16 Haziran işçi direnişini anlatan ezgilerin yanısıra, dünya devrim marşları, devrimci marş ve türküler dinletildi.

Ardından toplu bir şekilde Heykel Parkı’na geçildi. Parkta biriken ve oturan insanlara bilgi

Temiz bir damla su için bile sosyalizm!

Geçtiğimiz günlerde kapitalist bir düzende aslında şaşırılmaması gereken bir haber kamuoyuna yansdı. Başkentin belediye başkanı sıfatındaki birinin cehaletiyle övünürcesine yaptığı açıklamada, Kesikköprü Barajı'ndan gelen Kızılırmak suyunun 21 gündür şehir içme suyu şebekesinde kullanıldığı belirtilerek, "Kimse de bunun farkına varmadı. İshal vakaları da artmadı" deniliyordu. Ellerindeki bir takım yetkilere, bu anlamda güce sahip bu kişilerin insan sağlığıyla bu denli kolay oynayabilmeleri ve hatta yaptıklarıyla övünebilmeleri işin hem komik hem trajik yanısırdır.

Melih Gökçek, düzenlediği basın toplantısında, Kızılırmak'tan verilen suyun son derece "kaliteli ve "sağlıklı" bir su olduğunu iddia ederek, Ankaralı işçi ve emekçilere haber verme gereği bile duymadan 21 gün denek olarak kullandığını itiraf ediyor. Bu açıklamayı yaptıktan sonra Melih Gökçek bir de "özür" dileyerek küstahlığına son noktayı koyuyor.

Ankara'da yaşanan su sıkıntısını çözmek için daha öncesinde de Kızılırmak suyunun kullanılması girişimleri olsa da, M. Gökçek bu konuda geçtiğimiz yıldan beri oldukça ısrarlı çalışmaktaydı. O zamanki tartışmalarda Kızılırmak suyunun zararlarına dair yapılan pek çok bilimsel araştırma ve açıklama ortaya konulmasına rağmen, Melih Gökçek tüm bunları göz ardı ederek kapitalist düzenin ahlakına uygun davranmış ve gizlice halka "zehir" içirmişti.

Çeşitli meslek odalarının yaptıkları araştırmalara göre, Kızılırmak suyundaki sülfat, klorür ve sodyum miktarının "TS266 İçilebilir Suların Fiziksel ve Kimyasal Özellikleri" ve "İnsani Tüketim Amaçlı Sular Hakkında Yönetmelik" değerlerinin üzerinde olduğu tespit edilmiştir. Odalar, bu suyun özellikle bebek ve çocuklara zarar vereceğini söylerken, sudaki sertliğin su kullanılan araç gereçlere dahi zarar vererek kullanım ömürlerini kısaltacağını ifade etmiştir. Odaların araştırmalarında Kızılırmak suyunun sadece ishal gibi vakalara değil kansere de yol açabileceği belirtilmiştir.

Konuya ilgili bir başka açıklamayı geçtiğimiz günlerde DSİ Genel Müdürlüğü'nün 2005 yılında yayımladığı ve Kızılırmak üzerine kurulu bulunan "Hirfanlı ve Kesikköprü Baraj Gölleri ve Havzalarında Kirlilik Araştırması Raporu"na dayanarak TÜDEF başkanı Ali Çetin yapmıştır. Melih Gökçek'in, Kızılırmak suyu için "1. kalitedir" dediğini ve bu sudaki sülfatın litrede 339-357 miligram olarak açıkladığını, Sağlık Bakanlığı standardına göre ise 1. kalite suda bulunması gereken sülfat oranının 25 mg/litre, 2. sınıf suda bulunması gereken en fazla sülfat oranının 250 mg/litre olduğunu anlatan Çetin, halihazırdaki Ankara suyunda sülfat oranının 21 mg/litre olduğunu belirtmiştir.

Klorürün şu an Ankara'daki kullanılan suda 8 mg/litre, Kızılırmak suyunda ise 262 mg/litre olduğunu belirten Çetin, fazla klorürün kanser yaptığını vurgulayarak, belirtilen raporda söz konusu barajlarda yapılan kirlilik araştırmaları kapsamında suların bakteriyolojik açıdan ikinci kalite olduğu, içme suyu olarak kullanılamayacağını belirlediğini de hatırlatmıştır.

Bir su kaynağının temiz, sağlıklı ve kaliteli olup olmadığına karar verilmesi fiziksel, kimyasal, biyolojik birçok parametrenin bilimsel yöntemlerle ölçülüp değerlendirilmesiyle mümkün olabilir. M.

Gökçek gibi "21 gündür içiliyor, kimse ishal olmadı" türünden açıklamalar tam bir arsızlık örneğidir. Suyun kalitesi ile ilgili bilimsel tartışmaları işine gelmediği için "ideolojik" diyerek bir kenara bırakan Gökçek bilimsel gerçekleri tersyüz etme maharetiyle övünebilir. Ancak o, işin ciddiyetinin farkında olamayacak denli cahil olduğunda değil kapitalist düzenin has bir adamı olması gerçeğinden dolayı bu şekilde davranmaktadır.

Örneğin Kızılırmak suyuna "1. kalite sudur" diyen Melih Gökçek'in yanılığısına daha ayrıntılı bakılmalıdır. 2003 tarihli bir raporda* Kızılırmak suyu ile beslenen Kesikköprü Baraj Gölü'nün Limnoloji Araştırma sonuçlarında su kalitesinin oldukça düşük olduğunu gösteren veriler şu şekilde yer almaktadır: "Suyun elektriksel iletkenliğinin yüksek olması, bir tuzluluk sorunu olduğunu kanıtlamaktadır. Özellikle sodyum katyonu ve klorür ile sülfat iyonlarının yüksek değerler göstermesi Kızılırmak suyunu III. sınıf su kalitesine dönüştürmektedir." Raporda ayrıca klasik arıtma yöntemleriyle Kızılırmak suyunu arıtıp içme suyu standartlarına uygun duruma getirmenin bir hayli sorun içereceği vurgulanmaktadır. Bunların düşürülmesi için yeni yöntemlerin uygulanması gerekmektedir. Raporda Kesikköprü Baraj Gölü'nün suyunun, kıta içi su kaynaklarının sınıflandırmasına göre; sadece renk, sıcaklık, pH, çözülmüş oksijen, nitrat azotu ve amonyak azotu bakımından I. sınıf su kalite ölçütlerine uyduğu da belirtilmiştir. Halka gerçekleri doğru bir şekilde değil de işine geldiği gibi tek yanlı açıklayan M. Gökçek gerçekte yalan söylemektedir.

Bunun dışında Kızılırmak suyu için, suyun getirildiği Kesikköprü barajında tarımsal sızıntı ve orman altı maddelerin erozyonla göle karışmasıyla ortaya çıkan Asterionella ile evsel ve endüstriyel atıkların göle karıştığı bir göstergesi olan Synedra denilen mikrocanlıların görüldüğü, bunların her ikisinin de filtre tıkaçıcı, aynı zamanda kötü tat ve koku verici algler olduğu belirtiliyor. Filtre tıkaçıcı alglerin yüksek yoğunluklarda olması, Kesikköprü Baraj Gölü'nden su sağlayacak içme suyu projelerinde çeşitli soruna neden olacaktı. Bu da söz konusu plan ve projelerde ek uygulamalar ve buna bağlı maliyet demektir. Sermaye devletinin herhangi alanda önlem adına koruyucu tedbir almak gibi bir tercih yaptığı ise görülmemiştir.

Kızılırmak suyunu Ankara'ya getirmenin oldukça pahalıya malolacağı kesindir. Tüketici Hakları Derneği (THD) Başkanı Turhan Çakar, Kızılırmak suyunun artırılması için ileri teknoloji arıtma tekniklerinin kurulması gerektiğini, bunun da maliyetinin yüksek olacağını belirttikten sonra, Kızılırmak suyunun Ankara'ya getirilmesi projesinin 700 milyon dolar olduğunu, oysa Gerede projesinin 230 milyon dolara mal olacağını ifade etmiştir. Çakar açıklamasında artan maliyetlerin Ankaralı tüketicilere yansıtacağını ve insanların damacana suya yöneleceklerini vurgulamıştır. Çakar'ın kaygısını doğrulayan bir örnek geçtiğimiz yıllarda yaşanmıştı. Kocaeli'nin yaşadığı kuraklık sorunundan sonra baş gösteren susuzluk nedeniyle Sapanca Gölü'nden Yuvacık Barajı'na su pompalanması gündeme geldiğinde projenin maliyeti su fiyatlarına yapılan %40'a yakın zamlarla Kocaeli halkına ödettirilmiştir.

M. Gökçek gibilerinin derdi de susuzluk

sorunundan elde edeceği çıkardır. Onları ne insan sağlığı ne de susuzluk problemi ilgilendirmektedir.

Temiz bir damla su için bile sosyalizm!

Kapitalist düzen koşullarında susuzluk gibi yaşamsal önemdeki bir soruna gerçekçi ve kalıcı bir çözüm bulunamaz. Kapitalist mantığın sonucu olarak herşeye kâr üzerinden bakıldığı için doğal kaynaklar hızla tüketilmektedir. Buna bağlı ortaya çıkan susuzluk gibi sorunların çözümü olarak ortaya sürülenler ise çare olmaktan uzaktır.

Çünkü sorunun kaynağı olanlar çözümün bir parçası olamazlar. Mücadelemizin ana hedefine kapitalizme karşı sosyalizmi koymak her açıdan zorunludur. Çünkü ancak sosyalist bir düzende bilim ve teknoloji insanlığın hizmetinde çıkarsız bir şekilde kullanılacağı için, susuzluk gibi sorunlara çözüm bulmak zor olmayacaktır. Bu nedenle her zamankinden daha fazla sosyalizme ihtiyacımız vardır.

* Kaynak: DSİ 2003. Kesikköprü Baraj Gölü Limnolojik Araştırma Raporu, İşletme ve Bakım Dairesi Başkanlığı, Nisan-2003, Ankara, Cumhuriyet Bilim Teknik 14.09.2007

Bahar süreci, sınıf hareketi ve sol hareket

Yoğun bir hareketlilik içinde geçen bir bahar sürecini daha geride bırakmış bulunuyoruz. Bahar aylarının yılın öteki aylarına göre devrimci siyasal mücadele açısından daha yoğun, hareketli ve verimli geçmesi yıllardan beridir sürmekte olan, artık olağanlaşan bir durum. Devrimci ve reformist kesimleriyle sol parti ve grupların siyasal çalışma ya da anmanın bu aylara denk gelmesi buna genel bir ortak zemin yaratmaktadır. Güncel siyasal gelişmelerin seyri ile kitle hareketinin mevcut durumu ise bu zemini şu veya bu ölçüde beslemekte, güçlendirmekte ve verimli hale getirmektedir. Böylece hemen her yıl alışılageldiğimiz “bahar hareketliliği” dönemi oluşmaktadır.

Bu yılın baharında son yıllara göre bu iki faktörün birçok bakımdan verimli bir kesişmesi ile yüzyüze kaldık. Bir yandan bahar dönemini önceleyen sürecin günden güne artan mücadele birikimi, öte yandan sermaye iktidarının kritik önemdeki sosyal güvenlik saldırısının bu döneme denk gelmesi bu sonucun oluşmasını hazırladı. Bu açıdan geride kalmakta olan bahar süreci son yıllarla kıyaslanamaz bir verimli mücadele ve hareketlilik tablosu çıkardı ortaya ve sonuçta toplumsal muhalefete fazlasıyla ihtiyaç duyduğu moral bir güç kazandırdı.

Bununla birlikte özellikle devrimci akımların ortak bir tutumla kullanmayı tercih ettikleri nitelemenin, yani “devrimci bahar”ın henüz çok uzağında. Baharın devrimciliği halen kitle hareketinin niteliği, muhtevası ve biçimlerinden değil, fakat daha çok devrimci siyasal çalışma için sunduğu potansiyel olanaklardan gelmektedir. Kuşkusuz devrimciler kendi yönlerinden bahar döneminin bu olanaklarını devrimci bir çizgide değerlendirmeye, anma ve kutlamaları kendi yönlerinden devrimci bir çizgide gerçekleştirmeye, dönemin kitle hareketine devrimci bir müdahalede bulunmaya çalışmaktadırlar. Fakat fazlasıyla yetersiz olmalarından bağımsız olarak, bu çabalar kendi başına baharı devrimcileştirmeye henüz yetmemektedir. Bahar dönemindeki kitle hareketliliği, son bahar hareketliliği üzerinden de somut olarak görülebildiği gibi, ihtiyatlı bir ifade kullanılacak olursak, halen ancak ilerici bir çizgide seyretmekte, düzen sınırlarını aşmamakta, bugünkü biçimiyle onu henüz fazlaca da zorlamamaktadır. (Kriz içindeki rejimin çatışma halindeki taraflarından birinin bu hareketliliğe kendi yönünden belli bir hayırhah tutumla yaklaşması, hatta hatta kendi hesapları doğrultusundan ondan yararlanmayı umabilmesi de bu aynı gerçeğin bir başka yönden teyididir aslında.)

Yine de bu yılın baharı son yılların durgunluğunun aşılmasında önemli bir kilometre taşı olmuştur. Özellikle sınıf hareketinin dikkate değer biçimde toplumun gündemine girmesi, Amerikancı dinci iktidara son yılların en anlamlı politik ve moral darbesinin bu dönemin eylemleri ile bizzat işçi hareketi tarafından vurulmuş olması, 1 Mayıs tartışması ve olaylarının sağladığı meşruiyet ve moral, Newroz kutlamalarındaki coşku ve öne çıkan emekçi havası, bu yılın baharına ayrı bir güç ve canlılık kazandırmıştır. Toplamında toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci hareket bu süreçten özgüven ve moral

kazanarak çıkmışlardır.

Geride kalan bahar döneminin bu özelliği, sunduğu verilerden de yararlanarak önemli gördüğümüz bazı sorunlar ve sonuçlar üzerinde durmamızı gerektiriyor. Burada bu hareketliliğin yeni bir dökümünü yapmamız ya da olup bitenlerden kendi dar sınırları içinde çıkarılabilecek sonuçlar üzerinde durmamız gerekmiyor, zira bunlar eylem süreçlerine paralel olarak yeterince yapılmış bulunmaktadır. Biz burada, sınıf hareketi ve sol harekete ilişkin olarak bu sürecin kendi yönünden ayrıca tanıklık ettiği bazı daha temel sorunlar üzerinde durmakla yetineceğiz.

Sınıf hareketinde dipten gelen dinamizme dayalı gelişme çizgisi

Sınıf hareketindeki yeni canlanma son bir-iki yılın en önemli olayıdır. 1999 yazında 17 Ağustos depremi ile birlikte kırılan büyük eylem dalgasının ardından sınıf cephesinde ilk kez olarak bu çapta bir hareketlilik ile yüzyüze kalındı. Kuşkusuz işçi hareketinde kıpırdanımlar, direniş ve eylemler yıllarca şu veya bu biçimde hep vardı. Fabrikalar düzeyinde hak arama mücadeleleri ve sendikalaşma çabaları, sektörel düzeyde özelleştirme karşıtı eylemler, geride kalan yıllar boyunca sınıf hareketi cephesinde hiç eksik olmadı. Fakat ilk kez olarak son bir yıl içinde bu türden eylemlerde belirgin bir çoğalma yaşandı ve toplumda yankı yaratan boyutlara ulaşabildi. Dahası bu eylemlerin bir bölümü alışılmadık biçimde maddi ve moral kazanımlarla da sonuçlandı. Bu arada son yılların en kapsamlı ve uzun süreli grevi de (Telekom) bu aynı dönemde gerçekleşti ve uzun bir aradan sonra grevin etkili bir mücadele silahı olduğunu bir kez daha somut biçimde göstererek, sınıf hareketi için bir başka moral güç kaynağı oldu.

Bahar sürecine bu birikim üzerinden girildi. Bu, etki ve sonuçlarını bahar aylarındaki işçi eylemleri üzerinden ayrıca gösterdi. Büyük yankı yaratan 13-14 Mart genel eylemi, gücünü ve etkisini saldırının niteliği kadar bizzat bu birikimin kendisine de borçludur. Bugüne kadar sayısız saldırı yasasını boş gözlerle ya da yasak savma girişimleriyle geride bırakan sendika bürokratları ilk kez bu son saldırı karşısında az-çok etkisi olabilecek bir eylem biçimini gündeme getirmek zorunda kaldılarsa eğer, bunu onlar yönünden tam da işçi hareketinin tabandan gelen birikimini ve baskısını algılamaya yormak gerekir. Özellikle Türk-İş payına bu kesin olarak böyledir. Öylesine ki bu konfederasyonun bünyesindeki bir kısım sendika ve yerel şube, merkezi yönetime rağmen eylem iradesi ortaya koyabilmiştir ve sonuçta merkezi yönetim de bunu sineye çekmek zorunda kalmıştır. Hainliği tescilli aynı merkezi yönetim, bir süreliğine ve tümüyle samimiyetsiz bir biçimde de olsa Taksim’de 1 Mayıs yanlısı olabilmişse eğer, bunu da yine işçi hareketinin tabandaki birikimi ve basıncından ayrı düşünemeye olanağı yoktur.

Bütün bunlar, belli bir süreç içinde birbirini izleyerek gelişen parçalı mücadelelerin, sektörel, yerel ve tekil direnişlerin sınıf ve kitle hareketinin güç, moral deneyim ve soluk biriktirebilmesi bakımından taşıdığı büyük önemi ortaya koymaktadır. 12 Eylül

İf hareketi ve sol hareket

sonrasının en geniş katılımlı, etkili ve soluklu eylem dalgası olan '89 Bahar Eylemleri, zamanında işte tam da bu türden bir birikimin üzerinde yükselmiş ve sağladığı ivme hareketi '91 yılı başına kadar da taşımış, işçi hareketinin bu büyük çıkışı ancak birinci Körfez Savaşı sayesinde kırılabilmişti.

Sonraki yıllarda sınıf ve kitle hareketinin tabandan ve parçalı biçimde gelişen ama adım adım da genişleyip yaygınlaşan bu eylem çizgisi yerini, uzun bekleyişlerin ardından gelen ve pek az istisna dışında genellikle de hava boşaltma girişimleri olarak kalan merkezi Ankara eylemlerine ya da şu veya bu saldırı karşısında salt belli bir güne endekslenmiş, ön birikim sürecinden ve hazırlık çabasından yoksun genel uyarı eylemlerine bıraktı. Kuşkusuz hükümet politikalarını başkent üzerinden hedefliyor görünen bu geniş katılımlı eylemlerin biçimsel yönden kendine göre bir görkemi ve büyüklüğü vardı. Fakat gerçekte bunlar sınıf kitlelerini en kestirme yoldan yatıştırıp çaresizlik içinde yeni bir bekleyiş dönemine sokmaktan başka bir işe yarıyor da değillerdi. Bu anlamda burjuvazinin hizmetindeki sendika bürokrasisi tarafından harekete kurulmuş birer tuzak işlevi de görmekte idiler.

Hareket yıllarca bu kısır döngüden bir türlü çıkamadı. İlk kez olarak mezarda emeklilik ve tahkim yasası saldırısına bağlı olarak tabandan kabaran bir eylem dalgası, genel grev-genel direniş şiarını da yükselterek, '99 yazında bunu aşacak gibi oldu. Fakat '89 Bahar eylemleri sonrasında bu en önemli taban basıncı ve inisiyatifine dayalı eylem dalgası da beklenmedik bir biçimde 17 Ağustos depreminin enkazı altında kalıp kırıldı.

Bu büyük kırılmanın ardından '90'lı yılların sözü edilen güdümlü standart eylem biçimi 2000'li yıllar içinde pek gündeme gelmedi. Elbette bunun gerisinde sendika bürokratlarının artık bu türden hava boşaltma eylemlerine bile gerek duymayacak denli kendilerini rahat hissetmeleri gerçeği vardı. Fakat yine de bu türden eylemlerin kesilmesi orta vadede ve işin özünde hareketin yararına oldu. Bu, tabanda derinden derine biriken mücadele dinamiklerinin kendi doğal gelişme seyrini izlemelerini kolaylaştırdı, sayısız yerel ve tekil eyleme zemin hazırladı. Giderek gelişen ve toplumsal yankı yaratabilen gerçek ve etkili bir kitle eylemi dalgası ise ancak işte bu türden bir birikim üzerinden oluşabilirdi. Bu baharı kapsayan ve 12 Eylül sonrasında en güçlü 1 Mayıs atmosferinin oluşmasını da kolaylaştıran kitle hareketi dalgasının kendi yönünden kanıtladığı da bir kez daha bu oldu.

Bu temel önemde ders, geride kalan 20 yılın toplamından olduğu kadar sınıf hareketinin son iki yıllık seyrinden de adeta kendiliğinden çıkmaktadır. Fakat reformist ve devrimci kanatlarıyla geleneksel küçük-burjuva sol akımlar bunun üzerinde bugüne kadar doğru dürüst durmadılar. Genel ve merkezi eylemlerin büyümesine kapılmayı ve böylece farkında bile olmadan sendika bürokrasisinin hava boşaltma eylemlerine dolgu malzemesi olmayı sürdürdüler. (Komünistler çok erken bir zamanda, daha 1994 yazında, sendika bürokrasisi tarafından önden çok iddialı bir biçimde gündeme getirilen fakat fiyasko denebilecek bir başarısızlıkla sonuçlanan 20 Temmuz eyleminden hemen sonra, bu eylem tarzından temel

önemde bazı sonuçları çıkarmışlardı ve konuya verdikleri önemin bir göstergesi olarak da buna ilişkin değerlendirmeleri anında kitaplaştırmışlardı. (Bkz. 20 Temmuz Dersleri, Eksen Yayıncılık, 1994).

Sınıf hareketinin gitgide daha büyük umutlar yaydığı bir dönemde ve tam da bunun etkisi ile solda sınıfa yönelişin yeniden büyüyen bir eğilim haline geldiği bir sırada, bu ders üzerinde ne kadar çok durulsa o kadar yeridir. Bilindiği gibi, kolaycılık ve kestirmecilik geleneksel küçük-burjuva akımların bir başka temel özelliğidir. Oysa soluklu bir kitle hareketinin gelişimine öznel açıdan gerekli katkıyı sağlamak, tabanda yoğunlaşan sistemli, soluklu, inatçı ve sabırlı bir çalışmayla olanaklıdır ancak. Kitleleri etkileyip kazanmanın, politik mücadeleyi daha ileriye taşımının, hele hele de devrimcileştirmenin, kendiliğinden kıpırdanışları ileriye sıçratabilmenin, bütün bunların bundan başka da bir yolu yoktur. Genellikle merkezi sendika konfederasyonlarının tabanda biriken hoşnutsuzluğu ve oluşan eylem isteğini kestirmeden boşa çıkarmaya yarayan ve genel kural olarak arkası çaresizlik içinde yeni bir uzun bekleyiş dönemi demek olan davranış çizgisinin kırılmasını kolaylaştırmanın yolu da buradan geçmektedir. Şu veya bu yerelde, havzada, fabrikada ya da işletmede oluşan birikimin, gerçekleşen parçalı eylemlerin, bunları her adımda besleyen ve güçlendiren devrimci çalışma ve müdahalelerin üzerine gelecek bir genel eylem çıkışının etkili olabilmesi de, sendika bürokratlarının onu hapsetmek istediği sınırların ve özel hesapların dışına çıkarılabilmesi de, yine ancak bununla olanaklıdır. 13-14 Mart eyleminin belli ölçüler içinde kendi yönünden kanıtladığı da aynı zamanda bu olmuştur.

İşçi sınıfı hareketi:

Toplumsal muhalefetin öncü dinamik gücü

Fakat etkili bir bahar hareketliliği ile taçlanan bu eylem dalgasının sınıf hareketi üzerinden gösterdiği daha temel önemde bir başka gerçek var. Bu, bugünün Türkiye'sinde, tüm ezilen ve sömürülen katmanlar içinde işçi sınıfı hareketinin kendine özgü benzersiz yeri, rolü ve etkinliğidir. Bundan burada genel ve soyut bir teorik gerçek olarak değil, fakat son derece somut, uzun yılları bulan toplumsal bir sürecin pratik bir olgusu olarak sözediyoruz. 12 Eylül karşı devrimini izleyen ve çeyrek asrı bulan döneme dönülüp şöyle bir yeniden bakılsın, bu pratik olgunun

anlamı, gücü ve etkisi bütün açıklığı ile görülebilecektir. Kuşkusuz bu, sınıflar mücadelesi bakımından belirgin biçimde zayıf ve her biçimiyle gericiliğin alabildiğine etkin olduğu, büyük ölçüde durgunluk içinde geçen, kitle hareketinin kısır biçimler içinde kendini tekrarladığı, kendini aşma gücü ve dinamizmine bir türlü ulaşamadığı bir tarihi dönem oldu. Fakat böyle de olsa, bu aynı tarihi evre içinde döne döne canlanan ve zaman zaman kendini aşmanın eşiğine de gelen biricik gerçek hareket yine de işçi sınıfı hareketi oldu. Bu tespiti yaparken, karakteri, kapsamı, toplumsal bileşimi ve dolayısıyla dinamikleri bakımından tümüyle farklı olan Kürt ulusal hareketini kıyaslama dışı tutuyoruz. Karmaşık ve heterojen bir yapısı bulunan kamu çalışanları hareketini ise geniş bir tanım içinde ve hiç değilse bir bölümüyle sınıf hareketinin bir uzantısı sayıyoruz.

Son hareketliliğin kendi yönünden ayrıca belirgin biçimde gözler önüne serdiği bu olgunun başka yönleri üzerinde durulabilir. Ama bizi burada bunun sol hareket üzerinde oluşturduğu önlenemez basıncı ve bu basıncın şu son birkaç yılda daha açık biçimde gözlenebilen bazı sonuçları ilgilendiriyor şimdilik.

Sınıfa karşı uyanan yeni ilginin anlamı ve sınırları

Bugün bir dizi sol grup gitgide daha belirgin bir biçimde sınıf hareketine ve dolayısıyla çalışmasına artan bir ilgi duymaktadır. Bunu tüm siyasal yaşamları boyunca küçük-burjuva katmanları esas almış bazı devrimci-demokrat gruplar üzerinden olduğu kadar, son bunalım ve bölünmelere eşlik eden tartışmalar sırasında açığa çıktığı gibi reformist sol hareketin bazı kesimleri üzerinden de görebilmek mümkün. Kuşkusuz ortada bu ilginin pratik sonuçları konusunda henüz anlamlı sayılabilecek işaretler yok. Ama yine de bu ilginin oluşması, siyasal güçsüzlükten ve açmazlardan çıkış yolu olarak sınıf hareketine ve çalışmasına artan biçimde vurgular yapılması, hele de bunun şu son bir-iki yılın süreçleri eşliğinde olması, dikkate değer bir olgudur. Son yirmi yılın toplamı içinde ve özellikle de, geleneksel sol harekette işlerin artık eskisi gibi gidemeyeceğinin açık biçimde kanıtlandığı son on yıl üzerinden değerlendirdiğimizde, bu yeni eğilimin hiç de konjonktürel gelişmelerin etkisiyle sınırlı olmadığını görebiliriz.

Önemli bir noktayı peşinen vurgulamak

zorundayız. Halen yaşanan ne ideolojik bir görüş açıklığı, ne de buna dayalı bir kimlik ve yön değişimidir. Gelinen yerde küçük-burjuva akımlardan bunu beklemenin artık herhangi bir gerçekçiliği de yoktur. Onların geçmişten bugüne ne böyle sağlıklı bir devrimci gelişim ve değişim geleneği, ne de artık bu türden bir yeteneği sergileyebilecek politik ve moral güçleri var. Dolayısıyla halen sözkonusu olan, daha çok, bugüne kadar tutulan tüm öteki yolların açık bir başarısızlıkla sonuçlanmasının yarattığı çaresizliğin beslediği bir tür kendiliğinden ve zorunlu yönelimdir. Bir yandan sınıf dışı kesim ve katmanlara yönelik çabaların yılları bulan kısırlığı, öte yandan ise sınıf hareketinin yıllar yılı kendini belirgin bir biçimde döne döne hissettiren gücü ve olanakları, siyasi yaşamda tutunmak isteyen bir dizi sol grubu nihayet sınıf hareketi ve dolayısıyla çalışması üzerinde daha dikkatle durmaya yönelmektedir. Olup bitenin temeli, anlamı ve sınırları halen bundan ibarettir.

Reformist akımlar sözkonusu olduğunda, buna ek bir noktayı ilave edebiliriz. 12 Eylül yenilgisinin ardından yaşanan çok yönlü tasfiyecilik sürecin ürünü olan bu akımlar uzun yıllar boyunca düzenin hassas sınırlarıyla bağdaşan bir siyasal yaşamı, buna paralel olarak sayısız türden liberal birleşmeyi ve bu arada özellikle son yıllarda parlamentarizmi, güç olmanın, kitle desteği kazanmanın, siyaset sahnesinde yer tutmanın ve rol oynamanın sihirli yolu ve çözümü sandılar. Tüm bunlar döne döne başarısızlıkla ve gelinen yerde de bir iç bunalımla, buna eşlik eden gruplaşma ve parçalanmalarla sonuçlandı. İşte tam da bu bunalım süreci içinde içlerinden bazı kesimler, bugüne kadarki liberal kolaycılığın iflasını bir biçimde kabul ettiler; kitlelere gitmek ve gündelik meşakkatli bir çalışma ile kitleleri etkileyip kazanmak dışında bir yol bulunmadığını, bunu ise en başta ve temelde sınıf hareketi üzerinden yapmak gerektiğini, zira gerçek ve tayin edici gücün burada yattığını dile getirmek zorunda kaldılar. Böylece en temel ve en basit bir teorik ve toplumsal gerçeği, 20 yıllık liberal boşa oyalanmaların ardından yeniden keşfetmiş oldular. Burada bizi bu düşünceye ulaşanların samimiyeti ya da dile getirdikleri yönelime pratikte bir karşılık verebilecek güç ve iradelerinin kalıp kalmadığı ilgilendirmiyor. 20 yıldır düzenin icazet alanında çürüyen bu çevrelerden bir yenilenme ve canlılık beklemenin her türlü dayanaktan yoksun olduğunu biz herkesten iyi biliyoruz. Fakat bizi burada ilgilendiren, kolay hesaplara dayalı liberal ütopyaların zaman içinde kaçınılmaz çöküşü ve en basit gerçeklerin kendini liberal sola bile yeniden kabul ettirmesidir.

Halkçı gelenekten gelen devrimci demokrat akımlar sözkonusu olduğunda ise durum nispeten farklıdır. Zira bu gruplardan bazıları devrimci kimliği koruyarak içinde buldukları açmazdan kurtulmaya çalışıyorlar halen. Sınıf hareketine yönelik ilgi de bu amacın bir parçası olarak anlam kazanıyor ve gündeme geliyor.

Bu henüz geçmiş kimlikle açık bir hesaplaşmaya ve dolayısıyla bir ideolojik yenilenmeye dayanmıyor, daha çok pratik bir zorlama olarak kendini gösteriyor, demiştik. Yine de bu pratik zorlama ister istemez geleneksel çizgiyi çeşitli yönleriyle sorgulamayı, bazı temel görüşleri sessizce de olsa gözden geçirmeyi ve değiştirmeyi de beraberinde getirecektir. Nitekim ne denli oportünistçe yapılıyor olursa olsun, halen bunun da ilk işaretleri vardır. Sınıf hareketine karşı uyanan bu yeni ilginin 20 yıl öncesinin sınıfa yönelim modasından dikkate değer farkı da buradadır zaten. Halkçılık tükeniyor, ona son 20 yıldır umutsuzca sarılmayı sürdürenlerin kendi bilincinde bile.

Halkçı çizgi ve umutların tükenişi

Sınıf hareketinin halkçı ideoloji ve pratiğin şekillendirdiği akımları kendine çekme olgusuna '80'li

yılların sonuna denk gelen yeniden toparlanma döneminde de tanıklık etmiştik. O dönemde de halkçı akımlar pek az istisnaıyla bir anda ve bir süreliğine "işçici" kesilmiş, kendilerince bir "sınıf yönelimi" içine girmişlerdi.

O dönemin özel koşulları içinde bu son derece de anlaşılır bir durumdu. Zira ağır bir yenilgi sonrasında bu ilk yıllarında küçük-burjuva katmanlara bir durgunluk, sessizlik ve dahası yılgınlık egemenken, eylem sahnesinde belirgin bir biçimde yalnızca işçiler vardı. Bu, her hareketlenmeden güç ve etkinlik devşirmeye kendiliğinden eğilimli halkçı akımları ister istemez sınıf hareketine yöneliyor, ama bu yönelik ideolojik ve programatik herhangi bir sorgulama ile birleşmiyordu. Olup bitenler sınıf kitlelerinin konjonktürel bir hareketliliği içinde değerlendiriliyor, bundan yararlanmaya bakılıyor, ama halkçı ideoloji, çizgi ve programa bağlılık da kolay yenilgi süreci içinde alınan tüm yara bereye rağmen sürdürülüyor, bu arada geleneksel çalışma alanlarının küçük-burjuva katmanlarından gelecek hareketlenmeler de umutla bekleniyordu.

Nitekim işçi hareketi dalgasının kırılması ('91 yılı başı) ile bu sınıf yönelim modasının bitişi üstüste düştü. Halkçı akımlar geleneksel alanlarına, esas olarak da büyük kentlerin sol geleneği olan semtlerine yöneldiler ve buradan kendilerini besleyecek hareketlenmeyi umutla beklemeye koyuldular. Çok beklemeleri de gerekmedi, '90'lı yılların ortasına doğru bu umutlar gerçekleşecek gibi oldu. Özellikle İstanbul'un bazı semtlerinde Gazi Direnişi'nin simgelediği geçici hareketlenme beklenen patlamanın nihayet gelip çatması, geçmişin ('80 öncesi yılların) yeni bir biçimde tekrarlanabileceği dönemin başlamakta olduğu umutlarını bir anda güçlendirdi. Halkçı ideoloji, program ve çizgiye güven ve bağlılık yeniden tazelandı ve yüksek sesle dillendirilmeye başlandı. Ne var ki bu umutların dayanaksız olduğunu görmek de çok sürmedi, semtlerdeki sınırlı hareketlilik hızla söndü ve aradan geçen uzun yıllar semt temeline dayalı bir devrimci kitle hareketi beklentisinin temelden yoksunluğunu en tutucu kafalara bile bir biçimde kazıdı.

Özellikle geleneksel devrimci-demokrat çevrelerde sınıfa ilginin yeniden güç kazanmasının gerisinde işte bu katı olgusal durum var. Bir kez daha pratik yaşamın basıncı altında gerçekleşiyor olsa bile bunun 20 yıl öncekinden temel önemde bir farkı, küçük-burjuva katmanlardan gelecek devrimci bir hareketlenmeye bağlanan umutların artık yıkılmış olmasıdır. Bunu tamamlayan ikinci önemli fark, eski ideoloji ve programa olan güvenin de yıkılmasıdır. Açık, samimi ve yürekli bir özeleştirel çaba olarak ortaya konulmasa da, bazı çevrelerde gündeme gelen program ve strateji tartışmaları bunun işaretidir. (Bunları bir dizi çevre üzerinden örneklemek olanaklı, ama buradaki sınırlı amacımız için şimdilik gerekli değil.)

Bu gerçekte halkçı demokratizmin tükenişidir. Bu tükeniş gerçek hayatta bugünü 20 yıl gibi uzun bir süre önelemektedir. 12 Eylül yenilgisinin açığa çıkardığı gerçekler bunu daha o günden kesinleştirmiş, komünist hareketin doğuşu bunun bilince çıkarılmasının ürünü ve ifadesi olmuştu. Bugün gerçekleşen ise bunun bizzat bugüne kalan halkçı akımların zihninde de giderek daha çok açığa çıkıyor olmasıdır.

Komünistler olarak biz, devrimci ya da reformist geleneksel sol siyasal akımların yüzlerini işçi sınıfa dönmelerinden, pratik çabalarını sınıf hareketine yönelmelerinden, uzun vadede yaratacağı tüm sorunlara ve olumsuz sonuçlara rağmen, bugünkü koşullarda yalnızca memnuniyet duyuyoruz. Bugün milyonlarca işçi çok yönlü bir gerici kuşatma altındadır ve ona ilerici sınırlarda yönelecek bir siyasal çalışmanın bile bu kuşatmanın kırılması bakımından büyük bir politik-pratik önemi vardır. Bugün için

önemli olan sınıf kitlelerinin çok yönlü bir ilerici-devrimci politizasyon ve örgütlenme çabasıyla yüzyüze kalmalarıdır, biz bu doğrultudaki her çabayı yürekten destekleriz. Küçük-burjuva bir ideoloji, program, kimlik ve kültürle şekillenmiş geleneksel sol akımların bu çaba içinde sınıf hareketine bir dizi bozucu öge taşıyacakları daha bugünden kolayca öngörülebilir. Fakat yine de bu esas yönünden yarımın sorunudur. Buna, ilerici-devrimci hareketin daha geniş kesimlerinden gelecek bir toplam çaba içinde kendini bulmasının kolaylaşacağı politik bir işçi hareketinin zaman içinde üstesinden ayrıca geleceği bir kaçınılmaz sonuç olarak bakılabilir.

Parti ve sınıf hareketi

İdeolojik planda halkçı demokratizmin eleştirisi ve aşılması mücadelesinin ürünü olan TKİP'nin pratik plandaki gelişmesine de ısrarlı ve inatçı bir sınıf çalışması damgasını vurmuştur. Halkçılığın ideolojik olarak tükendiği ve pratik çıkış yolu olarak da yüzünü gitgide daha çok sınıfa döndüğü bir aşamada, bu gelişim çizgisinin ve yarattığı birikimin apayrı bir anlamı ve önemi vardır. TKİP önümüzdeki Kasım ayında 10. yılına girecektir. Partinin kendi cephesinden 10. yıl, halkçılığa karşı mücadelenin teorik ve pratik kazanımlarının derinlemesine bilince çıkarılmasına da vesile olabilmelidir.

Parti sınıf çalışmasında önemli, kapsamlı ve çok yönlü bir deneyim birikimine sahiptir halen. Bu birikimi her yönüyle incelemek ve bundan partinin sınıf çalışmasına bir sıçrama kazandırmak üzere yararlanmak, II. Parti Kongresi'nin önemli kararlarından biri olmuştur. Bu, bizzat II. Kongre'de bir dizi başlık üzerinden yapılmıştır da. Burada ulaşılmış ilk sonuçların partiye ve kamuoyuna sunulması, bu aynı çabanın partinin tümünde yapılmasına bir vesile olmalıdır. Tüm parti, özellikle de sınıf çalışmasının dolaysız yürütücüleri, buna ciddiyetle, sorumlulukla, heyecanla ve tutkuyla sarılmalıdırlar. Partinin sınıf çalışmasında yeni ve etkili adımlara ihtiyacı var, bu ise mevcut çalışma birikimi ve deneyimini değerlendirip özümsemeden gereğince yapılamaz.

Partinin 7. yılını konu alan değerlendirmenin sınıf çalışmasına ayrılmış bölümünde, alınan bir dizi darbenin de etkisiyle bazı kentlerde parti çalışmasının sınıf ekseninden kaydığı ve bunun acilen giderilmesi gereken bir zaaf olduğu saptanmıştı. O günden bugüne bu zaaf önemli ölçüde geride bırakıldı. Bugün parti temel çalışma alanı olarak saptadığı hemen tüm kentlerde çalışmasını sınıf eksenine gitgide daha güçlü bir biçimde oturtmaktadır. Bu çalışmanın halihazırdaki sonuçları üzerine durmuyoruz. Şu an önemli olan bu yönelime girilmesi ve bunun günde güne daha da güçlendirilmesidir. Başta İstanbul olmak üzere sınıf eksenli çalışmada istikrarlı bir ısrarın hep gösterildiği yerlerde ise, partinin ihtiyacı bu çalışmada derinleşmektir. Saptanmış alan ve birimler ile tüm güçlüklerle rağmen bunlara yönelik çalışmada ısrar, ihtiyaç duyulan derinleşmenin ilk temel koşuludur. Sık sık alan ya da fabrika değiştirmek, o güne kadar yürütülen çalışmanın etki ve sonuçlarını boşa çıkaracağı gibi, derinleşmede ısrar çizgisinin de yitirilmesi anlamına gelir.

Partinin sınıf çalışması her zaman doğrudan fabrikalar üzerinden süren bir politik çalışma olageldi. Bu sanıldığı gibi hiç de olağan bir davranış çizgisi değildir. Türkiye solu geçmişten beri ve halen bu tarza hemen tümüyle uzaktır. Geleneksel sol için sınıf çalışması her şeyden önce sendikal bir çalışmadır, sendikal mevziler ve olanaklar üzerinden yürür. Bu sorunlu davranış çizgisi halkçı demokratizmin sınıfa yöneldiği her durumda neden kolayca ekonomizme ve reformizme kaydığının da bir açıklamasını verir bize. Sınıfa sendikalist bakışın yansıması olan bu çizgi,

geleneksel solun kolay eğilimli zaafiyetinden de gereğince güç almaktadır. Zira sendikal mevziler üzerinden müdahale sınıf içinde kestirmeden güç ve etki sahibi olabilmenin en kolay yolu olarak görülmektedir.

Komünistler bu kolaycılığa prim vermedikleri gibi daha en baştan da bunu açık biçimde eleştirdiler. Sınıf çalışmasını esas yönünden doğrudan fabrikalar üzerinden yürütülen devrimci bir siyasal çalışma olarak ele aldılar. Elbette hiçbir biçimde sendikal çalışmayı, mücadeleyi ve sendikal mevzilerin önemini küçümsemediler. Fakat bütün bunları sınıfa yönelik genel siyasal çalışmanın bir parçası, hiç de belirleyici olmaması gereken özel bir alanı olarak gördüler. Sendikal alanda sağlıklı mevziler elde edebilmenin yolunun da ancak bundan geçtiğini gözönünde bulundurdular. Geleneksel solun sendikalist eğilimlerine karşı bir çubuk bükme de içeren bu çizgi, belki bir ölçüde sendikal çalışmayı ve mevzileri yeterince önemsemek, buna yeterli dikkati göstermemek gibi bazı yan zaafılar da üretti. Fakat temelde komünistlerin yönelimi doğru, sağlam ve sağlıklıydı.

Geride bırakmakta olduğumuz bahar döneminde parti sınıf çalışmasına yeni bir güçle yüklendi. Bahar çalışmasını sınıf eksenli olarak sürdürmenin yanısıra bir dizi kentte özel sınıf çalışması etkinlikleri bunun ifadesi oldu. Toplumun geneli üzerinde olumlu bir etkisi ve yankısı olan bu yılın İstanbul 1 Mayıs'ında partili işçi gruplarının gösterdiği inisiyatifin bu çerçevede belki de henüz bir ölçüde sembolik, ama yine de büyük bir politik önemi ve anlamı vardır. Bu bir rastlantı olmamıştır, partinin yılları bulan çalışmasının anlamlı bir gündeki anlamlı işaretleridir bunlar.

***

Zor dönemleri üst üste deviren Türkiye yeni bir zor döneme giriyor. Burjuva gericiliğinin kendi bünyesinde süren ve giderek de sertleşen iç mücadelenin muhtemel sonuçları bir yanda, büyük yıkımlara yolaçabilecek bir ekonomik kriz ihtimali öte yanda, işçi sınıfı ve emekçi kitleler için bugünkünden çok daha zor günler tehlikesi anlamına geliyor. Türkiye'nin ilerici toplumsal muhalefeti ve devrimci güçleri bu tehlikeyi sınıf hareketi eksenli bir güç yığınağı ile bir ölçüde olsun karşılama yeteneği gösterebilirler. Arada ezilmekten kurtulmanın ve iç çatışma içindeki burjuva gericiliği karşısında devrimci bir alternatif çıkış yolu yaratmanın başkaca bir olanağı yoktur. Bugünün Türkiye'sinde gücünü ve yığınağını sınıf hareketi eksenine oturtamayan hiçbir karşı hazırlığın herhangi bir başarı şansı yoktur. Zira bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfı hareketinden başka tüm öteki emekçi ve ezilen katmanları kendi ekseninde birleştirebilecek ve ardından sürükleyebilecek başka herhangi bir sınıfsal dinamik yoktur.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mayıs 2008 tarihli 252. sayısının başyazısıdır...)

8 Mart'ın tanıklık ettiği ayrışmanın ilkesel anlamı ve politik önemi

Bahar döneminin genel kitle hareketliliğinde 8 Mart'ın kendine özgü bir ağırlığından söz edilemez. Bu anlaşılır bir durumdur da. Zira olup bitenler daha çok bir kutlama günü sınırları içinde kalmaktadır. Bu tarihsel gelenek yönünden de 8 Mart'ın 1 Mayıs'tan önemli bir farkıdır. 1 Mayıs da kuşkusuz bir kutlama günüdür. Fakat uluslararası devrimci işçi hareketinin tarihinde bu kutlama, salt kendi içinde özel bir gün olarak değil, fakat sürmekte olan mücadelenin özel bir çabıyla yoğunlaştırıldığı bir dönemin tepe noktası olarak ele alınmış, zamanla buna uygun bir gelenek oturmuştur. 1 Mayıs'ın iki sınıfın, birbirinden temelden farklı iki dünyanın en yoğun bir biçimde karşı karşı geldiği bir gün olarak ele alınması, zaman içinde ona bu gücü ve dinamizmi kazandırmıştır. Oysa 8 Mart'ın böyle bir özelliği ve geleneği yoktur. Toplumsal gerilik, bunun kadın sorunu üzerinden daha da belirgin bir biçimde kendini göstermesi, işçi kadın eksenli etkili bir kadın hareketi geleneğinin olmayışı vb., 8 Mart'ı iyiden iyiye kendi içinde bir kutlama günü sınırlarına mahkum etmektedir.

Bugünkü koşullarda 8 Mart vesilesiyle politik açıdan önemli olan, kurulu düzendeki kadın sorununu etkili bir propaganda ve ajitasyon vesilesi olarak kullanabilmek, sorunun anlamına, kapsamına ve çözümüne ilişkin temel devrimci düşünceleri, daha çok da devrimci şiar ve istemler olarak, başta işçiler olmak üzere emekçilerin geniş katmanlarına taşıyabilmektir. Fakat yazık ki solun önemli bir kesimi 8 Mart'ı önceleyen süreçte bunu bile yapmamakta ya da bu doğrultuda yasak savma kabilinden pek az şey yapmakla yetinmektedir. Böyle olunca 8 Mart'ın esas ağırlığı, kısa ön hazırlığı da dahil ilgili gün vesilesi ile yapılan eylemlerle sınırlı kalmaktadır. Bu yıl da sonuç farklı olmamıştır doğal olarak.

Fakat Türkiye'de 8 Mart'ın kadın sorunundan öteye solun kadın sorununa bakışı bakımından giderek önem kazanan bir özelliği ön plana çıkmaktadır. 8 Mart solda giderek reformist-devrimci ayrışmasının en önemli göstergelerinden biri olmakta, bu açıdan yerine getirdiği işlev öteki hiçbir eylemle karşılaştırılmayacak denli açıklayıcı bir nitelik taşımaktadır.

Türkiye'nin 12 Eylül yenilgisinin tasfiyeci yan ürünlerinden olan küçük-burjuva feminist çevreleri, "erkeksiz 8 Mart" gibi ucube bir anlayışı zaman içinde reformist solun hemen tümüne kabul ettirdiler. Ufku hiçbir biçimde burjuva demokrasisi sınırlarını aşmayan ve kadın sorununa da ancak buradan bakabilen Kürt hareketinin bu anlayışa kendi ideolojik konumunun doğal sonucu olarak verdiği destek bunu özellikle kolaylaştırdı. Bu ucube eğilim kuyrukçuluğu kimlik edinmiş bazı küçük-burjuva devrimci-demokrat grupları da içine alarak iyice genişledi ve 2000'li yıllara girilirken 8 Mart kutlamalarının üstüne kabul edilemez bir ağırlık olarak çöktü.

Komünistler daha en baştan bu gerici oportünist eğilimin karşısına çıktılar ve kadın sorununa marksist yaklaşım üzerinden bu burjuva reformist çabanın içyüzünü teşhir ettiler. Bu çaba devrimci hareketin öteki bazı çevrelerinden destek gördü ve böylece 8 Mart kutlamalarındaki kaçınılmaz ayrışma gündeme geldi. Bir yanda 8 Mart'ı emekçi ve devrimci içeriği ve gelenekleri ile ele alan Devrimci 8 Mart Platformu, öte yanda onu salt bir kadın eylemine indirgeyen, böylece emekçi ve devrimci karakterinden arındırarak içini boşaltan reformist feminist cephe.

Bu iki temel platformun bağdaşmazlığı ve devrimciler cephesinde devrimci anlayış ve ilkelere dayalı olarak karşı platformun teşhiri, kuyrukçu bazı ara akımları bir dönem için sallantılı bir tavra itti. İçlerinden bazıları bir kereliğine de olsa Devrimci 8 Mart Platformu içinde yer almak zorunda bile kaldılar. Fakat bu çok sürmedi, bu yıl pek az istisna ile herkes yerli yerini buldu. Reformist akımlardan bir tek TKP hariç tüm ötekiler feminist platformda bir araya geldiler. Kuyrukçu oportünizm de son ve kesin kararını ortaya koyarak yeniden bu cepheye döndü. Üstelik bu ayrım noktalarını belirgin biçimde aydınlatan son yılların tüm tartışmalarına rağmen böyle oldu. Demek ki herkes safını bilerek isteyerek seçmiş

oldu. Bu yıl oluşan ayrışma tablosu, işte bu nedenle paha biçilmez değerdir.

Kadın sorununu cinsler arası eşitsizliklere indirgemek ve salt kadınları ilgilendiren bir sorun olarak ele almak, böylece sorunun kurulu sömürü düzeninin derinliklerindeki kapsamlı toplumsal köklerini sınıf konumu gereği bilerek gözardı etmek, tarihsel olarak burjuva kadın hareketinin en temel özelliği olmuştur. Küçük-burjuva feminizmi ise teorik açıdan olduğu kadar tarihsel açıdan da bu eğilimin, burjuva feminizminin bir uzantısı ve yansıması olagelmıştır. Bu iki akımın ortak paydası, kadın sorununu salt cinsler arası eşitsizliklere indirgemekle kalmamak, yanısıra ve elbette bu aynı mantığın bir ürünü olarak, onu salt kadınların sorunu olarak ele almaktır. Böyle olduğu içindir ki onlar mücadeleden örgütlenmeye kadar konuya ilişkin her sorunda kadını karşı cinsten ayırır, kendi içine kapalı bir kadın hareketi dünyası kurmaya çalışırlar. Kadın sorununun kapsamını ve köklerini kurulu toplumsal düzenden ayrı ele almanın, dolayısıyla da kadının kurtuluşu davasını genel toplumsal kurtuluş davasından koparmanın mantıksal sonuçlarıdır bunlar.

Emekçi ve devrimci karakterinden arındırılmış "erkeksiz 8 Mart" anlayışı, temel özelliği bu olan burjuva ve küçük-burjuva feminizminin solun reformist kesimlerindeki yankısından başka bir şey değildir. Bu yankının bu denli güçlü biçimde açığa çıkması da rastlantı değildir. Zira reformizm, ideolojik-programatik yönden, temel toplumsal ve siyasal sorunların düzenin sınırlarını aşmayan bir çerçevede ele alınmasından başka bir şey değildir. Onun ufku bu açıdan burjuva demokrasisi ile sınırlıdır ve bunun kadın sorunundaki yansıması konunun salt cinsler arası eşitsizlikleri indirgenmesi, yani feminizm ve dolayısıyla "erkeksiz 8 Mart" olmaktadır.

Reformist akımların kadın sorununa bu yaklaşımı ve "erkeksiz 8 Mart" tutumu rastlantı değildir dedik. Bu teorik yönden daha ayrıntılı olarak ortaya konabilir, ama bu buradaki amacımızı aşar. Biz buna burada tam da 8 Mart tartışmaları üzerinden teorik önemi kadar tarihsel önemi de büyük olan bir özel kanıt göstermekle yetineceğiz. Dünyada '60'lı yılların sonunda baş gösteren orta sınıf eksenli feminist harekete karşı kadın sorununu marksist açıdan inceleme gereği duyan ve bu konuda hayli yararlı bir tarihsel malzemeyi *Kadınların Özgürlüğü ve Sınıf Mücadelesi* başlıklı kitabında sunan Tony Cliff, Çarlık Rusyası'na ayrılmış bölümde bize son derece anlamlı bir bilgi vermektedir. Konu tam da konumuz, yani 8 Mart, dahası 8 Mart kutlamaları ve farklı siyasal grupların buna ilişkin tutumları üzerinedir:

"1913 ve 1914'teki kutlamalarda, Uluslararası Kadınlar Günü'ne sadece kadınların katılmasını isteyen Menşeviklerle, tüm işçi sınıfının katılımında ısrar eden Bolşevikler arasında derin farklılıklar vardı..." (Ataol Yayıncılık, s.115)

Demek ki bugünün Türkiye'sindeki tartışmanın 8 Mart'ın tarihsel çıkışına (1910'daki kabulüne) kadar uzanan bir derin tarihsel kökü de var. Demek oluyor ki konuya ilişkin tartışma o kadar masum, ayırım çizgileri o denli önemsiz değil. Tam tersine, iki farklı tutum arasındaki ayırım, reformizm ile devrim arasındaki o genel ve temel ayırım çizgisinin kadın sorunu üzerinden özel bir yansımasından başka bir şey değildir. Devrim öncesi Rusya'da Bolşevizm ile Menşevizm arasındaki o derin teorik ve politik uçurum kendini kadın sorunu ve 8 Mart üzerinden işte tam da böyle, hemen hemen bugünün Türkiye'sinde yaşandığı gibi gösteriyordu.

Konuyu birçok yönden inceleyen ve bu dikkate değer tarihi olayı bize aktaran yazarın, Bolşeviklerle ile Menşevikler arasında 8 Mart'ın kutlama biçimi üzerinden oluşan ayrılığı, iki akım aradaki "derin farklılıklar"la ilişkilendirmesi, bunların bir yansıması olarak sunması bu açıdan boşuna değildir.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mayıs 2008 tarihli 252. sayısından alınmıştır...)

Genç-Sen 3. Temsilciler Meclisi Toplantısı ...

Yine karar alınamayan bir toplantı!

Genç-Sen 3. Temsilciler Meclisi toplantısı 31 Mayıs günü İstanbul'da gerçekleştirildi. Toplantıya ilk olarak salt çoğunluk sağlanamadığı için karar alınamayacağı söylenerek başlandı ve önerilen gündemler okundu.

1- Bilgilendirme-Değerlendirme (Faaliyetler, kapatılma süreci ve hukuk, Dünya Genç İşçiler Kampı -7-15 Haziran), Barışa Rock (9-10 Ağustos) ve yaz süreci, ÜSF değerlendirmesi, Şube faaliyetleri)

2- Tersane işçileri

3- ÖSS

Bunlara ek olarak genel kurul hazırlığına ve mali konulara dair gündem önerileri geldi.

Tartışmalara geçilmeden önce 1 Mayıs 2008 ile ilgili hazırlanan bir film gösterimi ile "Basında Genç-Sen" konulu bir slayt gösterimi yapıldı. Ardından MYK'dan bir arkadaş 2. Temsilciler Meclisi'nden bugüne kadar yapılan faaliyetlerle ilgili çalışma raporu sundu.

MYK'nın aldığı karar sonucunda 1 Haziran mitingine ve 16 Haziran'da tersane "grev"ine destek verileceği ve kurulan dayanışma platformunun toplantısına katılacağı söylendi.

Ardından üniversiteler kendi yerlerinde yaptıkları 1 Mayıs ve ÜSF çalışmalarını anlattı.

İkinci bir başlık olarak Üniversiteler Sosyal Forumu değerlendirildi. Birçok üniversitenin yaptıkları şube ya da ÜYK toplantılarında ortak vurgulanan düşünce, katılımın düşük olduğu ve daha iyi bir organizasyonun yapılabileceği yönündeydi. Üniversitelerde çalışmasının yapılamaması, son iki haftaya sıkışan bir organizasyon olması, materyallerin geç çıkarılması ve programın son ana kadar belli olmamasının olumsuz sonuçları yarattığı ortaklaşan konular arasındaydı. Atölyelerin kimisinin sönük geçtiği, iyi organize edilmediği, kimisinin de olumlu sonuçlar doğurduğu belirtildi. Akdeniz Üniversitesi anti-faşist mücadeleye yer verilmemesini bir eksiklik olarak değerlendirdi.

MYK'nın aldığı 1 Haziran mitingine katılım kararı üzerinden bir tartışma yürüdü. Bir önceki Temsilciler Meclisi toplantısında MYK'nın tartışmalı olmayacak konular (anti-faşist saldırılar, SSGSS gibi) üzerinden refleks tepkiler geliştirebileceği bunların

dışında karar veremeyeceğinin belirlendiği söylendi. 1 Haziran'a katılma kararı alınmasının bu kararı çiğnediği vurgulandı. Bu karar üzerinden işleyişe dair bir tartışma yürütüldü. Yapılan tartışmalar "Kürt halkının öldürülmesini mi istiyoruz?", "Barış istemiyor muyuz?" gibi demagojik söylemlere dile getirildi. "Seçilen MYK'ya göre katılıp katılmayacağımız belirlenir. Bir sonraki genel kurulda 'devrimci' bir yönetim seçilir sonra seçilen MYK gitmeme kararı alırsa gidilmez" cümleleriyle tartışmanın üzeri kapatılmaya çalışıldı.

Genç-Sen'in tüzel kişiliğinin kabul edilmemesi ve açılan dava üzerinden tartışmalar devam etti. Sadece hukuki olarak değil çeşitli eylemsel süreçler örgütlenmesi gerektiği vurgulandı. Merkezi bir kampanya, basın açıklaması gibi öneriler yapıldı. Ancak bu sürecin sadece kapatma davasına sıkıştırılmaması, diğer yürütülecek kampanyalarla birlikte örülebilecek bir süreç olması gerektiği söylendi. Yaz sürecinde ÖSS mitingi, Barışa Rock gibi yerlerde sesimizi duyurabileceğimiz gibi öneriler yapıldı. Ayrıca yaz sürecinde işçilerle dayanışma eylemleri, KPSS karşıtı bir çalışma, 16 Haziran eylemi gibi yerlerde de bunun duyurulabileceği söylendi. Bu tartışmalardan sonra yaz sürecine dair konuşmalara geçildi.

Yaz okullarıyla ilgili kampanya yürütülebileceği, birçok üniversitenin ortaklaştığı bir konu oldu. Ayrıca yaz sürecinde kamp yapıp yapılmaması uzun süre tartışıldı.

16 Haziran eylemine Genç-Sen'in destek vereceği, yerellerin katılımlarını kendilerinin belirleyeceği söylendi. Bu konuyla ilgili şu öneriler geldi: Tuzla'ya giderken vapur eylemleri yapmak, 14-15 Haziran Taksim basın açıklaması ve yürüyüş, "Tuzla'da bir işçi daha ölmesin" yazılı kokart, broşür, duvar gazetesi, greve katılmayan illerin basın açıklaması vb. ile destek vermesi.

Bir sonraki temsilciler meclisi toplantısının 11 Ağustos'ta yapılması kararlaştırıldıktan sonra toplantı bitirildi.

İstanbul Ekim Gençliği

Genç Sen İÜ'nün şube toplantısı...

"Karar alamama" sorunu sürüyor!

İstanbul Üniversitesi Genç Şube toplantısı 2 Haziran günü DİSK Genel Merkezi'nde yapıldı. 30 kişinin katıldığı toplantıda salt çoğunluk sağlanamadı. Toplantının tartışmaları ilk etapta katılım üzerinden yürüdü.

Şimdiye kadar gerçekleştirilen üç toplantı içinden sadece birinde çoğunluğun sağlanabildiğine değinildi ve fakültelerde gerçekleştirilen toplantıların da benzer bir biçimde gerçekleştiğine işaret edildi. Bu tablonun yarattığı "karar alamama" eğilimi ifade edildi. İleriye dönük hedefler tartışıldı.

Bu tartışmalarda öne çıkan iki nokta vardı: Birincisi, Genç-Sen'in üniversiteler içerisinde sahiplenilmediği ve politik olarak gerilediği düşüncesiydi. İkincisi ise, bu sorunun aynı zamanda kullanılan mekanizmaların yanlışlığından da kaynaklandığı yönündeydi. Genç-Sen'in sahiplenilmesi için öncelikli olarak üniversitelerde üyelerle tartışma yürütülmesi, çalışmaların yoğunlaştırılması, gelecek yıl yapılacak çalışmaların daha iyi örülebilmesi vb. konular ele alındı. Bu yönlü yaşanan sorunların fakültelerde yapılacak toplantılarda tartışılması, burada ortaya çıkacak çözüm önerilerinin ÜYK'ya ya da bir sonraki şube toplantısına getirilmesi karara bağlandı.

Bu tartışmalardan sonra divan tarafından temsilciler meclisi aktarımı yapıldı. Varsa sorular üzerine tartışılması önerildi. Bunun üzerine bir arkadaşımız şimdiye kadar üç defa gerçekleştirilen temsilciler meclisi toplantılarında salt çoğunluğun sağlanamaması nedeniyle karar alınmadığını belirterek temsilciler meclisinde yürütülen tartışmaların biçimini sordu.

Diğer üniversitelerin benzer sorunlara "nasıl çözüm ürettikleri" sorusunu tartışmaya açtı. Diğer illerin toplantılara katılımının nasıl olduğu soruldu. Bunun üzerine yeniden "öğrencileri nasıl çalışmaya katabiliriz" tartışması yapıldı. Şube toplantısında yapılan tartışmaların fakülte meclislerinde tartışılması kararlaştırıldıktan sonra toplantı sona erdi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Genç-Sen: "Yaşasın sendikal mücadelemiz!"

Genç-Sen'in kurulmasına "üyelerin işçi veya işveren olmadığı ve bir işkoluna mensup olunmadığı" gerekçesiyle izin verilmemişti. 29 Mayıs günü Yenibosna Adliyesi'nin önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Ardından karara itiraz etmek için dava açıldı.

Basın açıklamasında, 30 üniversitede şubeler kurulduktan ve kurucu genel kurul gerçekleştikten sonra Mart ayında İstanbul Valiliği'ne başvuru yapıldığı, kurulduğu bildirilmiş olmasına rağmen izne tabiymiş gibi reddedildiği söylendi.

Açıklama şu sözlerle son buldu: "Hiçbir yasal düzenleme veya hiçbir keyfi uygulama öğrencilerin kendilerini temsil eden, okul yönetimlerine katılan bir sendika kurmalarına engel olamayacaktır. Yasaların zamanla ve toplumsal tepkiyle değişeceğini biliyoruz. İşte bu nedenle ısrar ediyoruz ki öğrencilerin sendikası olur. Genç-Sen yıllar önce KESK'in bugün Emekli-Sen'in verdiği mücadeleleri vermeye ve öğrencilerin sendikal örgütlenme haklarını kazanmak için mücadeleye hazırdır."

Basın açıklamasına 25 kişi katıldı. Açıklamada "Genç-Sen haykır kapatmaya hayır!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Asla yalnız yürümeyeceksin!" sloganları atıldı.

İstanbul Ekim Gençliği

ODTÜ'de boykot kazanımla sonuçlandı...

Eylem bitti, mücadele devam ediyor!

İsa Demiray Yurdu'nda başlayan ve ardından yaklaşık 10 farklı yurda sıçrayan yurt kantini boykotları Refika Aksoy Yurdu hariç tüm yurtlarda kazanımla sonuçlandı ve fiyatlar öğrencilerin istediği düzey çekilmesi ile bitirildi.

İsa Demiray Yurdu'nun 8. günde, 1., 3., 4., 7., 8. yurtlarda ve Osman Yazıcı'da çok kısa sürede kantin sahipleri geri adım atmak zorunda kaldılar.

Rektörlük geri adım atmak zorunda kaldı!

ODTÜ yönetimi ilk önceleri öğrencileri muhatap almadı ve fiyatların düşürülmesini talep eden imzaları kabul etmedi. Ancak boykotun tüm ODTÜ yurtlarına yayılması ve kararlılıkla devam etmesi üzerine rektör öğrencilerle görüşmeyi kabul etti. Bu görüşmede tüm taleplerin yerine getirilmeye çalışılacağına söz verdi.

ODTÜ yönetimi kantin fiyatlarının üst limitlerini belirleyerek kantinlerindeki malların pahalı olmasında pay sahibidir. Aynı zamanda yemeklerin kalitesizliği ve hijyenik olmayan koşullarda hazırlanmasına da sessiz kalmaktadır. Bu durum kendilerine sorulduğunda ise, "durumun böyle olduğunu bilmiyorduk, hemen düzelteceğiz!" demeye başladılar.

26-27-28 Mayıs akşamları yurtlar bölgesinde gerçekleştirilen gece eylemleri ile yurt kantinleri başlayan boykot, 2. Yurdun öncülüğünde barınma sorununa ve yurtların genel sorunlarına evrilmiş oldu.

Sırasıyla 200, 500 ve 800 öğrencinin katıldığı gece eylemlerinin sonuncusunun ardından 2. Yurt önünde gece yatılması ile birlikte süreç önemli bir noktaya ulaştı. Yaklaşık 30

öğrencinin 2. Yurt önünde yataklarını sererek yatması barınma sorununa karşı mücadelenin daha ileri boyutlara taşınacağına bir ifadesi oldu. Bu eylemler yurt öğrencileri tarafından sahiplenildi. Toplantılarında alınan kararlarla hareket eden öğrencilerin kendilerinin söz sahibi olduğu, inisiyatif kullanarak özne haline geldiği bu eylemler coşkulu ve kitlesel geçti. Yurtlar müdürünün gece yarısına kadar eylemleri takip etmesi ve sürekli olarak kontrol altına almaya çalışması, rektörlüğün tavrındaki ani değişim rektörlüğün köşeye sıkıştığının göstergesiydi.

Boykotun yayılması tartışmaları...

Boykotun başlaması ile birlikte eylemin merkezileştirilmesi ve ortaklaştırılması tartışmaları da başladı. Sürekli olarak yurtların inisiyatifinin geliştirilmesi, kararların yurtlardaki toplantılarla

tabandan alınması ve böylelikle merkezileştirilmesi yönündeki düşünceler birer iyiniyetten öteye gitmedi. 100 öğrencinin katıldığı ve 26 Mayıs günü gerçekleştirilen toplantıda (yurtlarda kalan-kalmayan öğrencilerin ve yurt temsilcilerinin bulunduğu toplantıda) boğucu tartışmalar yapıldı. Dar grupçu dayatmalar, tartışmalar hakim oldu.

Toplantıda somut eylem önerileri ve her yurdun bir yurt birliği ve yurt komitesi temelinde örgütlenmesi tartışmaları sonuç alıcı bir şekilde sürdürülemedi. 2. ve 4. yurtda doğasında oluşturulan komiteler ile yurt ve kat temsilcilikleri diğer yurtlarda hayata geçirilemedi. Ancak her yurdun bu sürece girmiş olması, bu dönemin sonunda olanaklı olan her yurtda oluşturulacak birliktelikler en büyük kazanımı olacaktır.

Yurtlardan tüm okula yayılan bu süreçte yurt toplantılarında alınan kararların ve oluşturulan inisiyatiflerin belirleyici olması gerekirken, Öğrenci Kolektifleri ve Öğrenci

Muhalefeti eylemde belirleyici oldular. Toplantılarda alınan kararları uygulamamaları, dağınkılığa karşı alınacak önlemlerdeki yetersizlik ile eyleme kendi rengini verme tavrı eylemin zayıf kalmasına yolaçtı. Dağınkılığın ardından yaklaşık 100 kişiyle yurtlar gezildi. Yaşanan dağılmanın ardından eylem yeniden toparlanamadı.

29 Mayıs 2008 | ODTÜ

Eylem bitti, mücadele devam ediyor!

Eylemin eleştirilecek birçok yanı olmasına karşın, yurtlar bölgesinde oluşturulacak birlikteliklerin önünün açılmasına, yurtlardaki toplantılarda bu eylemin tartışılmasına ve herkesin kendisine paylar çıkarmasına neden oldu. Eylemdeki ortak sofraya, çekilen halaylar dönem sonu ve final başlangıcı olmasına rağmen ODTÜ'deki mücadele ruhunun varlığının bir göstergesidir. ODTÜ'ye boykot yayılmamış olsa da, ortaya çıkan kazanımlar korunmuş ve ileriye dönük sonuçlar çıkarabilmenin ve yurt birlikleri oluşturabilmenin imkanları artmıştır.

Bu süreçte yiyecek ve içeceklerin fiyatlarındaki ucuzlama ve yurtlarda oluşturulan birliktelikler dönemin en büyük kazanımıdır. Bu kazanımlar korunarak büyütülmeli ve yurtlardan başlayan bu hareketlilik piyasalaştırılan ve ticarethaneye dönüştürülen ODTÜ'nün genele taşınmalıdır.

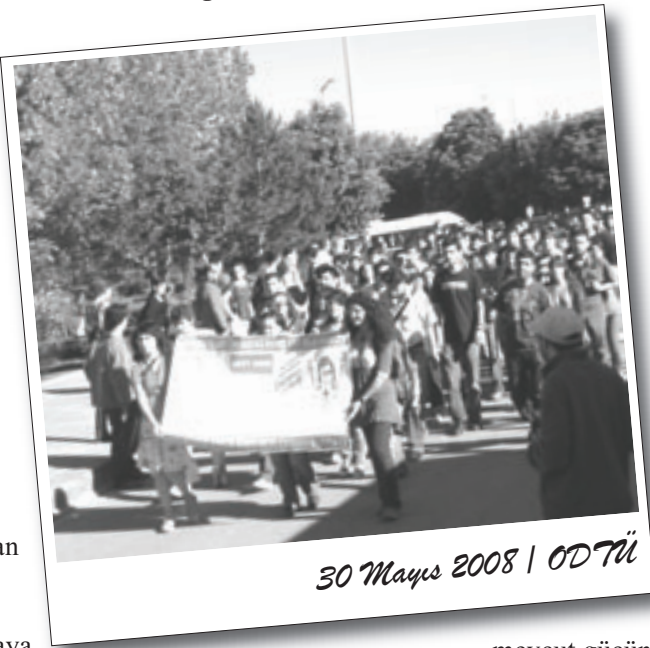
Haziran ayının ortasında gerçekleştirilecek Rektörlük seçimleri bu süreçte çok iyi değerlendirilmeli ve "Söz, yetki, karar hakkı" talebiyle mücadele devam ettirilmelidir.

ODTÜ Ekim Gençliği

29 Mayıs büyük eylem: ODTÜ'lüler boykota!

29 Mayıs günü Fizik bölümü önünden saat 17:00'de başlayan yürüyüş yemekhane ve Rektörlüğün önünden geçilerek yurtlara doğru devam edildi. Yurtlar bölgesine gelmeden önce 500 öğrencinin yürüdüğü, yurtlar bölgesinde daha da kitleselleşileceğinin düşünüldüğü eylem 5. Yurt önünde kurulan ortak sofraya ve halaylarla devam etti. Ancak anlamsız bir bekleme hali yüzünden

mevcut gücünü de koruyamadı. Buna eylem saatinin belirlenmesinden eylemin kurgusuna, yurt temsilcilerine inisiyatif tanınmasından öğrencilerin eylemde birer özne olarak bulunmasına kadar birçok etken neden oldu.

30 Mayıs 2008 | ODTÜ

Gaziantep: "Parasız ulaşım istiyoruz!"

Gaziantep'te ulaşım fiyatlarına %95 zam yapılması kentte büyük bir tepkiye yolaçtı. Gaziantep Genç-Sen bu zamma karşı üniversitede bir çalışma yürüttü ve bu çalışmaların sonucunda 29 Mayıs günü yaklaşık 100 öğrencinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde "Parasız ulaşım istiyoruz!" pankartı açıldı.

Öğrencilerin yapmak istediği yürüyüş çevik kuvvet tarafından engellenmek istendi ve basın açıklaması kapı önünde gerçekleştirildi. Çevik kuvvetin yasakçı tutumunu kapı önünde gerçekleştirilen oturma eylemiyle protesto edildi.

Eylemde "Müşteri değiliz, öğrenciyiz!", "Ulaşım haktır satılmaz!" sloganları atıldı.

Öğrenciler TMMOB Genel Kurulu'ndaydı!

“Söz hakkımız engellenemez!”

TMMOB Genel Kurulu'nun 3. günü olan 31 Mayıs'ta Ankara ve İstanbul'dan yaklaşık 40 mühendislik, mimarlık ve planlama öğrencisi taleplerini haykırmak için TMMOB Genel Kurulu'na katıldı. İstanbul'dan mimarlık, elektrik ve çevre mühendisliği öğrencileri ile Ankara'dan elektrik, jeoloji, inşaat, maden, makine mühendisliği ile mimarlık ve şehir bölge planlama öğrencileri katıldılar.

3. günün sabahı öğrenciler birçok delegenin de desteği ve imzasıyla 2 önerge hazırlayarak genel kurula sundular. Önergelerden ilki, merkezi TMMOB Öğrenci Örgütülüğü ile Oda Öğrenci Komisyonları'nın ortak hareket etmesi ve TMMOB bünyesinde öğrencilerin daha aktif çalışabilmesini sağlayacak adımların atılması talebini içeriyordu.

İkinci önerge ise, ilki Kasım 2006'da yapılan, ikincisinin ise Kasım 2007'de yapılması planlanan ancak yapılmayan kurultayın yapılmasına yönelikti. Bu kurultayın öğrencilerin inisiyatif aldığı, örgütlenmesinden tartışma başlıklarına kadar birer öznesi olduğu ve özgürce sorunlarını tartışabileceği bir kurultay olması gerektiği yönündeydi.

Ankara Jeoloji Mühendisliği Odası Delegesi Hakan Tanyaş, söz hakkının öğrencilerde olması gerektiğini vurguladı. Divan delegeler dışında hiç kimsenin genel kurulda konuşamayacağını, bunun tüzüğe aykırı olduğunun belirtti. Tanyaş, öğrencilerin söz hakkı talebinin oylanmasını talep etmesine rağmen bu talep divan tarafından reddedildi. Tanyaş, tüzüğün başka noktalarda da ihlal edildiğini, ancak konu öğrencilere söz hakkı tanınması olduğunda tüzük gerekçesiyle karşı çıktığını, bunun anti-demokratik bir uygulamaya olduğunu söyledi. Ve bu “*tüzük demokratik işleyişe ters düşüyorsa değiştirilmelidir*” dedi.

Ardından kürsü önergeleri üzerine lehte konuşmak isteyen Mehmet Soğancı'ya bırakıldı. Soğancı'nın konuşması sırasında öğrenciler alkışlarla ve sloganlarla hem kendilerine söz hakkının verilmemesini hem de TMMOB Başkanı olan ve yıllardır TMMOB öğrenci üyeleri tarafından yapılan çalışmaların ve örgütlenmelerin karşısında yer alan Soğancı'yı protesto ettiler. “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Söz, eylem hakkımız engellenemez!”, “Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde!”, “Teoman Öztürk aramızda!” sloganları atıldı ve ardından sloganlarla salon terkedildi. Salonun büyük bir çoğunluğu alkışlarla öğrencilere destek verdi.

Önergeler Genel Kurul tarafından kabul edilse de, TMMOB yönetiminin örgüt içi demokrasiyi işleten bir tavır sergilemediği ortaya çıktı.

Hükümetteki mühendis kökenli bakanlardan

Bayındırlık ve İskan Bakanı Faruk Nafiz Özak, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu'nun üyesi buldukları TMMOB'a bağlı odalarından “ihraç talebi” ile oda onur kurullarına sevk edilmesi için ek gündem maddesi olarak verilen önergenin oylaması 3. gün yapıldı. Oylamadan önce yaklaşık iki saatlik bir tartışma yapıldı.

Önerge şöyle gerekçelendirildi: “*Bakanlıkları süresindeki icraatları, kamunun ve ülkenin çıkarlarının korunmasında, yurdun doğal kaynaklarının bulunmasında, korunmasında ve işletilmesinde, çevre ve tarihi değerlerin ve kültürel mirasın korunmasında, tarımsal ve sınai üretimin artırılmasında ve teknik kalkınması yönünde olması gerekirken, kamu mallarının ve çıkarlarının yerli yabancı sermaye gruplarına feda edilmesi şeklinde gerçekleşmiş ve devam etmektedir.*”

Önergenin karşısında konuşanlar -Mehmet Soğancı dahil- “TMMOB sadece AKP karşıtlığı ile kendisini var edemez, doğal kaynakların korunması konusunda çalışmalar yaparak tavrı alır. Ancak bunu bu 5 bakanın ihraç istemiyle yapmaz” dediler. Yapılan oylama sonucu 192'ye karşı 255'e oyla sözkonusu bakanların onur kurullarına ihraç istemiyle sevk edilmelerine karar verildi.

Bunun dışında halen TMMOB içerisinde “Kürt” kelimesinin kullanılmasından rahatsız olan bir kesim olduğu, bu konudaki önergelere karşı verilen tepkiden de belli oldu.

Jeoloji Mühendisliği Odası delegelerinin tartıştığı ve doğal kaynakların halkın yararına kullanılması ve siyanürle altın aramacılığına karşı TMMOB'un tavrı alması ve bu konuda bir rapor hazırlanması önerisine, başını Maden Mühendisliği Odası delegelerinin çektiği delegeler tarafından karşı çıktı.

Siyanürle altın aramacılığının teknik bir konu olduğunu, TMMOB'un bu konuda tavrı almasının yanlış olduğunu söylediler. Yapılan oylamada iki önergenin hemen hemen eşit oy almasına rağmen divan oyları saymayarak önergede siyanürle altın aramacılığına karşı tavrı içermeyen madencilerin önergesini kabul etti.

Oyların sayılmadığı yönündeki itirazlara karşı “gözümüz var gördük” denildi. Ancak kürsüde bulunan birçok delege “biz de gördük ama hiç de bariz bir fark yoktu” dediler. Divan anlaşılabilir bir şekilde tutumunda ısrar etti. Oylama oldu bittiye getirildi. Önergesi kabul edilenler salonu terk ederken önergesi kabul görmeyenler kürsüye yürüdüler. Kabul edilen önergenin geri çekilmesi ile tartışma son buldu.

Toplumcu Mühendislik ve Mimarlık Öğrencileri

İÜ Edebiyat Atölyesi'nin faaliyetlerinden...

Bu hafta Edebiyat Atölyesi'nin 4. toplantısını Yazıhane, Tiryak, Kamp-üs, Saçma ve Edebiyat Atölyesi dergileri olarak gerçekleştirdik. Toplantılara ilk defa katılan arkadaşlara önceki toplantı özetlendikten sonra önümüze koyduklarımızdan bahsederek devam ettik.

Öğrencilere ulaşmak amacıyla stand açabilmek için Edebiyat Fakültesi Dekanlığı'na dilekçelerle başvurulmuştu. Dilekçelere red cevabı geldi. Kantinde açma fikri üzerine ortaklaştık. Bir hafta sonra tüm dergilerin yeni sayıları çıkmış olacak. Düzenli bir şekilde kantinde ortak masa açacağız.

Edebiyat Kulübü'ne ulaştık. Önümüzdeki hafta kulüpteki arkadaşlarla bir görüşme gerçekleştireceğiz. Yaptığımız atölye çalışmasını kulüp faaliyetiyle bütünleştirmeye çalışacağız.

Sonrasında geçen hafta planladığımız “Edebiyat ve popülarizm” söyleşi üzerine konuştuk. Kapsamlı bir konu olması ve sınavların yaklaşmasıyla yarıda kalma ihtimalinden dolayı söyleşi önümüzdeki senenin başında yapma kararı aldık. Yazın kendi adımıza da hazırlık yapacağız ve önümüzdeki dönemde üç hafta sürecek şekilde gerçekleştireceğiz.

“Anlamak ve değiştirmek için yaratıcılık...”

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nde Edebiyat Atölyesi Dergisi 29 Mayıs günü “*Anlamak ve değiştirmek için edebiyat*” başlıklı bir söyleşi düzenledi. Feyza Hepçilingirler'in katılımıyla gerçekleşen söyleşi bir arkadaşın programı sunuşu ve Hepçilingirler'in yaşamını anlatan bir konuşmayla başladı. Ardından söyleşiye geçildi.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan Hepçilingirler'in kendi yaşamından örnekler vererek yaptığı konuşma dikkat çekiciydi. Yazmanın önemi üzerine başlayan konuşma edebiyat ve popüler kültür başlığıyla devam etti. Burada '80 darbesinin ve Özal döneminin edebiyat ve gençlik üzerindeki etkilerinden bahsedildi. “*Edebi olan politik midir?*” sorusuna verilen yanıtla söyleşi sonlandırıldı.

Birçok kişinin anlatılanlar ve başlıklar üzerinde soru sorması söyleşinin canlı geçmesini sağladı. Söyleşiye 30 kişi katıldı.

Kamp-Üs Edebiyat Atölyesi

İLPG etkinliği...

“Eleme sınavları değil, gelecek istiyoruz!”

İstanbul Liseli Gençlik Platformu'nun hazırlıklarını 1 Mayıs'ın hemen ardından başlattığı “*Eleme sınavları değil, gelecek istiyoruz*” şenliği 31 Mayıs günü Kartal'da gerçekleştirildi.

1 Mayıs sonrasında ÖSS karşıtı bir çalışma planladık. Gerçekleştirdiğimiz yerel etkinlikler ile ÖSS karşıtı merkezi etkinliğin ardından 7 Haziran'da gerçekleşecek “ÖSS duvarını yıkalım” mitingi ile kampanyamız tamamlanmış olacak.

Liselerde ÖSS üzerinden hazırladığımız bülten ve referandum çalışması ile sürdürdüğümüz faaliyet son hafta etkinlik çağrısı ile devam etti.

Etkinlik Yaşar Kemal'in “Merhaba” şiirini okumasıyla başladı. Sunucuların etkinliğin anlamına dair konuşmasının ardından Nurhak şehitleri ve devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşmüş tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Ardından ÖSS'nin bugün liseliler için ne anlama geldiğini ifade eden bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyonun ardından açılış konuşmasını yapmak için İLGP temsilcisi sahneye çıktı. Liselilerin geleceksizliğine mahkum olmadığı, bu tabloyu değiştirebilecek tek şeyin ise gelecek için mücadele etmek olduğu vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından *Ekim Gençliği* adına etkinliği selamlayan bir konuşma yapıldı. Konuşmada eğitim alanında yaşanan dönüşümlerin bütünlüklü çerçevesi çizildi ve bugün gerek liselerde gerekse üniversitelerde ağırlaşan baskı koşullarının düzen açısından nasıl bir yere oturduğu, düzenin gençliğe sunabileceği bir “gelecek” olmadığı, bugün gençliği mücadeleye kazanabilmenin koşullarının her zamankinden daha fazla olduğu dile getirildi. Konuşma, birleşik ve örgütlü mücadele çağrısı ile sona erdi.

Ardından Avrupa Yakası'ndan liseli bir arkadaşımız, liselerde kışkırtılan şovenizm ve milliyetçiliğe karşı “Halkların kardeşliği” şiarını yükseltmemiz gerekliliğine vurgu yaparak Kürtçe bir şiir dinletisi gerçekleştirdi.

Şiir dinletisinden sonra müzik Grup Gölgedekiler sahneye çıktı. Ardından liselileri selamlayan bir konuşma yapan Hasan Sağlam Zazaca türküler, Kazım Koyuncu'dan da bir türkü ve marşlardan oluşan programı sundu. Zazaca Çav Bella'yı ve ardından “İbrahim Yoldaş” marşını söyleyerek programını bitirdi.

Geçmişten günümüze gençlik hareketini ve İLGP'nin liseli gençlik mücadelesinde bulunduğu yeri anlatan bir sinevizyon gösteriminin ardından Avrupa Yakası'ndan liseli arkadaşlarımız, Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümü vesilesiyle hazırladığı şiir dinletisini sundular. Nazım'ın şiirleri ile ustayı anlatan dinleti oldukça etkileyiciydi.

Şiir dinletisinin ardından bir İLGP'li tarafından kapanış konuşması yapıldı. Konuşmada liselilerin mücadele etmekten başka bir seçeneklerinin olmadığı, gerçekleştirilen şenliğin bu mücadelenin bir parçası olduğu ve sürdürülen faaliyetin gücüyle önümüzdeki döneme yüklenmek gerektiği belirtilerek, 7 Haziran'da gerçekleştirilecek ÖSS karşıtı mitinge güçlü bir katılım çağrısı yapıldı.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

Mamak İşçi Kültür Evi'nin dayanışma pikniği!

Mamak İşçi Kültür Evi olarak düzenlediğimiz birlik ve dayanışma pikniğinin 7.'si 1 Haziran günü başarıyla gerçekleştirildi. Piknik, politik açıdan güçlü ve kolektif bilince uygun bir şekilde geçti. Piknik alanına “*Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, faşist saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!*” pankartı asıldı.

Önce etkinlik programı açıklanarak görev paylaşımı yapıldı, komiteler oluşturuldu. Davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Ortak kahvaltı sofrası hep birlikte kuruldu. Kahvaltının ardından sportif etkinliklerden oluşan programa geçildi. Bu bölüm oldukça canlı geçti.

Davul zurna eşliğinde çekilen halayların ardından ortak sofraya kuruldu. Öğle yemeğinin ardından etkinlik programına geçildi. Önce İşçi Kültür Evi adına bir açılış konuşması yapılarak piknikle amaçlanan dile getirildi. Sosyal yıkım saldırıları ve devlet terörü karşısında işçi ve emekçilerin birliğinin ve dayanışmasının önemine vurgu yapıldı. Kurulan kardeşlik sofrasının önümüzdeki süreçlerde büyütülmesi çağrısında bulunuldu.

Ardından devrimci sanatçılar Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan anma programı gerçekleştirildi. Mücadeleyle güçlü bağlar kuran iki devrimci sanatçı kendi mısralarıyla birlikte bir kez daha yaşatıldılar. Sincan İşçilerin Birliği Kurultayı adına bir arkadaşımız sosyal yıkım saldırılarını ele alan sunum gerçekleştirdi. Sonrasında işçiler iş kazaları, güvencesiz çalışma ve düşük ücretleri ele alan konuşmalarıyla serbest kürsüde konuştular.

Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu türkü ve halay parçalarından oluşan bir dinleti gerçekleştirdi. Çekilen halayların ardından şiir ve koro eşliğinde Nazım'ın “Akın var” şiiri seslendirildi. Son olarak Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu “Yer misin yemez misin” isimli, içinde izleyicilerin de yer aldığı doğaçlama bir oyun sahnelendi, sahte umutlar yayan yarışmalar teşhir edildi. Etkinlik kapanış konuşmasının ardından çekilen halaylar ve sportif etkinliklerle sona erdi.

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından üç haftalık bir ön çalışmayla örgütlenen pikniğe 90 kişilik bir katılım oldu. Pikniğe ön çalışmanın enerjisinin gerisine düşen bir katılım olmakla birlikte, piknik oldukça başarılı ve güçlü bir biçimde geçti.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

İzmir'de ÖSS kampanyası...

İzmir LGP olarak üç haftadır aralıksız ÖSS kampanyası yürütüyoruz. 29 Mayıs günü Karşıyaka Çarşı girişinde Liselilerin Sesi'nin militan satışını gerçekleştirdik. Aynı zamanda ÖSS'yi teşhir eden bildirilerimizi ve imza metinlerimizi kullandık.

Özellikle işçi ve emekçilerin yoğun ilgisi dikkat çekiciydi. ÖSS kampanyamızın başlangıcından bu yana yaklaşık 1400 imza topladık. Bu çalışma boyunca liselilerle ÖSS üzerine çeşitli tartışmalar yapma imkanı bulduk. Genel tartışma konusu olan sınava girişin paralı olması ve sınava hazırlık sürecinin dersaneleri zorunlu kılması, geniş bir liseli kesiminin sınavın ön hazırlık sürecinde maddi olanaksızlıklardan dolayı doğrudan elenmesi üzerine liselilerle tartıştık.

Ayrıca ÖSS gibi eleme sınavlarının kader olmadığını, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için ÖSS'ye ve ticari eğitime karşı örgütlü mücadele yürütmemiz gerektiğini ajitasyon konuşmalarıyla dile getirdik. Faaliyetimiz 2,5 saate yakın sürdü. “Öğrenci Sömürü Sınavı”nın yaklaşmasının liselileri adeta evlere ve dersanelere hapsetmesinden dolayı şehrin kalabalık yerlerinde fazla liseli yoktu.

Bundan sonra da İzmir Liseli Gençlik Platformu olarak, tüm lisei ve dersane gençliğinin sorunlarını işlemeye devam edeceğiz.

İzmir Liseli Gençlik Platformu (İLGP)

Kartal'da Nazım Hikmet anması!

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği olarak 4 Haziran günü Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve Orhan Kemal'in ölüm yıldönümleri dolayısıyla bir anma etkinliği düzenledik. Öncesinde afişlerle, el ilanlarıyla etkinliğe çağrı yaptık.

Devrimci ozanlarımızın şiir ve fotoğrafları başta olmak üzere, değişik görsel materyalleri de kullanarak hazırladığımız panonun dışında, Nazım Hikmet ile ilgili bir karikatür sergisi hazırladık.

Etkinlik programı saygı duruşu ile başladı. Ardından Nazım Hikmet ile ilgili bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Açılış konuşmasında etkinliğin anlamı ve amacı anlatılarak şunlar söylendi:

"Nazım Hikmet üzerine çok söz söyleniyor. O yalnızca şiirle değil, müzikle, resimle, mücadeleyle ve daha birçok şeyle anılıyor. Biz Nazım'dan 'vatan hainliği'ni öğrendik. Biz Nazım'dan sevmeyi, insan olmayı, yaşamayı ama yaşarken aynı zamanda onun gereklerini yerine getirmeyi, bedel ödemeyi öğrendik! Biz Nazım'dan gecelerinde aç yatılmayan gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünyanın mümkün olduğunu öğrendik."

Yapı Kredi Yayınları'nın Nazım'ı tekelleştirme çabasına karşı tutum almaya çağrı yapılan konuşmada "bütün bu değerler bizlerindir" vurgusu yapıldı.

Konuşma Kültür Evi'nin etkinliklerine çalışmalarına destek olma çağrısıyla sona erdi.

Daha sonra Kültür Evi çalışanlarımızın hazırladığı şiir dinletisine geçildi. İlgiyle izlenen bu bölümde Nazım'dan ve Ahmed Arif'ten şiirler okundu.

Etkinlik Nazım'ın şiirlerinden bestelenmiş şarkılarla sona erdi. Asker Kaçağı ve Karlı Kayın Ormanı'nın seslendirildiği bu bölümde şarkılar hep birlikte söylendi. Etkinliğe 30 kişi katıldı.

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği çalışanları

Tokat'ta Nazım Hikmet anması...

Eğitim-Sen Tokat şubesinde 3 Haziran günü Nazım Hikmet anması düzenlendi. Etkinlikte konuşmalar ve slayt gösterisinin yanısıra, Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'ten şiirler okundu. Sözlerini Nazım Hikmet'in şiirlerinin oluşturduğu şarkılar söylendi.

Etkinliğe büyük çoğunluğunu Eğitim-Sen üyelerinin oluşturduğu 45 kişi katıldı. Coşkulu bir havada gerçekleşen etkinlik, Ruhi Su dinletisi ile son buldu.

Sosyalist Kamu Emekçileri / Tokat

İstanbul Barosu Nazım Hikmet'i andı...

İstanbul Barosu Kültür ve Sanat Komisyonu 3 Haziran akşamı Nazım Hikmet'i ve siyasal nedenlerle hapse girmiş sanatçıları anma gecesi gerçekleştirdi.

Sunuculuğunu Tolga Köseoğlu ve Bilgesu Erenus'un yaptığı gecede açılış konuşmasını Kültür Sanat Komisyonu Başkanı Ömer Yasa yaptı. Ardından Tiyatro Simurg Nazım'ın şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisi sundu. Program '80'li yılların anlatıldığı sinevizyon eşliğinde devam etti.

Sanatçılar adına açılış konuşmasını Sennur Sezer yaptı. Hergün sayısı artan F Tiplerine dikkat çekti. Tiyatro Simurg etkinlik boyunca konuşma aralarında, yaşamlarının büyük bölümünü hapishanelerde geçiren şairlerin şiirlerinden oluşan şiir dinletisi sundu.

Nazım Hikmet'in şiirlerinin ve mektuplarının da okunduğu gecede tutsakların avukatlarıyla görüşmelerinin içerdeki bütün tutsaklar için önemine vurgu yapıldı. Avukatların getirdiği özgürlük kokusunun içerdekilere hayatını devam ettirme gücü verdiği dile getirildi.

Geceye katılan Av. Behiç Aşçı ve Av. Ümit Altaş'a yöneltilen "Neden 80 sonrası hapishanede artık sanatçı yok? Artık içerde sanatçı olmayışı ülkemizde ifade özgürlüğünün ilerlemesi gibi görülebilir mi?" sorusuna Av. Ümit Altaş "bakıp görebilen için F Tipleri'nde bir hayli yazan-çizen olduğunu" söyledi. Behiç Aşçı konuşmasında demokrasi ve bağımsızlık için mücadelede bedel ödemek gerektiğini vurgulayarak sanatçıdan beklentisinin yaşadığı çağın, dünyanın sorunlarını ortaya koyması ve bunun için mücadele etmesi olduğunu vurguladı.

Geceye Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ve bir tersane işçisi dernek üyesi konuşmacı olarak katıldı.

Zeynel Nihadioğlu konuşmasında şunları ifade etti: "Biz Nazım'ı devrimin ve sosyalizmin şairi olarak görüyoruz. 'Ve elbette sevgim, elbet dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle; işçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet' diyen Nazım'ın işçi sınıfının mücadelesine olan inancını görebiliyoruz. Elbette ki Nazım'ın dediği gibi mücadele ediyoruz."

Daha sonra TİB-DER üyesi tersane işçisi de bir konuşma yaptı. 15 Haziran dayanışma etkinliğine çağrıyla içeren konuşmasının ardından anma etkinliği sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bielefeld'de devrimci sanatçılar anıldı...

Haziran ayında kaybettiğimiz devrimci sanatçılarımız Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'i "Haziran'da ölmek zor!" adı altında gerçekleştirdiğimiz geceyle ölüm yıldönümlerinde andık.

Etkinliğe ilişkin el ilanlarını ve afişleri Türkiyeliler'in yoğun olarak yaşadığı bölgelerde kullandık. Birçok yeni insana giderek, yaygın ev ziyaretleri gerçekleştirdik.

1 Haziran günü gerçekleştirdiğimiz etkinlik, bir yoldaşımızın yaptığı sunuşla başladı. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimine geçildi.

Etkinlik, bir yoldaşımızın, Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'i büyük kılan en önemli şeyin, onların yaşamı değiştirmeyi yaşamaktan daha önemli görmeleri olduğunu vurgulayan konuşmasıyla devam etti.

Ardından, Erdoğan Egemenoğlu Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan "Yaşamaya Dair" adlı, oldukça etkili bir şiir dinletisi sundu. Bölgemizdeki gençlerden oluşan Grup Al-Senyo'nun dinletisinin ardından programa ara verildi.

Programın ikinci kısmında, Kemal Kahraman, Maviş Güneşer ve Ahmet Turgil bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Dinleti beğeniyle izlendi.

Daha sonra Grup Al-Senyo çeşitli yörelerden halay parçaları seslendirdi. Çekilen halayların ardından etkinlik sonlandırıldı. Etkinliğe yaklaşık 90 kişi katıldı.

BİR-KAR / Bielefeld

Nazım Manisa'da anıldı...

İşçi sınıfının büyük şairi Nazım Hikmet Manisa'da da anıldı. Manisa İşçi Birliği Derneği olarak Nazım Hikmet'i anmak amacıyla 3 Haziran günü Manolya Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Nazım Hikmet'in "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine, bu davet bizim" dizelerinin ve "İşçi sınıfının büyük şairi Nazım Hikmet haklı davamızda yaşıyor!" şiarının yazılı olduğu ozalit afişimizin açıldığı basın açıklaması saat 18:00'de yapıldı.

Manisa işçisinin sesi *Haklı Dava* gazetesinin arka kapağında yer alan Nazım yazısının okunduğu basın açıklaması, derneğimizin yönetim kurulu üyesi Fuat Şengül tarafından yapıldı. Derneğimizin yönetim kurulu üyesi Ahmet Subaşı tarafından ise Nazım'ın "İşçi sınıfına selam" ve "Vatan haini" şiirleri okundu. Açıklamaya yerel basın da ilgi gösterdi.

TKP ve Genç-Sen üyelerinin de katılarak desteklediği açıklamada yine Haziran ayında yitirdiğimiz Orhan Kemal ve Ahmed Arif de anıldı. Açıklamanın ardından *Haklı Dava* gazetesinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Manisa İşçi Birliği Derneği çalışanları

İşçi sınıfının ve sosyalizmin büyük şairi Nazım Hikmet yaşıyor!

“O mavi gözlü bir devdi” vevasiyeti “Anadolu’da bir köy mezarlığına gömülmek”ti. “Taş maş da istemiyordu”, “Başında bir de çınar ağacı” olsaydı yetecekti. Fakat O emperyalistlerin uşaklarının en büyük “vatansever” olduğu bir ülkede hala bir “vatan hainiydi”. Ömrü hapishanelerde ve sürgünde geçti, idamla yargılandı. Yaşamak şakaya gelmediğinden büyük bir ciddiyetle yaşadı, hem de hiç ölmeyecekmiş gibi... Ve dışarıda kırk günlük yerde yaprak kıpırdasa O da oradaydı.

İdamla yargılanırken “Ölüm, bir iptte sallanan bir ölü. Bu ölüme bir türlü razı olmuyor gönlüm. Fakat zavallı bir çingenenin kullu, siyah bir örümceğe benzeyen eli geçirecekse eğer ipi boğazıma, mavi gözlerimde korkuyu görmek için boşuna bakacaklar Nazım’a” diyerek, düşünceleri uğruna ölümden korkmadığını gösterecekti.

Kalbi hep en uzak yıldızla birlikte çarptı. Çünkü, “ya ölü yıldızlara götürülecektik hayatı, ya da dünyamıza inecekti ölüm”. Bursa hapishanesine atarak tövbekâr olmasını bekleyenlere inat yoldaşlarına ve sevdiklerine gururla “sevdaınız komünisttir, yatar Bursa kalesinde, mahpus ama zincirini kırmış da yatar” diyebilecek kadar ideallerine bağlıydı. Belki “yatacağı 10 yıl-15 yıl, daha da yatacağından başka”, fakat O, “sallansaydım bir bayrak gibi ipin ucunda keşke” demeyecek, yaşamakta ayak direyecekti. Ve “asla kararmayacak”tı göğsünün sol tarafındaki cevahir.

Bugünlerde O’nun politik kimliğinden korkmaya devam edenler Nazım’ı sadece bir “aşk şairi” olarak anıyorlar. Ancak yine Nazım’ın şiirleri, hiçbir şiirin politik kimliğinden ayrı düşünülemediğini gösteriyor. Çünkü “Topraktan, ateşten ve demirden hayatı yaratanların”, işçi sınıfının şairiydi O. “Seviyorum insanları, sen kavgamın içinde bir insanın sevgilim, seni seviyorum, kavgamı seviyorum” derken, mevcut burjuva sömürü düzeninin tüm kurulu yapısıyla birlikte, değer yargılarının ve kültürünün de karşısında olduğunu ilan ediyordu. “Zaten Tahir olmak da ayıp değildi, Zühre olmak da. Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değildi. Bütün iş Tahir ile Zühre olabilmektir”. O “bahçesinde ebruli, hanımeli açan evin yapamazdı yapısını, çalamazdı kapısını”. El kapılarının kapandığı, insanın bir başka insana kul olmadığı sosyalist bir düzendi arzuladığı... O, bilimsel sosyalizmi, şiirleştirerek anlatabilecek kadar özümsemişti. Yani “24 saat Marks”, “24 saat Engels”, “24 saat Lenin”di yaşam felsefesi.

İdealleriyle, O’nu hapishanelerde yok etmeye çalışan burjuva düzenin tüm engellerini aşıyor, etrafına örülen duvarları bir bir yıkıyordu. Nerede bir isyan, nerede bir başkaldırı olsa kalbi orada çarpıyordu. Yani, “mahpushane duvarlarının arkasındaki dışarıyla birlikte” yaşıyordu. Bazen Sarı Nehre doğru ilerleyen Çin devrimcilerinin yanında, bazen Hitler faşizmine karşı savaşan partizanlarlaydı. Ve memleketini sevdiği için O da asılıyordu Tanya’yla birlikte. Moskova önlerinde dövüşüyordu sonra faşizme karşı. Ve mutluluğun resmini çizemese de, 1961 yazının ortasındaki Küba’nın mutluluğunu hayal edebiliyordu. Mustafa Suphiler’le birlikte boğuluyordu Karadeniz’de ve saplanıyordu göğsüne 15 kara saplı bıçak. Ve “ballı incirleri hep beraber yiyebilmek ve yarin yanağından gayrı, her yer de hep beraber olabilmek için” kılıçtan geçiriliyordu

Bedrettin’in 10 bin müridiyle birlikte. Destanında “yalnız onların maceraları vardı”. Çünkü biliyordu ki, “sen yanmazsan, ben yanmazsam, biz yanmazsak nasıl çıkardı karanlıklar aydınlığa.”

İşte bugün, ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin, emeğimizin, alınterimizin yerli ve emperyalist tekellere resmi satışının imzalandığı parlamentolarından çıkaracakları kararlarla, O’nu hala daha “vatandaş Nazım” yapmak istiyorlar. Ancak Nazım’ın memleket sevgisi “kasaların ve çek defterlerinin içindekiler” değildi. “Şose boylarında açlıktan gebermek, kışın soğuktan it gibi titremek ve sıtmadan ölmek de değildi. Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması, topu da değildi” Nazım Hikmet için vatan...

O “kardeşlerim bakmayın sarı saçlı, mavi gözlü olduğuma, ben Asyalı’yım, Afrikalı’yım” derken, “bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” yaşanacak bir gelecekte bahsediyordu. İşte o gelecekte, “Paranın padişahlığı ve yobazın karanlığı” hüküm sürmeyecek, “ve insanlar ellerini korkmadan, düşünmeden, birbirlerinin ellerine bırakarak, yıldızlara bakarak, ‘yaşamak ne güzel şey’ diyecekler”di. O’nun arzuladığı gelecekte 17 yaşında çocuklar yaşı büyütülerek asılamayacak, kurşunlanamayacaktı. Hep birlikte “güzel günler görülecek, motorlar ışıklı maviliklere sürülecekti”.

3 Haziran 2008...

45 yıldır Nazım Hikmet şiirleriyle yanı başımızda, aramızda. Ama Anadolu’da bir köy mezarlığında değil, Moskova’da bir gömütlükte yatıyor. Başında bir çınar ağacı da yok. Fakat hala “günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor” ve yine “bize bir parça hüznün bırakarak dimdik gidiyor ölümlerimiz, ve biz yine gözyaşı göstermeden ağlamaya devam ediyoruz” gelen ölüm haberlerine. Ancak herşeye rağmen Nazım’ın umudu olan “tohumların tohumu, serpilip gelişen Türkiye işçi sınıfı” bizim de umudumuz olmaya devam ediyor. Çünkü “beklenen günler, güzel günler ellerinizdedir, haklı günler, büyük günler, gündüzlerinde sömürülme, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri...” Ve mutlaka; “dolaşacaktır elbette, en güzel elbisesiyle, işçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet”...

Nazım’ı hapishanelerde teslim alamayanlar, onun adını ders kitaplarına, teknelci bankaların yayınlarına hapsedmeye çalışmaktalar. Adını büyük puntolarla “vatan haini” yazan gazeteler ise artık çoktan O’ndan “büyük Türk şairi” diye bahsediyorlar.

“Arkadaşlarının kanlı kesik başlarını altın tepsiyle satan” köşe yazarı “aydınları” belki de yine denize karanfiller bırakıp, şiirlerini okuyarak onu yadedecekler. Yani yine, “ellerimizden geçinen herkes” ona dair yalan söyleyecek.

Fakat bu kez “bir vapur geçmeyecek Varna önünden” ve O’nu sadece mısralarına ihanet etmeyenler duyacak. Ve bizler, dillerimizde onun şiirleri ve gelecek “güzel günlere” dair inancımızla safları sıklaştırmaya devam edeceğiz. Ve “bizden sonra gelenler demir parmaklıklardan değil, asma bahçelerinden seyredecekler bahar sabahlarını, yaz akşamlarını”...

İşçi sınıfının ve sosyalizmin büyük şairi Nazım Hikmet’in anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz...

Kayseri’de Nazım anması...

Daima ezilenlerin, haksızlığa karşı dövüşenlerin yanında yer alan komünist şair Nazım Hikmet ve Nurhak şehitleri Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga, 1 Haziran günü Kayseri İşçi Kültür Evi’nde anıldı.

Etkinlik, Nazım ve Nurhak şehitleri şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Yapılan konuşmada, Nazım’ın yaşadığı hayata, hayatın getirdiklerine karşı tarafsız kalmadığına, toplumsal sorunlara karşı duyarlı olmayı, işçi sınıfını ve emekçileri aydınlatmayı bir görev kabul ettiğine, onun durduğu tarafın idealleri uğruna mücadeleye girenlerin tarafı olduğuna vurgu yapıldı. Kaderini işçi sınıfıyla birleştiren Nazım’ın, şiirleri ve yazılarıyla bu kimliği ortaya koymaktan geri durmadığına, zorlu günler yaşamasına rağmen umudunu ve inancını koruduğuna dikkat çekildi.

Nazım’ın uzun yıllar boyunca yasaklı kalmasına rağmen şiirlerinin sonraki kuşaklar boyunca dilden dile dolaştığı belirtildi. Burjuvazinin Nazım’ın mücadelecisi yanını, komünistliğini unutturmaya çalışarak sadece aşklarını, yurt sevgisiyle dolu yönlerini öne çıkarttığı belirtilerek, onun unutulmaması ve unutturulmaması gereken yanının komünist kimliği olduğu vurgulandı.

Bugün Nazım’ı ve Nurhak şehitlerini anmanın onların idealleri uğruna mücadeleyi yükseltmekten geçtiğine işaret edildi. Nazım’ın şiirlerinden bestelenmiş şarkı ve türkülerle devam eden anma etkinliği, gerçekleştirilen söyleşinin ardından sona erdi.

Çin-Tayvan ilişkilerinde yeni dönem

Çan Kay-şek'in partisi Komintang (Milliyetçi Parti) Genel Sekreteri Wu Poh-hsiung'un gerçekleştirdiği 6 günlük Pekin ziyareti, Tayvan-Çin ilişkilerinde bir dönemin kapanması anlamına geliyor. Zira ziyaret, Çin Komünist Partisi (ÇKP) önderliğindeki devrimin 1949'da zafere ulaşmasından bu yana ilişkileri gergin olan tarafların anlaşmaları önündeki önemli engellerden birini kaldırmış oldu.

Bilindiği gibi Çin devriminden kaçan Çan Kay-şek, komuta ettiği karşı-devrimci güçlerle birlikte Tayvan adasına sığınmış, arkasındaki emperyalist güçlerin desteği ile "Milliyetçi Çin"i kurduğunu ilan etmişti. O tarihten bu yana Çin-Tayvan ilişkileri gergindi.

Adayı karşı-devrim üssü haline getiren Komintang, uzun yıllar ABD emperyalizminin destek ve teşvikleriyle Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı faaliyet yürütmüştür. Bu gerici misyonundan dolayı ödüllendirilen Tayvan, 1971'e kadar BM Güvenlik Konseyi'nde ABD, Rusya, İngiltere ve Fransa ile birlikte 5 daimi üyeden biri olarak yer almıştır.

Adayı topraklarının bir parçası kabul eden Çin ise, tam bağımsızlık kararı alması halinde, Tayvan'a askeri müdahale ile adayı ilhak edeceğini ilan ederek bu girişimin önünü kesmiştir. 1993 yılında başlayan diyalog süreci ise, 1995'te Tayvan cumhurbaşkanının ABD ziyareti nedeniyle Çin tarafından sona erdirilmişti. On yıldır görüşme yapmayan tarafların attığı yeni adımlar, ilişkilerin hızla gelişmesine zemin hazırlamış görünüyor.

Tayvan'daki iktidar partisi Komintang liderinin Pekin ziyareti sırasında Çin Devlet Başkanı Hu Jintao ile yaptığı görüşme, 1949'daki kopuştan bu yana gerçekleşen en üst düzey buluşmaya vesile oldu. Görüşmede, Çin-Tayvan ilişkilerini normalleştirme konusunda anlaşılan taraflar, 11 Haziran'dan itibaren Çin'in başkenti Pekin'de turizm ve doğrudan uçuşlar konusunda görüşmelere başlayacaklarını belirttiler.

Çin-Tayvan arasındaki yakınlaşma, geçen Mart ayında devlet başkanlığı seçimlerini Komintang adayının kazanması ile hızlanmış, yeni cumhurbaşkanı Ma, yemin töreninin ardından, Çin'le uzun bir süredir kesilmiş olan ilişkilerin Haziran ayında tekrar başlatılacağını duyurmuştu. Bu arada Komintang yöneticileri de, Tayvan ile Çin'in bir daha hiçbir zaman birbirlerine karşı silaha başvurmasını, hatta Tayvan Boğazı'nın tamamen silahtan arındırılarak deniz ulaşımının açılması gerektiğini dile getirdiler.

ABD emperyalizminin yanbaşındaki bir kuklası ile uğraşmak istemeyen Çin, Tayvan'dan gelen sinyallere olumlu yanıt vererek, Komintang liderini Pekin'e davet etti. Bu arada Çin'de meydana gelen deprem sonrasında yardım için Tayvanlı yetkililere teşekkür eden Pekin yönetimi, Çin-Tayvan ilişkilerinin geliştirilmesinin tarafların yararına olacağını belirterek anlaşmanın önemine vurgu yaptı.

Oyların yüzde 58'ini alarak başkanlık koltuğuna oturan Komintang aday, seçimler öncesinde Çin'le ilişkilerin geliştirilmesi için çalışacaklarını ifade ederek oy desteğini arttırmayı başarmıştı. Parti liderinin Pekin ziyareti, Komintang'ın bu konuda kararlı olduğunu göstermiş oldu.

Çin-Tayvan ilişkilerinin düzelmesi beklenen bir gelişmeydi. Her ne kadar uzun yıllar ABD'ye uzaklık yapsalar da, Tayvan egemen sınıflarının Çin'le yakınlaşmaları önünde bir engel kalmamıştır. Zira Çin yönetimi, Çan Kay-şek çizgisiyle buluşalı yıllar oldu. Bununla birlikte Çin-Tayvan yakınlaşması, ABD emperyalizminin bölgedeki askeri konumlanışına sınırlı da olsa darbe indirecektir. Zira gerici Tayvan rejimi, Çin'i kuşatma gayreti içinde olan ABD'nin ileri karakolu olarak kabul ediliyordu.

Petrol fiyat artışlarını protesto eylemleri yayılıyor...

Kısa süre önce temel gıda maddeleri fiyatlarında gerçekleşen ani yükseliş, Mısır'dan başlayıp dünyaya yayılan "açlık isyanları"nın patlak vermesine yol açmıştı. Zira temel gıda maddeleri fiyatlarının kısa sürede katlanması, pek çok ülkede yoksulları açlıkla karşı karşıya bırakmıştı. "İsyan"lar kısa sürede parlamış, ancak iğreti ve geçici "çözümler"le yine kısa sürede durulmuştu. Elbette bu durum, yoksulların açlık sorununun çözüldüğü anlamına gelmiyor. Tersine, kapitalist sistemin işleyişi, bu sorunun hem derinleşmesini hem günden güne yayılmasını zorunlu kılıyor.

Gıda maddelerinin ardından petrol fiyatlarında da kısa sürede ciddi artışlar yaşandı. Petrol fiyatlarındaki artış diğer metallerin fiyatlarına da yansdı. Bu zam furyası, daha yaygın ve etkili eylemlere yolaçtı.

Ham petrol varil fiyatının 130 doları aşmasıyla başlayan zam furiasına karşı tepkiler hızla gelişti. Dünyanın farklı ülkelerinde gerçekleşen grev ve kitle gösterilerine katılan onbinlerce emekçi akaryakıt fiyatlarına yapılan zamları protesto ediyor. Grev ve kitle gösterileri şeklinde gerçekleşen protestolar pek çok ülkede görülmekle birlikte, Avrupa'da yoğunlaşmış bulunuyor.

Bazı ülkelerde kamyon ve TIR şoförleri eylem yaparken, Avrupa ülkelerinde yaygın eylemleri balıkçılar gerçekleştiriyor. Fransa'da başlayan eylemler kısa sürede kıtanın her yanına yayıldı. Gerici Sarkozy yönetiminin verdiği tavizleri yetersiz bulan balıkçılar, eylemleri diğer ülkelerdeki meslektaşlarıyla birleştirme sürecine girdiler. Fransa'nın yanısıra İtalya, İspanya, Portekiz ve Belçika'da da eylem sürecini başladı.

Fransız balıkçıların çoğunluğu ile İspanya, Belçika ve İtalya'daki balıkçı sendikaları temsilcilerinin düzenlediği ortak toplantıda, önümüzdeki üç hafta boyunca ortak hareket etme kararı alındı. Sonuç almaya kararlı görünen balıkçıların eylem birliği, Avrupa hükümetlerini geri adım atmaya zorlayabilecek bir potansiyel taşımaktadır.

Nitekim Reuters ajansına verdiği demeçte "tek çözüm yolunun, gemi mazotunun pompa litre fiyatının 0,40 Euro'ya çekilmesi" olduğunu belirten hareketin sözcülerinden Alain Rico, "Bu konuda Avrupa düzeyinde kararların alınması için hareketimizi, İspanya, İtalya ve Portekiz'de yarından itibaren başlayacak olan grevlerle

birleştirmek istiyoruz" diyerek mücadelede kararlı olduklarını vurguladı.

Balıkçıların eylemleri kıtasal bir boyut kazanırken, kamyon ve TIR sürücülerinin eylemlerinin yayılma ihtimali de yüksektir. Bu durum kapitalist rejimlerin kaygılarını derinleştirmektedir. Zira kamyon ve TIR sürücülerinin kontak kapatma eylemini araçlarıyla kent giriş-çıkışları ile ana yolları kapatarak pekiştirme eylemleri daha da etkili kılmaktadır.

Emperyalist güçlerin Irak'ı işgal ederek Ortadoğu halklarını köleleştirme seferini başlatmasıyla tırmanışa geçen petrol fiyatlarında beş yıl içinde ciddi bir artış yaşanmıştır. Enerji tüketiminin artması petrole duyulan ihtiyacı körüklerken, Irak işgali bu ülkedeki petrol üretiminin önemli ölçüde gerilemesine yol açmıştır. İran'a karşı girişilecek olası bir saldırının ise, petrol fiyatlarında öngörülmeyecek artışlara yol açabileceği konunun uzmanları tarafından vurgulanmaktadır. Buna göre, ham petrol varil fiyatının 200 dolara kadar tırmanması sürpriz olmayacaktır.

Petrol fiyatlarındaki artış, enerji tekellerinin kasalarını tıka basa doldururken, milyarlarca yoksul için felaket anlamına gelmektedir. Bu süreç, bir yandan emperyalist güç odakları arasındaki çatışmayı arttırırken, öte yandan emekçilerde kapitalist-emperyalist düzene karşı biriken tepkinin kitlesel, yaygın ve militan eylemlerle dışa vurmasının zeminini hazırlayacaktır.

Bir sistem olarak kapitalizmin bu sorunu çözme yeteneği olmadığı gibi böyle bir derdi de yoktur. Dolayısıyla grev ve kitle gösterileriyle dışa vurması kaçınılmaz olan öfkenin devrimci bir programı rehber edinen bir mecrada ilerlemesi, yoksulların felaketi anlamına gelen soruna köklü çözümler üretmenin yolunu da açacaktır.

Suriye-İsrail görüşmeleri Ortadoğu'ya barış vaatmiyor!

Emperyalist-siyonist güçlerin İran'a karşı girişecekleri olası bir savaş hazırlığı içinde olduklarına işaret eden verilerin arttığı günlerde resmen açıklanan İsrail-Suriye görüşmeleri, farklı merkezler nezdinde yankı yarattı.

ABD'nin onayı ve desteğiyle arabuluculuk rolüne soyunan Tayyip Erdoğan'ın katkılarıyla başlatıldığı söylenen görüşmelerde, hem İsrail hem Suriye tarafının anlaşma eğiliminde olduğu öne sürülüyor.

Siyonist rejimin yetkilileri, tarafların "iyi bir inançla ve açık bir şekilde görüştükleri"ni açıklarken, Suriyeli bir bakan, Olmert'in varılacak barış karşılığında Golan Tepeleri'ni Suriye'ye geri vermeyi teklif ettiğini söyledi.

Ankara'dan yapılan açıklamada ise, "Tayyip Erdoğan'ın uzun süredir devam eden yoğun çabaları, yürüttüğü telefon diplomasisi ve iki taraf nezdinde görevlendirilen özel temsilcinin temasları sayesinde bu noktaya gelindiği" belirtilerek, Amerikancı AKP hükümetinin bu süreçteki rolüne vurgu yapıldı. Egemenler arası iktidar çatışmasının şiddetlenme eğiliminde olduğu son aylarda, Erdoğan'ın "Suriye-İsrail barışı" için yoğun çaba harcadığı, bazı danışmanlarını bu işe memur ettiği biliniyordu. Görünen o ki, bu girişimin başarılı olmasının, dinci-gericiliğin Washington nezdindeki önemini arttıracacağı hesap ediliyor.

Nitekim, ABD Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden David Welch, "İsrail ve Türkiye'nin görüşmelerden önce ABD'yi haberdar ettiğini ve sonra da bilgilendirmeyi sürdürdüğünü" ifade etti.

Yapılan açıklamalara bakılırsa, görüşmelerde belli bir mesafe katedilmiş, hatta siyonist İsrail, 1967'de işgal ettiği, ardından ilhak ederek Yahudi yerleşimleri kurduğu Golan Tepeleri'ni Suriye'ye iade etmeyi kabul etmiştir. Bu iddia önemlidir. Zira iki ülke, İsrail'in 1967'de işgal ettiği Golan Tepeleri nedeniyle teknik olarak halen savaşta kabul ediliyor.

El Cezire televizyonuna demeç veren Suriye Enformasyon Bakanı Muhsin Bilal, İsrail'den, Golan Tepeleri'nden tamamıyla çekilme konusunda Türkiye aracılığıyla güvence aldıklarını söyledi. Olmert'in Suriyelilerin ne istediğini bildiğini kaydeden Suriyeli bakan, İsrail'in Hamas ve Hizbullah'a verdikleri desteği çekmeleri ve İran'la aralarına mesafe koymaları yönündeki taleplerini ise kabul etmediklerini iddia etti.

Siyonist rejimin verdiği güvencelere uyması bir yana, Beyaz Saray bahçesindeki seremonilerle eski FKÖ lideri Yaser Arafat'la imzaladıkları anlaşmalara bile uymadıkları biliniyor. Siyonist şefleri bu pervasızlığı, dönemin Clinton yönetiminin "Pax Americana" planını boşa düşürmek pahasına gösterilebilmişlerdi. Nitekim gırtlığına kadar yolsuzluğa batan, bundan dolayı da polis sorgusu süren İsrail başbakanı Ehud Olmert'e yakın çevrelerin bile, Golan Tepeleri'nin iadesiyle ilgili güvenceye şüpheyle baktıkları bildiriliyor.

Golan Tepeleri'nin asıl sahibi olan Suriye'ye iadesi, Tel Aviv'deki siyonist şeflerin zihniyetine göre, İsrail'in "önemli ödünler vermesi" anlamına geliyor. Golan Tepeleri, hem askeri yönden stratejik konumu hem suyun kıt olduğu bölgede zengin su

kaynakları barındırması nedeniyle kolay vazgeçilecek bir alan değildir. Dolayısıyla siyonist rejimin İran'ı yalıtım için Golan Tepeleri'nden vazgeçeceği varsayılsa bile, bunun için Suriye'yi de ödünler vermeye zorlayacağı açıktır. Nitekim görüşmeleri yorumlayan farklı çevreler, İsrail'in Suriye'den İran, Hizbullah ve Hamas'la olan bağlarını kesmesini talep ettiğini ifade ediyor. Suriyeli bakan Bilal'in bu yöndeki talepleri kabul etmediklerini ifade etmesi de, İsrail'in pazarlığının bu talepler etrafında odaklandığının kabulüdür.

İsrail'in dayatmaları, ne Suriye yönetiminin ne bu ülke halklarının kolay kabul edebileceği cinstendir. Zira Suriye yönetimi 40 yıldır resmi yayın organlarıyla anti-siyonist propaganda yapmaktadır. Bu ülke halklarında hem Filistin işgaline hem Golan Tepeleri'nin ilhakına duyulan tepkiden dolayı siyonist rejime karşı köklü bir nefret mevcuttur. Dahası Suriye yönetimi, son yıllarda Büyük Ortadoğu Projesi'ne (BOP) karşı çıkan Arap devletlerinin lideri sayıyor kendini. Bu yönetim, yalpalamalarına rağmen, halen ABD-İsrail ikilisinin hegemonya projelerine karşı çıkan güçlerin içinde yer alıyor, FHKC, Hamas ve diğer Filistinli direniş gruplarına alan açıyor. Yanısıra geçen yıl İran'la stratejik bir askeri anlaşma imzalayarak Tahran yönetimiyle ilişkilerini iyice pekiştirmiştir.

Tüm bu olgular hesaba katılığında, Suriye yönetiminin İran, Hizbullah ve Hamas'la ilişkileri kesip Filistinli direnişçileri sınır dışı ederek siyonist rejimle dostluk kurması, verili koşullarda kolay görünmüyor. Fakat tüm bunlar, emperyalizme karşı direnmek gibi bir derdi olmayan, dahası bu nitelikten yoksun olan Suriye rejiminin İsrail'le anlaşmayacağı anlamına gelmiyor. Mısır rejiminin Camp David Antlaşması ile Filistin halkını sırtından hançerlediği hatırlanırsa, Suriye'deki rejimin de ABD-İsrail ikilisi ile anlaşmaya varması mümkündür.

Suriye ile görüşmeleri değerlendiren İsrail'deki bazı çevreler, yolsuzluk batağına saplanan Ehud Olmert'in dikkatleri farklı yöne çekmek için bu süreci başlattığını iddia ediyor. Ancak bu böyle olmasa bile, Ehud Olmert'in İsrail'de sözünün ne ölçüde etkili olacağı tartışmalıdır. Öte yandan, toprak hırsızlığı temeli üzerinde yükselen siyonist rejimin, ciddi bir basınç altında kalmadan ilhak ettiği Golan Tepeleri'nden çekileceğini vaatmesinin pek bir inandırıcılığı yoktur. Zira bu tavizin kolayından verilmesi, siyonist ideolojiye tümüyle aykırıdır. İsrail rejimi ancak İran'a karşı olası bir saldırı hazırlığı şart koşarsa Suriye ile anlaşmaya yanaşabilir.

Veriler, Suriye-İsrail anlaşmasının kolay olmadığına işaret ediyor. Bu ise, Washington nezdinde prestij yükseltmeye çalışan dinci-gerici cenah ile şefleri Erdoğan'ın bu heveslerinin kursaklarında kalması ihtimalini güçlendirmektedir.

Golan Tepeleri elbette Suriye toprağıdır. Bu topraklar eninde sonunda asıl sahiplerine kavuşacaktır. Ancak anlamlı olan, bu hedefe, İsrail'in alçaltıcı dayatmalarını kabul ederek değil, siyonistleri gasp ettikleri bu topraklardan defolup gitmeye zorlayarak ulaşılmasıdır.

Siyonist rejimin başı rüşvet batağında!

Adı yolsuzluk ve rüşvetle anılan İsrail Başbakanı Ehud Olmert, son haftalarda iki kez sorgulandı. Siyonist şefin, Kudüs belediye başkanlığı, maliye bakanlığı ve başbakanlık yaparken aldığı rüşvetlerle ilgi olarak ifadesinin alındığı bildirildi.

Bir süre önce benzer bir sorgudan sıyrılan Ehud Olmert'in işi bu defa zor görünüyor. Zira, İbrani asıllı New Yorklu yatırımcı Morris Talansky, Ehud Olmert'e yüzbinlerce dolar "bağış" yaptığını açıkladı. Mahkemede verdiği yeminli ifadesinde, İsrail başbakanına verdiği "bağışlar"ı anlatan Morris Talansky, Olmert'in iyi oteller, purolar, kalemler ve saatler gibi özel zevklerinin parasını da ödediğini söyledi.

New Yorklu yatırımcının açıklamaları İsrail başbakanını sıkıştırdı. Kendi partisi Kadima dahil pekçok siyonist çevreden Ehud Olmert'i istifaya çağırın açıklamalar yapıldı.

Ehud Olmert, yediği rüşvetlerin yanısıra, Maliye Bakanlığı yaptığı 2005'te ülkenin ikinci büyük bankası olan Leumi Bankası'nda devlete ait çoğunluk hisselerinin satışında bir arkadaşı için nüfuzunu kullanmakla da suçlanıyor.

Siyonist başbakanın sekreteri ve son 30 yıldır birlikte çalıştığı yakın danışmanı Şula Zaken, bir yolsuzluk skandalı nedeniyle, Ocak 2007'de ev hapsine mahkum edilmişti. O zaman maliye bakanı olan Olmert yardımcısını feda ederek paçayı kurtarmıştı. Daha doğrusu, siyasi figüranlara ihtiyaç duyan siyonist rejim, Olmert'i korumaya alıp başbakanlık koltuğuna oturtmuştu.

İsrail başbakanının yolsuzluk ve rüşvet batağında yüzmesi, koalisyon hükümetinin büyük ortağı işçi partisinin şeflerine hücumla geçme olanağı sağladı. Savunma Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ehud Barak, Olmert'i başbakanlık görevini bırakmaya çağırdı. Yolsuzluk soruşturmasıyla karşı karşıya olan Olmert'in aynı zamanda ülkeyi yönetemeyeceğini savunan Barak, başbakanın istifa etmemesi halinde erken seçimi zorlayacaklarını söyledi.

İstifa çağrıları yayılırken, Olmert'i kendi partisi de savunmakta güçlük çekmeye başladı. Nitekim siyonist hükümetin dışişleri bakanı Tzipi Livni, Olmert'le birlikte mensubu oldukları Kadima Partisi'nin liderlik seçimi ve erken genel seçime hazırlanması gerektiğini savundu.

Haaretz gazetesi tarafından yapılan bir kamuoyu araştırması, ankete katılanların yüzde 70'inin Ehud Olmert'in para almadığına ilişkin yaptığı açıklamalara inanmadığını gösterdi. Anket sonuçları, rüşvetçi başbakanın partisi Kadima taraftarlarının yüzde 51'inin de Olmert'e inanmadığını ortaya çıkardı. Buna rağmen siyonist şef istifa etmeye pek niyetli görünmüyor.

Kan dökme politikaları üzerinde yükselen siyonist rejimin siyasi figüran sıkıntısının devam ettiği biliniyor. Ancak yolsuzluk ve rüşvet batağında yüzen Olmert'i kurtarması zor görünüyor.

2008 Avrupa Futbol Şampiyonası egemenlerin elinde kirlili bir araç işlevi görüyor...

Kadın ticareti insanlık suçudur!..

Kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesini yükseltelim!

Avrupa Futbol Şampiyonası 7 Haziran'da İsviçre ve Avusturya'da gerçekleşecek. Halklar arasında kardeşliğin ve dostluğun aracı olması gereken futbol, egemen sınıflar tarafından bir kez daha değişik uluslardan insanları birbirine karşı kışkırtmanın aracı olarak kullanılacak, milliyetçilik azdırılacak. Bununla da yetinilmeyecek, tüketim çılgınlığı doruğa çıkarılacak ve fuhuş sektörü harekete geçirilecek.

Nitekim, bir taraftan futbol organizasyonu için büyük bir seferberlik yaşanırken, diğer taraftan İsviçre'ye gelecek yüzbinlerce erkeğe sunulacak kadınların nereye yerleştirileceği planlanıyor. Avrupa Futbol Şampiyonası kapitalistlerin elinde, başka şeylerin yanı sıra kadın ticaretinin en iğrenç bir aracı olarak kullanılıyor. Araştırmalara göre, Avrupa'da yılda 500 bin kadın pazarlanıyor. Bu rakamın son on yıl içinde yüzde 400 oranında arttığı iddia ediliyor. İnsanlık için utanç verici olan bu durum, futbol şampiyonaları vesilesiyle en iğrenç şekliyle toplumun gündemine oturuyor, açık organizasyonlara konu oluyor ve meşrulaştırılıyor. 2006 Dünya Şampiyonası'nda Almanya'da meta olarak erkeklere sunulan 40 bin kadın ve Haziran ayında İsviçre'de tekrarlanacak olan aynı rezalet bunun çarpıcı bir örneğini oluşturuyor.

Kadınlar için modern kölelik demek olan fuhuş, dünyanın en kârlı sektörlerinden biri olduğu gibi ürkütücü ölçüde de yaygınlaşmış bulunuyor. Bazı verilere göre dünya genelinde yılda yaklaşık iki milyon kadın fuhuşa zorlanıyor. Sadece Avrupa'da fuhuş sektöründe elde edilen gelirin 7 ile 13 milyar dolar arasında olduğu iddia ediliyor.

Kapitalizm hayatın her alanında kadını metalaştırıyor. Kadının pazarlanmasına dayanan ve yasal olarak da kurumlaştırılan fuhuş ise bugün tüm dünyada, aynen uyuşturucu sektörü gibi en kârlı alanlardan biri durumunda. Uyuşturucu ve fuhuş, mafyalaşmış kapitalizmin en gelişmiş bu iki sektörü, kapitalizmin tüm çirkefliliğini gözler önüne seriyor. Kapitalizm insanın mutluluğu ile, emekçilerin kurtuluşuyla ya da kadının özgürleşmesiyle ilgilenmez. O sadece kâr ve çıkar peşindedir. Bunun içindir ki bu sistem insanlık için döne döne ağır sorunlar üretiyor. Uyuşturucu bağımlılığı ve fuhuş üretiyor. İşsizlik, yoksulluk ve açlık üretiyor. Yoksulluk ya da fuhuş emekçi kadınlara birbirinden kötü iki seçenek olarak sunuluyor.

Burjuvazinin ve onun siyasi temsilcilerinin "kadın ticaretine karşı mücadele", "kadının özgürlüğü" gibi söylemleri tam bir ikiyüzlülüktür ve iğrenç bir yalandır. Kadını alınıp satılan bir meta haline getiren ve köleleştiren kapitalizm, kadına eşitlik ve özgürlük veremez. O baskı ve sömürüyü daha da ağırlaştırarak kadının kölelik zincirlerine yeni halkalar ekler. Cinsel ve sınıfsal ezilmişliği bir arada yaşayan işçi ve emekçi kadınlar ancak bu sisteme karşı ezilen ve sömürülen tüm emekçilerle birlikte mücadele ederek özgürleşebilir.

Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!

Yaşamın kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi!

BİR-KAR-İsviçre

Almanya'da Nazım Hikmet anmalarına hazırlık...

Köln'de hazırlık çalışmaları...

İşçi ve Gençlik Kültür Evi olarak, işçi sınıfımızın büyük ozanı Nazım Hikmet'i anma hazırlıkları yapıyoruz. 14 Haziran'da gerçekleştireceğimiz "İşçi sınıfının ve sosyalizmin şairi Nazım Hikmet'i anıyoruz!" etkinliği için bin afiş, 5 bin el ilanı ve çok sayıda bilet bastık. Her olanağı değerlendirerek en geniş katılımı sağlamayı hedefliyoruz. Bu amaçla yaygın biçimde el ilanları dağıtıyor, bire bir temaslarda ve düğün vb. ortamlarda emekçilere etkinliği duyuruyor, bilet satışları gerçekleştiriyoruz.

Köln İşçi ve Gençlik Kültür Evi çalışanları

Berlin: Nazım Hikmet gecesine hazırlanıyoruz!

28 Haziran'da düzenleyeceğimiz "İşçi sınıfının şairi Nazım Hikmet'i anıyoruz" gecemizin çalışmalarına 31 Mayıs günü başladık. DTP ile dayanışma gecesine katılarak yaklaşık 1500 el ilanı dağıttık. Katılımcılarla bire bir konuşarak bilet satışları gerçekleştirdik. Önümüzdeki süreçte materyallerimizi Türkiyeliler'in en yaygın oturduğu semtlerde kullanmayı, afişlerimizi dükkanlara asmayı, el ilanlarımızı en işlek mekanlara bırakmayı ve yaygın bir bilet satışı gerçekleştirmek için her kapıyı çalmayı hedefliyoruz.

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları

Bretagne'da etkinlik!

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Lanester kentinde Fransa Komünist Partisi'nin her yıl düzenlediği Fête du Bol d'Air adlı açık hava etkinliğinin 56.'sı gerçekleştirildi. Bölgemizdeki TKİP taraftarları olarak her yıl bu etkinliklere katılıyoruz.

Havanın güzel olmasının etkisiyle katılım oldukça iyi oldu. Kızıl bayraklar, Che Guevara ve Parti'nin afişleriyle süslediğimiz standımız Fransız katılımcıların ilgisini çekti.

Mehmet Vural adlı arkadaşımız seslendirdiği türkü ve marşlarla etkinliğe canlılık kattı.

TKİP taraftarları/ Fransa-Bretagne

İsviçre'de ırkçı-gerici partiye tokat gibi cevap!

İsviçre'de 1 Haziran günü açıklanan referandum sonucu, ırkçı-faşist partiye tokat niteliğinde bir yanıt oldu. İrkçı-faşist parti SVP'nin (İsviçre Halk Partisi) önerisi olan ve İsviçre vatandaşlığına geçmeyi neredeyse imkansız hale getiren, sağlık sigortasını sadece parası olanın yararlanabileceği bir şekilde sokmayı amaçlayan ve yasa önerileri hakkında hükümetin fikir belirtmesini sınırlayan yasa tasarılarının reddedildiği açıklandı.

Böylece ırkçı-gerici SVP büyük bir yenilgi almış oldu. Katılım oranının yüzde 44 olduğu bu referandumda, vatandaşlıkla ilgili olan tasarı 804 bin (36%) evet oyuna karşın 1 milyon 400 bin (64%) hayır oyu ile reddedildi.

Sağlık alanındaki kısıtlamalarla ilgili olan yasa, 661 bin (30%) evet oyuna karşı 1 milyon 550 bin (%70) hayır oyuyla reddedildi.

Hükümetin yasa önerileri ile ilgili fikrini söylemesini sınırlayan yasa tasarısı 538 bin (25%) evet oyuna karşı 1 milyon 634 (75%) hayır oyu ile reddedildi.

BİR-KAR olarak saldırı yasalarına karşı Almanca ve Fransızca afiş ve bildiriler hazırlamış, konuya ilişkin toplantılar gerçekleştirerek kapsamlı bir faaliyet yürütmüştük.

Bir-Kar / İsviçre

Habip Gül'ün mezarına saldırı!**“Habip yoldaş ölümsüzdür!”**

26 Eylül'de Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen Habip Gül yoldaşın mezarına geçtiğimiz hafta faşist saldırı gerçekleştirildi. Habip Gül'ün Helvacı Köyü'nde bulunan anıt mezarına demir kapıyı kırarak giren ve yoldaşın fotoğrafı ile sözlerinin bulunduğu kısmı kıran faşist güçlerin iplerinin düzenin efendilerinin ellerinde olduğu biliniyor.

Habip Gül'ün mezarına yönelik saldırı ilk değil. Geçtiğimiz yıllarda da faşist saldırı gerçekleştirilmişti. Devrimcilerin işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesinden, devrim ve sosyalizm mücadelesinin bu topraklarda güç olmasından duyulan korkunun ürünüdür bu tür saldırılar.

BDSP 31 Mayıs günü Kemeraltı Girişi'nde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile faşist saldırıyı protesto etti ve faşist katillerin er ya da geç cezalandırılacağını haykırdı. Kızıl bayrakları, Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların fotoğraflarının bulunduğu **“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”**

pankartı taşıyan komünistler, düzenin faşist güçlerine anlamlı bir yanıt verdiler.

Yapılan açıklamada, hapishanelerin her zaman düzen ve devrim hesaplaşmasının en çıplak haliyle yaşandığı yerler olduğu vurgulandı. Ulucanlar katliamının düzen cephesinden hücre tipi saldırısının ilk vuruşu olarak tarihe geçtiği dile getirildi. Devrimcilere yönelik saldırının arkasında ise düzenin duyduğu korku olduğu vurgulandı. Devrimcilerin toplumun en bilinçli, kararlı ve öncü güçleri olduğu ifade edildi.

Eylemde sık sık “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”, “Habip yoldaş ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” sloganları öfke ve coşkuyla atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Habip Gül mücadelemizde yaşıyor!

Habip Gül'ün mezarına yönelik faşist saldırının ardından 1 Haziran günü Habip Gül'ün mezarı başında anma etkinliği gerçekleştirildi. Ardından Habip Gül'ün ailesi ziyaret edildi.

Mezara giden yolu tutan jandarma ekipleri köye giren herkese üst araması ve kimlik kontrolü dayattı. Yapılan tartışmaların ardından Habip'in ailesi ve ziyarete gelen kitleyle beraber mezara gidildi. Baştan itibaren devam eden gerginlik anmanın başlayacağı saate kadar sürdü.

Anma devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Habip Gül'ün mezarına yönelik saldırının gerisinde sermaye devletinin duyduğu derin korku olduğu ifade edildi. Devletin baskı ve terörünün devrimci faaliyeti bitiremeyeceği, devrim ve sosyalizm mücadelesine, devrimcilere sahip çıkanların hep varolacağı vurgulandı.

Daha sonra bir yoldaşımız saldırının mahiyetini anlatan kısa bir konuşma yaptı. 10. yıl vesilesiyle komünistlere, sınıf devrimcilerine düşen görev ve sorumlulukları hatırlattı. Habipler'in, Ümitler'in, Haticeler'in onurlarıyla taşıdıkları, örgütlü ve devrimci kimlikleriyle hakkını verdikleri parti bayrağını daha da yükseklerde tutmaya çağırdı.

Okunan şiirle anma programı devam etti. Devrimci marşların ardından anma sona erdi.

Etkinlikte “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Habip, Ümit, Hatice yoldaş yaşıyor!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!” sloganları coşkuyla atıldı.

İzmir'den komünistler

Habipler'den devraldığımız kızıl bayrak elimizde!

26 Eylül 1999... Sermaye devleti tankıyla, topuyla, kimyasal silahlarıyla Ulucanlar Hapishanesi'ne saldırdı. Saldırıda 10 yiğit devrimci katledildi. Katliamla birlikte F tipi saldırısı toplumda meşrulaştırılmak, devrimci tutsaklar hücrelere konulmak istendi. Ama bu saldırı Ulucanlar'da destansı bir direnişe çarptı. Tarihte olduğu gibi direnenler bir kez daha kazanmıştı. Ulucanlar devrimci direnişin, siper yoldaşlığının anlamlı bir örneği olarak tarihe geçti.

Ancak katil devlet devrimcileri hapishanelerde katletmekle yetinmiyor. Hapishanelerde, işkencehanelerde direnen, dört duvar arasında dahi özgürlüğe koşan, yaşamını örgütlü mücadeleye adayan, Partili ve devrimci kimliği ile örnek olan Habip Gül yoldaşımızın mezarına saldırarak acizliğini bir kez daha gösteriyor.

Sermaye devleti Habip Gül yoldaş nezdinde devrimci değerlere, devrim ve sosyalizm mücadelesine, Partimize saldırıyor. Bu saldırı emperyalist-kapitalist sistemde bizleri yaşamaya zorlayan bir avuç sömürücü asalağın ve uşaklarının sınıf kını ve korkusunu göstermektedir. Bu anlamda saldırı sağlık ve eğitim hakkı özelleştirilen emekçilere, açlık ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen işçilere, yıllardır imha ve inkar edilen Kürt halkınadır. Yani ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiyedir.

Bu saldırı sınıf devrimcilerinedir. İdeolojisiyle, teorisiyle ve politikasıyla sağlam adımlarla yürüyen Partimize'dir.

Sınıf devrimcilerinin bu saldırıları boşa düşürmesinin yolu mücadeleye daha sıkı sarılmasından geçmektedir. Çalışma alanlarımızı genişleterek, devrimci kimliğimizi daha da güçlendirerek, örgütlü yaşama dört elle sarılarak ideolojimizden, Partimiz'den aldığımız güçle mücadeleye daha sıkı sarılmamızdır. Habipler'den, Ümitler'den, Haticeler'den devraldığımız işçi sınıfının kızıl bayrağını daha yükseklerle taşımamızdır.

Habip yoldaşın bir yazısından hatırlıyorum, “Cezaevleri sınıf savaşımının en keskin ve sert olduğu alanlardır” diyordu. Şehitlerimiz Parti'ye karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirdiler. Davaya duydukları sarsılmaz bağlılık ve inanç onların yaşamlarının özeti. Onlar devrime, sosyalizme karşı görevlerini layıkıyla yerine getirdiler. Bizler de Partimiz'in 10. yılını karşılamaya hazırlandığımız şu günlerde, onlardan aldığımız Parti'nin kızıl bayrağını daha da yükseltmeli, mücadeleyi ilerletmeli, Parti'yi büyütmeliyiz.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Habip, Ümit, Hatice yoldaşlar yaşıyor, Parti savaşıyor!

Şan olsun yeni Ekimler'in Partisi'ne!

İzmir'den bir sınıf devrimcisi

Avrupa'da "İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele!" kampanyasından...

Köln:

Almanya'da bir süredir hazırlıkları yapılan "İşsizliğe ve yoksulluğa karşı mücadele!" kampanyasını Köln'de başlattık. İlk olarak FORD fabrikası önünde Almanca ve Türkçe iki dilden hazırlanan Bir-Kar imzalı bültenlerimizi dağıttık.

Binlerce işçinin çalıştığı bu fabrikanın önünde bugüne dek defalarca bildiri ve bülten dağıttık. Fakat ilk kez bu kadar hızlı bir dağıtım gerçekleştirdik. Bunun nedeni, işsizlik ve yoksulluğun günümüz Almanya'sında işçi ve emekçilerin en yakıcı iki sorunu haline gelmiş olmasıdır. Öyle ki, ne birer amele pazarına dönüşen JOP CENTER denilen iş merkezlerinin çabaları, ne belli aralıklarla yayımlanan ve yanıltmayı amaçlayan işsizlik ve yoksulluk raporları bu gerçeği gizleyebiliyor.

Kampanya çalışmalarımızı, yeni araçları kullanarak ve çalışmamızı daha da yoğunlaştırarak sürdüreceğiz.

BİR-KAR / Köln

Berlin:

"Sermayenin saldırılarına karşı birleşelim, mücadele edelim!" şiarı çerçevesinde Avrupa'da yürütülen kampanyayı Berlin'de de BİR-KAR çalışanları olarak başlattık. 3 Haziran günü göçmenlerin yoğun oturduğu, Berlin'in en yoksul semtlerinden biri olan Neukölln semtinde el ilanlarımızı dağıttık.

Kampanyamızla, Almanya'da son yıllarda tırmanan işsizliğe, yaygınlaşan yoksulluğa, eğitim ve sağlık alanındaki özelleştirmelere, emeklilik hakkına saldırıya, göçmenlere dönük ırkçı-faşist saldırganlığa karşı mücadele çağrısını yükselteceğiz. Göçmenlerin oturduğu semtler başta olmak üzere çeşitli fabrikalara dönük olarak faaliyetimizi yoğunlaştıracağız.

BİR-KAR / Berlin

Sefalet ücretine karşı tek çözüm işçilerin birliği ve mücadelesidir!

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi kapitalist patronlar Haziran ayı içerisinde ikinci altı ay zammı yapacaklar. Aslında ikinci altı ay zammı 2007 Kasım ayı içerisinde belirlenmişti. 420 YTL olan asgari ücret, birinci altı ay için 435 YTL, ikinci altı ay için 450 YTL olarak belirlenmişti. Kim belirlemişti bu zam oranını: Asgari Ücret Tespit Komisyonu. Komisyonunda sözde işçi temsilcilerinin bulunduğu patron ağırlıklı bir komisyon.

Şimdi sanayi işçilerine soruyorum; açlık sınırının 1000 YTL'yi bulduğu, yoksulluk sınırının 2000 YTL'yi bulduğu bir ortamda 450 YTL insanca yaşayabilecek koşulları sağlayabilir mi? Sanayi işçileri olarak ne komisyonu ne de aldığı kararları tanımamalıyız. Asgari Ücret Tespit Komisyonu biz sanayi işçilerinin yaşamını ne gözönüne alıyor ne de bu komisyonunda bizlerin sözcüsü var. Yılda bir ya da iki defa yanyana gelip milyonlarca işçi ve ailesinin kaderini belirliyorlar. Sanayi sitesi işçileri olarak aldığımız maaşlarımızı kendimiz belirlemeli, kaderimizi kendimiz çizmeliyiz. Yıllarca mahkûm olduğumuz bu sefalet ücreti kaderimiz değil. İnsanca yaşayabilecek ücret için biraraya gelmeli, site patronlarından istediğimizi almalıyız.

İki yıldır metal sanayinde çalışıyorum. Kalifiye işçi olmama rağmen asgari ücretle çalışıyorum. Sanayi sitesinde benim gibi binlerce işçi arkadaşım var. Özellikle plastikte çalışan kadın işçi arkadaşların aldığı ücretler oldukça düşük. 300-350 YTL arası ücrete çalışıyorlar. Site patronları komisyonun verdiği güçle ile birlikte her konuda olduğu gibi ücret konusunda da istedikleri gibi davranabiliyorlar.

Biz sanayi işçileri olarak birlik olup örgütlenmezsek bu düzen böyle devam eder. Sanayi patronların gücü, bizim birlik olmamamızdan ileri geliyor. Sanayi işçileri olarak yaşadığımız tek sorun ücret sorunu değil. Sigorta, iş kazaları, uzun çalışma saatleri, mesai, servis, küfür ve hakaret, yemek vb. sorunlar... Tüm bu sorunların yanısıra bir de düşük ücrete çalışıyoruz. Düşük ücretlerden dolayı ne insanca bir yaşama sahibiz, ne de gerekli besinleri alabiliyoruz. Bunun yanında hem fizik hem de moral olarak sürekli tükeniyoruz. Kapitalist patronlar söz konusu kendi kârları olduğunda milyarları harcayabiliyorlar. Son model arabalara biniyor, lüks evlerde oturuyorlar. Ama iş işinin ücretine, sigortasına, servisine gelince para yok diyorlar.

Arkadaşlar!

Biz sanayi sitesi işçileri olarak sorunlarımız karşısında tek yumruk olmalıyız. Site işçileri olarak tek bir fabrikanın işçileri gibi davranmalıyız. Sanayi sitemizde yaklaşık üç yıldır faaliyet yürüten bir dernek var. Sanayi işçileri olarak bu dernek çalışmasını sahiplenmeli, desteklemeliyiz. Dernek, sorunlarımız karşısında tek yumruk olmamızı, tek bir fabrikanın işçileri gibi hareket etmemizi sağlayacak. Zam dönemlerinde site patronlarıyla pazarlık yapabileceğimiz kürsümüz olacak. İşyerlerinde hemen her konuda sorun yaşıyor, tepkiler veriyoruz. Ya işletmeyi terk ediyor ya da kaderimizdir deyip her şeye katlanıyoruz. Yaşadığımız sorunlar kaderimiz değil. Kendi geleceğimizi ve çocuklarımızın geleceğini kazanmak bizlerin elinde. Sefalet ücretine karşı insanca yaşayabilecek ücret talebiyle tek bir çatı altında birleşmeliyiz.

Köle değil işçiyiz, örgütlüsek güçlüyüz!

Yeşiloba Sanayi Sitesi'nden bir işçi / Adana

Borç ve bağımlılıktan kurtulamayışımızın adı: İMF

Kapitalistler, ulusların sınırlarını tanımadan, bütün dünyayı bir pazar olarak görmektedir. Özellikle ABD emperyalizmi tüm kapıları sonuna kadar açmak için ısrar etmektedir. Dünyada girilmedik tek bir köşe kalmamalı, yeni sömürü alanları elde edilmelidir.

Bu nedenle iki önemli ana strateji belirleniyor. Birincisi borçlandırma, ikincisi askeri ve siyasi müdahale. Borçlandırma bilindiği gibi emperyalistlerin vazgeçemedikleri bir stratejidir. Kredi adı altında uygulanan bu yöntem sayesinde aşırı kârlar sağlamakla yetinmeyip borçlu ülkelerin doğal kaynaklarına el koymaya varan sonuçlarını hepimiz görüyoruz ve yaşıyoruz. Aylardır gündemde olan, geleceğimizi çalan SSGSS yasası vesilesiyle bir kez daha görüyoruz ki Dünya Bankası ve İMF emrediyor, Kasımpaşalı uyguluyor.

Devrimci dostlarım, yoldaşlarım; bunlar hep kapitalist sistemin mekanizması. Bizim gibi ülkelere açılan sözde kredileri ödeyemez duruma düşen ülkelere doğrudan müdahalenin yolunu açacak, yapılan baskılar sonucu o ülkenin maliyesine bile el konulacak kadar ileri gidebilen bir mekanizma bu. Sistemin sahipleri bu tür uygulamalarına devam edecekler. Saldırılarına her gün yenisini ekleyecekler. Ancak bir gün uyuyan dev uyanacak!

Bizim ülkemizde özellikle 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, kapitalist sistemden kopmamamız için meşhur Marshall yardımları adı altında verilen krediler bizi bugünlere taşıdı. Borçlandık, ödeyemedik, ödeyemediğimiz borçlar katlanarak büyüdü. Sistemin ayakta kalabilmesi için tıkanıklığın önünü açmak gerekli. O vakit yeniden yapılandırma ya da bir başka deyişle "balans ayarı yapalım, uzun vadede ödeyin" dediler.

Bu '80'li yıllara kadar devam etti. 1980'de daha acımasız bir senaryoyla bir kez daha önümüze şartlarını koydular. İMF gibi sistemin kurumları yeni liberal politikalarla, yapısal uyum politikalarıyla süreci başlattılar. Ardından 12 Eylül cuntası ve tam bağımlı bir ulus Türkiye. Sonrası hepimizin bildiği şeyler... İkinci önemli strateji askeri ve siyasi müdahaledir. Aslında sistem periyodik olarak birbirini tamamlar. Bu nedendir ki dünyanın birçok ülkesi kapitalizme karşı mücadele edemez konumuna düşmektedir. Yapısal uyum programı çerçevesinde İMF'nin reçetelerine uymak zorundasınız. Sorun buradan itibaren başlar. Ülke İMF'nin dayattığı politikaları kabul etmekten kaçınırsa, sistemin sahipleri çok daha farklı yöntemlere başvururlar. Siyasal politikalarla ülkeyi çaresizliğe ve krize yönlendirerek ülkenin iç huzurunu kaçırarak iç çatışmalara sürüklerler. Dayatmanın ikinci ayağı bana göre "kısa vadede borçlarını öde" politikasıdır. Bu politika sonucu ülke borcunu ödeyemez ve kartlar açılır. Kartın rengi kırmızıdır, kandır, gözyaşlıdır, yani askeri müdahaledir. Bir küçük örnek hemen yanı başımızdaki Irak. Daha öncesini hatırlayın, Irak-İran savaşını. 8 yıl süren savaşın sonucu tek galip var. Galip ne İran, ne Irak. Dünyanın jandarması ABD emperyalizmidir.

Sevgili yoldaşlarım, yurdumun neresinde olursanız olun devrim davamızdan vazgeçmeyeceğiz. Bu uğurda bize yönelik tüm saldırılara karşı dimdik duracağız. Vardık, varız, varolacağız! Selam olsun hepimize!

Ciğli Organize'den bir işçi

Mücadele Postası

3. Çiğli İşçi Kurultayı üzerine düşünceler...

Çiğli İşçi Kültür-Sanat Evi olarak, 11 Mayıs'ta gerçekleştirdiğimiz 3. Çiğli İşçi Kurultayı büyük bir heyecanla başladı. Açılışta devrim şehitlerimizi Enternasyonal marşı eşliğinde anmak, sıkılı yumruklarımız havada ve inatla düzene karşı durmanın heyecanıydı bu.

Korktukça saldırganlaşan, saldırdıkça korkan sermaye sınıfına karşı bizler 3. İşçi Kurultayımızı gerçekleştirdik. Sermayenin saldırılarına karşı yükselttiğimiz devrimci mücadele bayrağımız haklı ve meşruluğuyla dalgalanmaya devam edecek.

Kurultay kürsüsünden hazırlık komitesindeki yoldaşlarımız ve işçi arkadaşlarımız fabrikalarda yaşadıkları sorunları, sendikalaşma ve örgütlenmenin sorunlarını, taban inisiyatiflerini ve emekçi kadın sorunlarını kürsüden ifade ettiler.

Kurultayımızı onurlandıran ve ileride gerçekleştirilecek kurultaylar için bize destek veren ve katkıda bulunan konuklarımıza da teşekkür ediyorum. Katılımın iyi olduğu kurultayımız aslolarak niteliği bakımından önem taşımaktadır. İşçi sınıfının birlik, beraberlik ve devrimci inancı kürsüden yükselen sesimiz olurken, işçi ve emekçilerin birbirlerine kenetlenmesi, tek yumruk olması kurultayın niteliğinin başka bir ifadesidir.

Serbest kürsüde işçiler kendi sektörlerindeki sorunlara, iş kazalarına, hak gasplarına, emekçi kadın sorununa kadar değişik birçok konuya değindiler. Başka bir deyişle sermaye düzeninin çürümüşlüğü ve kokuşmuş yapısını dile getirdiler.

Kurultay Hazırlık Komitesi'nin, işçi sınıfına yönelik temel çağrısı örgütlenmektir. İnsanca bir yaşam için örgütlenmek! Sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının devrimci gücü için örgütlenmek! Bedelini değişik tarihlerde defalarca kanla ödediğimiz hakların gaspına karşı örgütlenmek!

Tüm bu nedenler için bizler işçi kurultaylarını düzenliyoruz. Bu gerçeğin farkında olmak, gelecek kurultayları daha güçlü ve nitelikli bir katılımıla gerçekleştirmek dileğiyle, yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bir metal işçisi / Çiğli

Nurhak şehitleri anıldı!

'68'liler Birliği Vakfı, '78'liler Girişimi, Mücadele Birliği Platformu, sanatçılar ve mücadele arkadaşları, katledilişlerinin 37. yılında, THKO militanları Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan'ı andılar. Anma 30 Mayıs günü Sinan Cemgil'in mezarı başında gerçekleştirildi.

Erdal Öz'ün "Yaralısın" isimli kitabından, Sinan Cemgil'in annesiyle yaptığı konuşmanın okunmasının ardından Mazlum Çimen "Sen benden gittin gideli" isimli şarkıyı söyledi.

Daha sonra Sinan Cemgil ve katledilen tüm devrimciler için saygı duruşuna geçildi. Ardından '68'liler Birliği Vakfı Başkanı Sönmez Targan ile Sinan Cemgil'in arkadaşı Gülay Ünüvar birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gülsuyu'nda Mayıs şehitleri anması...

Gülsuyu'nda 31 Mayıs akşamı, Nurhak dağlarında katledilen THKO önderleri Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alpaslan Özdoğan nezdinde Mayıs ayı şehitleri anıldı. "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir! / BDSP" yazılı pankartın, BDSP flamaları ve meşalelerin taşındığı eylem, Tepe son durakta saat 20:30'da başladı. Yürüyüş boyunca coşkulu atılan sloganların yanısıra ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Gülsuyu Heykel'e gelindiğinde, ilk olarak devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından yapılan açıklamada devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Devletin zulüm politikaları devam ettikçe, insanlar hastane kapılarında sürünmeye devam ettikçe, tersanelerde-işyerlerinde ölümler devam ettikçe devrimci mücadelenin de süreceği belirtildi.

Eylemde "Nurhak /Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!", "Katillerden hesabı emekçiler

soracak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödedeceğiz!" sloganları atıldı. Eyleme 25 kişi katıldı.

Gülsuyu BDSP

"İşçilerin birbirlerine güvenmekten başka yolu yok!"

Merhaba arkadaşlar!

Bizler sac üzerine imalat yapan bir atölyede çalışan işçileriz. İşyerimizde yaşadığımız sorunları paylaşmak, çözüm yolları bulmak için bu yazıyı yazıyoruz. Adana Sanayi İşçileri Bülteni'ni kısa bir zamandır takip ediyoruz. Sanayilerde çalışan işçilerin hayatlarını, çalışma koşullarını anlattığı için arkadaşlarla böyle bir yazı yazmayı düşündük.

Çalıştığımız işyerinde 36 işçi çalışıyor. Diğer atölyelerde olduğu gibi en önemli sorunlarımız sigorta, iş kazaları, maaş ve en önemlisi işçilerin birbirine güven sorunu. Sigortalı işçi sayısı çalışanların neredeyse yarısını oluşturuyor. Bunun yanında sadece sigorta sorunundan dolayı birçok arkadaşımız ya işten ayrıldı ya da çıkarıldı. İşe ilk başladığımızda iki aylık deneme süresi veriliyor. Ama bu deneme süresi bazen iki yılı bile bulabiliyor. Tabii ki böyle durumlarda karşı çıkan arkadaşlarımız da oluyor. Ama birlik olmadığı için patron her seferinde yeni bir bahane bulup işten çıkarıyor.

Birlik olmadan, işçilerin birbirlerine güvenmediği hiçbir işyerinde ne sigorta sorunu ne de diğer sorunlar çözülebilir. Maaş sorunumuz ise diğer atölyelere göre biraz farklı. İşçilerin bir kısmı haftalıkçı bir kısmı aylıkçı olarak çalışıyor. Hem haftalıkçılar arasında hem de aylıkçılar arasında farklı farklı maaş alan arkadaşlarımız var. En düşük maaş 420 YTL. Asgari ücret 435 YTL ama hala patron ücretlere zam yapmadı. Gerekece olarak da üretimin az olduğunu gösterdi. Yaklaşık üç aydır 08.00-22.00 saatleri arasında çalışıyoruz. İşletme çok büyük çapta üretim yapmasına rağmen aldığımız ücretlerde herhangi değişme yok. Patron işçilere yapılan 15 YTL'lik zammı bile çok görüp bundan kâr elde ediyor. Bunun yanında patron maaşlar belirlenirken bile işçileri bölmek için her türlü yola başvuruyor. 5 yıldır çalışan işçiyle yeni işe başlayan işçiye aynı ücreti vererek "bak sen olmasan bir başkası çalışır" diyor. Maaş belirlerken her türlü yola başvuran patron, söz konusu kendi kârı olduğunda başka davranıyor. İşletmeye milyarlar verip makineler alıyor. Milyarlar verip son model arabalara biniyor.

İşçi arkadaşlarımız arasındaki güven sorununu çözmeliyiz. Birbirimize güvenmeyi öğrenemediğimiz takdirde bizleri köle gibi çalıştıran işverenden hesap soramayız. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. İşçilerin birbirlerine güvenmekten başka yolu yok.

Yeşiloba Metal Sanayi Sitesi'nden işçiler / Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

15 HAZİRAN'DA BULUŞUYORUZ!

**Tersanelerde iş cinayetlerine
kurban giden işçilerin aileleriyle
dayanışma etkinliği!**

★ **Bilgesu Erenus**

★ **Hasan Ali Sezer**

★ **Ufuk Çoban**

★ **Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu**

★ **Kartal Folklor Derneği Halkoyunları Grubu**

★ **Sinevizyon** ★ **Şiir**

★ **İşçi konuşmaları**

15 Haziran 2008 / 19:00

Yer: Kartal Pembe Köşk

Düğün Salonu

Adres: Fatih Caddesi Zekeriya Güçer

Okulu üstü (ONUR MARKET yanı) /

Karlıktepe-KARTAL

Tel: 0 216 447 44 81

Tersane İşçileri Birliği